SUE GRAFTON

A DE LA ALIBI

SUE GRAFTON

A DE LA ALIBI

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
LIVIU RADU

SUE GRAFTON
A IS FOR ALIBI
© SUE GRAFTON, 1982

RAO International Publishing Company

Septembrie 2007

Sue Grafton a început Seria Alfabetului în 1982 şi plănuieşte s-o încheie până în 2015 – „cu un deceniu în plus sau în minus”. În prezent, a ajuns la litera T - Tis for Trespass[1]. Îşi petrece o parte din an în Louisville, Kentucky, şi restul în Montecito, California.

Cărţile lui Sue Grafton au fost publicate în 28 de ţări şi traduse în 26 de limbi. Autoarea crede cu tărie în genul pe care şi l-a ales:

„Romanul poliţist oferă o lume în care se face dreptate. Poate nu într-o sală de tribunal, declară

ea, însă oamenii îşi primesc totuşi pedeapsa cuvenită”.

Tatălui meu,
CHIP GRAFTON,
care m-a îndrumat pe calea aceasta

Autoarea vrea să mulţumească pentru ajutorul nepreţuit, care i-a fost acordat de: Steven Humphrey, Roger Long, Alan Tivoli, Barbara Stephans, Marlin D. Ketter de la Investigations Unlimited şi Joe Driscoll de la Driscoll and Asociates Investigations, ambii din Columbus, Ohio, şi William Christensen, căpitanul poliţiei din Santa Barbara.

Capitolul 1

Mă numesc Kinsey Millhone. Sunt detectiv particular cu licenţă în statul California. Am treizeci şi doi de ani, am divorţat de două ori, n-am copii. Alaltăieri am ucis pe cineva şi acest lucru mă apasă. Sunt o persoană amabilă şi am o mulţime de prieteni. Apartamentul meu e mic, dar îmi place să trăiesc în spaţii reduse. Am locuit cea mai mare parte a vieţii în rulote, dar, în ultimul timp, acestea tind să devină prea sofisticate pentru gustul meu, aşa că acum locuiesc într-o garsonieră. Nu am animale de casă. Nu am plante de interior. Petrec o grămadă de timp pe drumuri şi nu-mi place să las în urmă fiinţe care să mă aştepte. Cu excepţia situaţiilor neprevăzute cu care m-am confruntat datorită meseriei mele, viaţa mi-a fost banală, lipsită de evenimente şi plăcută. Faptul că am ucis pe cineva mă face să mă simt ciudat şi nu mă pot obişnui cu aşa ceva. Am dat deja o declaraţie poliţiei, mi-am pus iniţialele pe fiecare pagină şi am semnat-o. Am completat un raport similar pentru dosarele firmei. Limbajul folosit în ambele documente este neutru, terminologia vagă, şi niciunul dintre ele nu spune prea mult.

Nikki Fife a venit prima oară în biroul meu în urmă cu trei săptămâni. Eu ocup un colţişor dintr-un apartament mare pentru birouri, găzduit de California Fidelity Insurance Company, pentru care am lucrat cândva. Legăturile dintre noi sunt acum mai diminuate. Efectuez un număr de anchete pentru firmă, în schimbul a două camere cu intrare separată şi cu un balconaş cu vedere spre strada principală din Santa Teresa. Dispun de un serviciu care preia apelurile telefonice atunci când sunt plecată şi-mi ţin singură evidenţele. Nu câştig prea mulţi bani, dar mă descurc.

Lipsisem din birou cea mai mare parte a dimineţii şi trecusem pe acolo doar ca să-mi iau

aparatul de fotografiat. Nikki Fife stătea în coridorul din faţa uşii biroului meu. Nu discutasem niciodată cu ea, dar fusesem de faţă la procesul ei, cu opt ani în urmă, când fusese condamnată pentru că-şi omorâse soţul, pe Laurence, un avocat specializat în divorţuri, foarte apreciat în oraşul nostru. Nikki avea atunci aproape treizeci de ani, păr foarte blond, aproape alb, ochi negri şi piele fără cusur. Silueta ei slabă se mai împlinise un pic, probabil ca urmare a mâncării din închisoare, bogate în amidon, dar Nikki avea încă înfăţişarea aceea suavă care făcuse ca la vremea respectivă acuzaţia de crimă să pară nepotrivită. Părul ei avea acum nuanţa sa naturală, un castaniu atât de deschis, încât părea incolor. Probabil că avea treizeci şi cinci, treizeci şi şase de ani, iar timpul petrecut în Instituţia Californiană pentru Femei nu lăsase urme vizibile.

N-am spus nimic, doar am deschis uşa şi am lăsat-o să intre.

— Ştii cine sunt, a zis ea.

— Am lucrat de vreo două ori pentru soţul dumitale.

S-a uitat atentă la mine şi a întrebat:

— Asta a fost tot?

Am înţeles ce voia să spună.

— Am fost şi la tribunal, când aţi fost judecată, i-am spus eu. Dar dacă vreţi să ştiţi dacă am avut vreo legătură cu el, atunci răspunsul este nu. Nu era genul meu. Fără supărare. Doriţi o cafea?

Ea dădu din cap, relaxându-se aproape imperceptibil. Am luat cafetiera de pe un fişet şi am umplut-o, turnând apă minerală din sticla din spatele uşii. Mi-a plăcut că n-a protestat văzând câtă osteneală îmi dau. Am pus un filtru de hârtie, cafea, şi am pus cafetiera în priză. Gâlgâitul ei era liniştitor, ca acela al unei pompe dintr-un acvariu.

Nikki rămase foarte calmă, de parcă angrenajele ei emoţionale ar fi fost demontate. Nu avea niciun

gest de nervozitate, nu fuma, nici nu-şi răsucea părul. M-am aşezat pe scaunul meu rotitor.

— Când aţi fost eliberată?

— Acum o săptămână.

— Cum vi se pare libertatea?

Femeia ridică din umeri.

— Presupun că plăcută, dar puteam supravieţui şi în celălalt mod. Mai bine decât aţi crede.

Am luat o cutie de carton cu frişcă din frigiderul mic din dreapta mea. Ţin ceşti curate deasupra lui şi am întors câte una pentru fiecare dintre noi, apoi le-am umplut când cafeaua a fost gata. Nikki şi-a luat-o, murmurând o mulţumire.

— Poate aţi mai auzit asta şi altă dată, dar nu l-am omorât pe Laurence şi vreau să descoperiţi cine a făcut-o.

— De ce aţi aşteptat atât de mult timp? Puteaţi să declanşaţi o anchetă când eraţi în închisoare şi poate vă reduceaţi timpul petrecut acolo.

Nikki zâmbi fără vlagă.

— Am susţinut ani de zile că-s nevinovată. Cine m-a crezut? În clipa în care am fost condamnată, mi-am pierdut credibilitatea. O vreau înapoi. Şi vreau să ştiu cine m-a vârât în puşcărie.

Crezusem că are ochi negri, dar acum am văzut că erau de-un cenuşiu metalic. Privirea ei era calmă, impasibilă. Arăta ca o femeie fără multe speranţe. Eu nu crezusem niciodată că era vinovata, dar nu-mi aminteam ce mă făcuse să fiu atât de sigură. Mi se păruse lipsită de patimă şi nu-mi imaginasem că-i păsase atât de mult de ceva, încât să fie în stare să ucidă.

— Vreţi să mă angajaţi?

Nikki luă o înghiţitură de cafea, apoi puse ceaşca pe marginea biroului meu.

— Am fost măritată cu Laurence timp de patru ani. Puţin mai mult de patru ani. M-a înşelat după primele şase luni. Nu ştiu de ce m-a şocat atât de mult. De fapt, aşa m-am încurcat cu el… când era cu prima lui soţie a înşelat-o cu mine. Presupun că

acesta-i genul de vanitate pe care-l trezeşte condiţia de amantă. Oricum, nu m-am aşteptat să ajung în situaţia ei şi nu mi-a plăcut prea mult.

— După părerea procurorului, acesta-i motivul pentru care l-aţi ucis.

— Trebuia să condamne pe cineva. Şi m-au condamnat pe mine, zise ea, dând pentru prima oară dovadă de energie. Mi-am petrecut ultimii opt ani împreună cu tot felul de criminali şi credeţi-mă că motivul pentru care ucizi pe cineva nu-i apatia. Omori oameni pe care-i urăşti, ucizi într-un moment de furie sau ucizi ca să fii chit cu cineva, dar nu omori pe cineva care ţi-e indiferent. În momentul în care Laurence a murit, nu mă mai interesa niciun pic. Am încetat să-l mai iubesc când am aflat prima oară de celelalte femei. Mi-a trebuit ceva timp ca să înlătur totul din lumea mea…

— La asta se referea jurnalul dumneavoastră? am întrebat-o eu.

— Sigur, la început am urmărit totul. Am notat amănunţit fiecare infidelitate. Am înşirat lista apelurilor telefonice. L-am urmărit prin oraş. Apoi el a început să fie mai atent, iar eu mi-am pierdut orice interes. Nu-mi mai păsa.

Se înroşi la faţă, iar eu i-am lăsat un moment de răgaz, ca să-şi revină.

— Ştiu că se părea că l-am ucis într-o criză de gelozie sau de furie, dar nu-mi mai păsa. În momentul în care a murit, voiam doar să dispară din viaţa mea. Voiam să mă întorc la şcoală, să mă ocup de treburile mele. El să-şi vadă de drumul lui, eu de al meu…

Vocea îi slăbi în intensitate.

— Cine credeţi că l-a ucis?

— Mulţi oameni voiau să facă asta. Dacă au făcut-o sau nu… asta-i altă poveste. Adică aş putea să-mi dau cu presupusul, dar n-am nicio dovadă. De aceea sunt aici.

— De ce aţi venit la mine?

Nikki roşi din nou uşor.

— Am încercat la cele două agenţii mari din oraş şi m-au refuzat. V-am descoperit numele în vechea agendă a lui Laurence. Mi s-a părut o ironie a sorţii să angajez pe cineva pe care-l angajase Laurence. V-am verificat. Împreună cu Con Dolan de la Criminalistică.

M-am încruntat.

— A fost cazul lui, nu-i aşa?

Nikki dădu din cap.

— Da. A spus că aveţi memorie bună. Nu-mi place să explic totul de-a fir a păr.

— Ce-i cu Dolan? Crede că sunteţi nevinovată?

— Mă îndoiesc, dar mi-am executat pedeapsa, aşa că pentru el nu mai contează.

Am privit-o un timp. Era sinceră şi ceea ce spunea avea logică. Laurence Fife fusese un om dificil. Mie nu-mi plăcuse prea mult. Dacă Nikki era vinovată, nu vedeam de ce ar agita din nou lucrurile. Chinul ei se terminase, iar aşa-numita datorie a ei faţă de societate fusese ştearsă din dosare, cu excepţia perioadei de reducere a pedepsei, şi care-i rămăsese de executat.

— Lăsaţi-mă să mă gândesc un pic, i-am zis eu. O să iau legătura cu dumneavoastră astăzi, ceva mai târziu, şi o să vă spun ce-am decis.

— Mulţumesc. Am bani. Indiferent cât ar costa.

— Doamnă Fife, nu vreau să fiu plătită ca să reconsider afaceri vechi. Chiar dacă o să descoperim cine a făcut-o, trebuie să facem astfel încât acuzaţia să fie crezută şi să fie luată în considerare după atât de mult timp. Vreau să mă uit prin dosare şi să văd cum stau lucrurile.

Nikki scoase un plic din poşeta ei de piele.

— Am nişte tăieturi din ziare. Pot să vi le las, dacă vreţi. Mă puteţi găsi la acest număr de telefon.

Ne-am strâns mâinile. Mâna ei era rece şi subţire, dar strânsoarea îi era puternică.

— Te rog să-mi spui Nikki.

— Păstrăm legătura, i-am zis eu.

* * *

Trebuia să fotografiez o crăpătură dintr-un trotuar, pentru plata unei asigurări, şi am părăsit biroul la scurt timp după plecarea lui Nikki, ducându-mă cu VW-ul meu pe autostradă. Îmi place să am maşina plină, iar aceasta era doldora de tot felul de lucruri, dosare şi cărţi de drept, o servietă unde îmi ţin micul meu pistol, cutii de carton şi un bidon cu ulei de motor pe care mi-l dăduse un client. Fusese înşelat de doi escroci care-i „permiseseră“ să investească două mii de dolari în compania lor petroliera. Uleiul de motor era adevărat, dar nu era produs de ei, era doar Sears cu etichetă nouă. Avusesem nevoie de o zi şi jumătate ca să le dau de urmă. Pe lângă tot felul de gioarse, am şi o valiză cu lucruri pentru noapte, pentru Dumnezeu ştie ce situaţie de urgenţă. N-aş lucra pentru cineva care vrea să mă grăbesc chiar atât de mult. Dar mă simt în siguranţă având la îndemână o pijama, periuţă de dinţi şi lenjerie curată. Am şi eu hachiţele mele… VW-ul e model 1968, unul dintre modelele acelea bej, cu tot felul de zgârieturi. Trebuie să fie reglat, dar n-am niciodată timp…

În timp ce şofam, mă gândeam la Nikki. Aruncasem plicul plin cu tăieturi din ziare pe scaunul din dreapta, dar nu trebuia să mă uit în el. Laurence Fife se ocupase de o mulţime de divorţuri şi avea reputaţia că făcea prăpăd în tribunal. Era un tip rece, metodic şi lipsit de scrupule, profitând de orice avantaj. În California, ca în multe alte state, singurele motive pentru divorţ sunt diferenţele ireconciliabile sau nebunia nevindecabilă, ceea ce elimina acuzaţiile zgomotoase de adulter, care reprezentaseră ocupaţia de bază a avocaţilor şi a detectivilor particulari specializaţi în divorţuri din alte vremuri. Rămâne încă valabilă problema împărţirii proprietăţilor şi a custodiilor – banii şi copiii –, iar

Laurence Fife putea să obţină orice pentru clienţii săi. Majoritatea acestora erau femei. În afara tribunalului, avea reputaţia că făcea prăpăd altfel, iar zvonurile pretindeau că în perioada dificilă dintre decizia provizorie şi cea definitivă dresese multe inimi sfărâmate.

Mie mi se păruse un individ şiret, aproape lipsit de umor, dar eficient. Un om cu care se colabora uşor, pentru că instrucţiunile sale erau clare şi pentru că plătea în avans. Se părea că-l urau mulţi oameni: bărbaţii pentru banii pe care trebuiseră să-i plătească, femeile pentru că le trădase încrederea. Faptul că Nikki fusese acuzată, judecată şi condamnată nu era decât o chestiune de ghinion. Cu excepţia cazurilor în care este implicat clar un maniac ucigaş, poliţia crede că asasinatele sunt comise de cei pe care-i cunoaştem şi-i iubim, iar în majoritatea cazurilor are dreptate – un gând cutremurător când stai la cină cu familia alcătuită din cinci persoane. Atâţia potenţiali asasini care-şi pasează unul altuia farfuriile cu mâncare!

Din câte îmi aminteam, în seara crimei, Laurence Fife băuse ceva cu asociatul său de la firmă, Charlie Scorsoni. Nikki fusese la o şedinţă la Junior League. Ajunsese acasă înaintea lui Laurence, care sosise pe la miezul nopţii. Acesta lua medicamente pentru numeroasele sale alergii şi înainte de culcare înghiţise capsulele sale obişnuite. După două ore se trezise – îi era greaţă, vomita şi avea crampe abdominale violente. Până dimineaţă murise. Autopsia şi testele de laborator arătaseră că decedase ca urmare a ingerării de leandru, transformat în pulbere fină, care înlocuise medicamentul din capsulele pe care le lua. Nu fusese o intrigă de maestru, dar avusese efect. Leandrul este un arbust răspândit în California, întâmplător, unul se afla chiar în curtea familiei Fife. Amprentele lui Nikki fuseseră găsite pe sticluţa de medicamente, împreună cu cele ale bărbatului. Printre lucrurile ei fusese descoperit un

jurnal, iar unele însemnări arătau că aflase de aventurile lui, că se simţise cumplit de furioasă şi de jignită, că se gândise să divorţeze. Procurorul stabilise foarte uşor că nu puteai sa divorţezi de Laurence Fife fără să plăteşti. Acesta mai fusese căsătorit o dată şi divorţase. Cu toate că de caz se ocupase alt avocat, influenţa sa fusese evidentă. Fife obţinuse custodia copiilor şi reuşise să scape cu bine din punct de vedere financiar. Statul California este scrupulos în privinţa împărţirii bunurilor, dar Laurence Fife avea un mod de a manevra banii astfel încât până şi o împărţeală jumătate-jumătate să-i ofere lui partea leului. Se părea că Nikki Fife îşi dăduse seama că n-are nicio şansă să scape de el în mod legal şi căutase alte mijloace.

Nikki avusese motive. Avusese acces la medicamente. Marele juriu ascultase dovezile şi emisese o acuzaţie. După ce Nikki ajunsese la tribunal, fusese vorba doar de cine poate să convingă doisprezece cetăţeni de aceste lucruri. Se părea că procurorul îşi făcuse lecţiile. Nikki îl angajase pe Wilfred Brentnell din Los Angeles, un vrăjitor al dreptului care avea reputaţia de sfânt patron al cauzelor pierdute. Într-un fel, acest lucru semănase cu o recunoaştere a vinovăţiei. Întregul proces avusese un aspect senzaţional. Nikki era tânără. Era frumoasă. Se născuse bogată. Publicul era curios, iar oraşul era mic. Fusese un spectacol prea frumos ca să-l ratezi.

Capitolul 2

Santa Teresa este un oraş din California de Sud cu optzeci de mii de locuitori, plasat în mod artistic între Sierra Madre şi Oceanul Pacific – un paradis pentru bogătaşii abjecţi. Clădirile publice arată ca nişte biserici vechi spaniole, casele particulare arată ca pozele din reviste, palmierii sunt curăţaţi de frunzele cafenii, neplăcute, iar portul pentru iahturi e perfect, ca o carte poştală în care culmile albastre-cenuşii alcătuiesc fundalul, iar bărcile albe se leagănă în lumina soarelui. Cea mai mare parte a zonei centrale constă din clădiri cu două sau trei etaje din stucatură albă şi cu ţigle roşii, cu bolte largi, domoale şi cu spaliere împodobite cu flori de bougainvillea cafenii, stridente. Nici măcar bungalourile celor săraci nu pot fi considerate mizere.

Departamentul de poliţie se află aproape de inima oraşului, pe o stradă laterală pe care sunt înşirate vile vopsite în verde de culoarea mentei, cu ziduri scunde de piatră şi cu copaci jacaranda din care atârnă flori de culoarea lavandei. Iarna din California de Sud constă în cer acoperit de nori şi este anunţată nu de toamnă, ci de foc. După sezonul incendiilor urmează cel al noroiului. Iar apoi status quo-ul este refăcut şi totul revine ca înainte. Asta înseamnă luna mai.

După ce am lăsat la developat rola de film, m-am dus la Departamentul Criminalistică, să-l văd pe locotenentul Dolan. Con are aproape cincizeci de ani, şi o alură de om neîngrijit: cearcăne la ochi, un început de barbă cenuşie sau iluzia că are aşa ceva, o faţă buhăită, păr dat cu un soi de produs pentru bărbaţi şi pieptănat în aşa fel încât să-i acopere chelia lucioasă din creştet. Arată de parcă ar duhni a trăscău şi ar zăcea desculţ sub poduri. Asta nu înseamnă că nu-i un tip deştept. Con Dolan e mult mai ager la minte decât un hoţ de

rând. El şi ucigaşii aleargă cot la cot. Îi prinde în majoritatea cazurilor şi arareori dă greş. Puţini oameni reuşesc să-l fraierească şi nu-s sigură cum de-i în stare de asta, dacă nu ţinem seama de faptul că are o mare putere de concentrare şi o memorie bună şi necruţătoare. Ştie ce caut acolo şi-mi face semn către biroul lui, fără să scoată o vorbă.

Con Dolan numeşte biroul său ceva ce în altă parte s-ar numi o masă de scris. Nu-i place să se izoleze de restul lumii şi n-are nevoie de intimitate. Îi place să-şi facă treaba stând comod pe scaun şi trăgând cu urechea la ce se întâmplă în jur. Află astfel o mulţime de informaţii care-l scutesc de discuţii inutile cu oamenii săi. Ştie când vin şi când pleacă detectivii, ştie cine a fost adus ca să fie interogat, ştie ce rapoarte n-au fost făcute la timp şi de ce.

— Ce pot să fac pentru tine? mă întrebă, dar din tonul lui nu reieşea că are prea mult chef să mă ajute.

— Aş vrea să mă uit prin dosarele cazului Laurence Fife.

Ridică uşor din sprânceană.

— E împotriva politicii departamentului. Aici nu-i bibliotecă publică.

— N-am cerut să le iau cu mine. Vreau doar să arunc o privire. M-ai lăsat altădată…

— O singură dată.

— Ştii foarte bine că ţi-am dat informaţii de mai multe ori. De ce eziţi acum?

— Cazul e încheiat.

— Atunci n-ar trebui să ai vreo obiecţie. Nu se pune problema pătrunderii în viaţa intimă a cuiva.

Zâmbi fără umor şi bătu cu stiloul în masă. Îmi imaginez că-i plăcea faptul că avea puterea să mă potolească.

— Ea l-a omorât, Kinsey. Asta-i tot ce-o să găseşti în dosare.

— Tu i-ai spus să ia legătura cu mine. De ce ţi-ai mai dat osteneala, dacă tu însuţi n-ai nici cea

mai mică îndoială?

— Îndoielile mele n-au nicio legătură cu Laurence Fife, zise locotenentul.

— Dar cu cine?

— Există acolo mai mult decât se vede, răspunse el, evaziv. Poate că vrem să apărăm ceea ce avem.

— Aveţi secrete?

— Oh, am mai multe secrete decât îţi imaginezi!

— Şi eu. Atunci, de ce ne mai ascundem după deget?

Se uită la mine cu o expresie ce putea exprima plictiseală, dar care putea la fel de bine să exprime altceva. E greu să-ţi dai seama ce gândeşte.

— Ştii ce părere am despre indivizii ca tine.

— Din punctul meu de vedere, ne ocupăm amândoi de aceeaşi treabă, i-am spus eu. Sunt de partea ta. Nu ştiu ce necazuri ai avut cu alţi detectivi particulari din oraş, dar eu nu ţi-am stat în cale şi ţi-am respectat munca. Nu înţeleg de ce nu putem coopera.

Locotenentul se uită un timp la mine şi-şi strâmbă gura a resemnare.

— O să obţii mai mult de la mine dacă o să înveţi să fii cochetă, bombăni el.

— Nici vorbă. Tu crezi că femeile sunt o belea. Dacă aş fi cochetă, m-ai mângâia pe creştet şi m-ai da afară.

Locotenentul nu înghiţi momeala, se aplecă, luă telefonul şi formă numărul de la Identificări şi Dosare.

— Aici Dolan. Emerald să-mi aducă dosarele lui Laurence Fife. Apoi puse receptorul în furcă, se rezemă de spetează şi se uită la mine cu un amestec de meditaţie şi dezgust. Să nu primesc nicio plângere despre felul în care te-ai ocupat de problemă. Dacă primesc vreun telefon de la cineva – mă refer la vreun martor care se simte hărţuit sau de la oricare altul, inclusiv oamenii mei sau oamenii altcuiva – te fac praf. Ai înţeles?

Am dus trei degete la tâmplă:

— Pe onoarea mea de cercetaş!

— Ai fost vreodată cercetaş?

— Am fost cândva, timp de aproape o săptămână, i-am spus eu, cu voce dulce. Trebuia să pictăm un trandafir pe o batistă, pentru Ziua Mamei. Mi s-a părut o tâmpenie şi mi-am dat demisia.

Locotenentul n-a zâmbit.

— Poţi să foloseşti biroul locotenentului Becker, zise el, când sosiră dosarele. Şi fereşte-te de necazuri.

Am intrat în biroul lui Becker.

Am avut nevoie de două ore ca să parcurg hârţoagele, dar am început să pricep de ce nu avusese Con chef să mă uit prin ele. Primul lucru care mi-a sărit în ochi a fost o serie de telexuri de la Departamentul de Poliţie din Los Angeles, despre o a doua crimă. La început am crezut că era o greşeală, că acea înştiinţare despre un alt caz fusese strecurată într-un mod nepotrivit într-un alt dosar. Dar amănuntele îţi săreau în ochi, iar implicaţiile îmi făcură inima s-o ia la galop. O contabilă pe nume Libby Glass, albă, de douăzeci şi patru de ani, murise după ce ingerase oleandru, la patru zile după moartea lui Laurence Fife. Lucrase pentru Haycraft şi McNiece, o firmâ de management al afacerilor care se ocupa de treburile lui Laurence Fife. Ce naiba însemna asta?

Am răsfoit copiile rapoartelor anchetatorilor, încercând să reconstitui povestea din însemnările succinte ale diferitelor departamente, din rezumate scrise de mână ale unor convorbiri telefonice care avuseseră loc între Poliţia din Santa Teresa şi cea din Los Angeles. O notiţă arăta că o cheie de la apartamentul femeii fusese găsită pe inelul cu chei din sertarul biroului lui Laurence Fife. O discuţie lungă cu părinţii ei nu adusese nimic în plus. Mai exista o discuţie cu un fost prieten al ei, un tip morocănos pe nume Lyle Abernathy, care părea

convins că Libby avusese o relaţie sentimentală cu „un avocat din Santa Teresa, căruia nu-i spun numele“, dar nimeni nu-i luase în seamă vorbele. Însă legătura era evidentă şi se părea că gelozia furioasă a lui Nikki Fife inclusese şi obiectul necredinţei soţului său, nu numai pe acesta. Doar că în acest caz nu exista nicio dovadă.

Am luat notiţe şi mi-am scris în carnet ultimele adrese cunoscute şi numerele de telefon, întrebându-mă cât îmi mai puteau fi de folos după atâţia ani, apoi mi-am tras scaunul şi m-am îndreptat spre uşă. Con discuta cu locotenentul Becker, dar probabil că ştia ce vreau, pentru că se scuză, părând satisfăcut că nu ratasem poanta. M-am rezemat de perete şi l-am aşteptat. El se distra de minune în timp ce venea spre mine.

— Vrei să-mi spui despre ce-i vorba?

Expresia sa amuzată avea în ea un strop de amărăciune.

— N-am putut să i-o punem şi pe asta în cârcă, zise el, cu un ton lipsit de emoţie.

— Crezi că Nikki a omorât-o şi pe ea?

— Pun pariu! se răţoi el.

— Se pare că procurorul n-a văzut lucrurile astfel.

Con ridică din umeri şi-şi vârî mâinile în buzunare.

— Pot să citesc Codul Californian al dovezilor ca oricare alt om. Procuratura mi-a cerut să-mi potolesc câinii.

— Dovezile din dosare erau toate circumstanţiale, am zis eu.

— Corect.

Mi-am ţinut gura şi m-am uitat la ferestrele care aveau mare nevoie să fie spălate. Nu-mi plăcea cum evoluau lucrurile şi locotenentul părea să ştie asta. Individul îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi zise:

— Cred că puteam s-o prindem, dar procurorul se grăbea şi nu voia să-şi pericliteze cazul. O

politică proastă. De aia nu ţi-a plăcut ţie să fii poliţist, Kinsey. Pentru că nu ţi-a plăcut să fii ţinută în lesă.

— Nu-mi place nici acum, i-am spus eu.

— Poate de aceea te ajut, spuse el, cu o sclipire de şiretenie în ochi.

— Aţi urmărit pista până la capăt?

— Oh, am făcut asta. Am analizat cazul Libby Glass luni de zile, din mai multe puncte de vedere. Acelaşi lucru l-a făcut şi Departamentul de Poliţie din vestul Los Angelesului. Niciun martor. Niciun informator. Nicio amprentă care s-o situeze pe Nikki Fife la scena crimei. N-am putut să dovedim nici măcar că Nikki *o cunoştea* pe Libby Glass.

— Crezi că o să te ajut să-ţi rezolvi cazul?

— Nu ştiu ce să cred. S-ar putea să mă ajuţi. Sper sincer să mă crezi când îţi spun că nu te consider un anchetator prost. Eşti încă tânără şi o iei uneori razna, dar în esenţă eşti un om cinstit. Dacă o să descoperi dovezi care o incriminează pe Nikki, nu-mi imaginez că o să le ascunzi.

— *Dacă* ea e făptaşa.

— Dacă nu-i, n-ai de ce să fii îngrijorată.

— Con, dacă Nikki are ceva de ascuns, de ce ar deschide cazul din nou? Nu-i chiar atât de proastă. Ce-ar avea de câştigat?

— Spune-mi tu ce-ar avea de câştigat.

— Uite ce-i, eu nu cred că l-a ucis pe Laurence, aşa că o să-ţi fie al naibii de greu să mă convingi că a mai omorât şi pe altcineva.

Telefonul sună la două birouri distanţă de noi, iar locotenentul Becker ridică un deget şi se uită la Con. Acesta îmi zâmbi în treacăt, în timp ce se îndepărta.

— O zi bună, îmi ură el.

Am răsfoit iute dosarul, să fiu sigură că n-am pierdut nimic din vedere, apoi l-am închis şi l-am lăsat pe birou. Con era cufundat în discuţia cu Becker când am trecut pe lângă ei. Niciunul nu s-a uitat la mine. Mă tulburase faptul că aflasem

despre Libby Glass, dar, în acelaşi timp, mă intriga. Poate că era vorba de ceva mai mult decât de reluarea unui caz vechi, poate că erau de răscolit mai multe lucruri decât un proces încheiat cu opt ani în urmă.

Când am ajuns în birou se făcuse patru şi un sfert. Simţeam nevoia unei băuturi. Am luat o sticlă de Chablis din micul meu frigider şi i-am scos dopul cu tirbuşonul. Cele două ceşti de cafea se aflau încă pe birou. Le-am spălat pe amândouă şi am umplut-o pe a mea cu un vin suficient de acru ca să mă facă să mă cutremur un pic. Am ieşit pe balconul aflat la etajul al doilea şi m-am uitat pe State Street, care trece drept prin centrul oraşului Santa Teresa, după care face o curbă largă spre stânga şi se transformă într-o stradă cu alt nume. În timp ce stăteam acolo, mă uitam la arcadele de stucatură şi la ţiglele spaniole, la bougainvillea care creştea pretutindeni. Santa Teresa este singurul oraş de care aveam cunoştinţa că şi-a îngustat strada principală, că a plantat pomi, în loc să-i taie, şi că a construit cabine telefonice interesante, care arata ca nişte confesionale micuţe. M-am sprijinit de balustrada aflată la nivelul taliei şi mi-am băut vinul. Simţeam mirosul oceanului şi mi-am golit mintea, privind pietonii de jos. Ştiam deja că o să lucrez pentru Nikki, dar aveam nevoie de momentele acelea de răgaz, înainte de a-mi concentra atenţia exclusiv asupra muncii mele.

La ora cinci am plecat spre casâ, dar nu înainte de a suna la serviciul de mesagerie vocală.

* * *

Cuibuşorul de acum e cel mai bun dintre toate locuinţele pe care le-am avut în Santa Teresa. E situat pe o stradă lipsită de pretenţii, paralelă cu bulevardul larg care se întinde de-a lungul plajei. Majoritatea caselor din vecinătate aparţin unor pensionari, ale căror amintiri despre oraş merg până în zilele în care aici existau doar crânguri de citrice şi hoteluri. Proprietarul meu, Henry Pitts, e

un fost brutar care acum, la optzeci şi unu de ani, îşi câştigă existenţa inventând careuri de cuvinte încrucişate neplăcut de dificile. Vrea tot timpul să le testeze pe mine. Şi, de obicei, frământă cantităţi enorme de pâine, pe care o lasă să crească în veranda de lângă camera mea, într-o albie veche. Henry oferă pâine şi alte produse de patiserie unui restaurant din apropiere, în schimbul mâncării. În ultimul timp e înnebunit să strângă cupoane, susţinând că, într-o zi bună, va putea cumpăra produse de băcănie în valoare de cincizeci de dolari cu numai şase dolari şi nouăzeci şi opt de cenţi. Se pare că în urma acestor expediţii de cumpărături s-a ales cu nişte dresuri, pe care mi le-a dat mie. Sunt pe jumătate îndrăgostită de Henry Pitts.

Camera are cinci metri pătraţi şi este sufragerie, dormitor, bucătărie, baie, debara şi spălătorie. Iniţial a fost garajul lui Henry şi sunt fericită să spun că n-are stucatură, ţigle roşii spaniole, nici vreun soi de viţe. E făcută din plăci de aluminiu şi alte produse complet artificiale, care rezistă la orice fel de vreme şi nu au niciodată nevoie de vopsea. Arhitectura ei nu poate fi descrisă. În vizuina aceea comodă evadez în majoritatea zilelor, după orele de muncă. De acolo am sunat-o pe Nikki şi i-am cerut să ne întâlnim să bem ceva.

Capitolul 3

Îmi petrec o mare parte din timpul liber într-un bar din vecinătate, numit La Rosie. E genul acela de local unde înainte să te aşezi, te uiţi să vezi dacă nu cumva e nevoie să cureţi scaunul. Banchetele de plastic au mici tăieturi în ele, care-ţi lasă fire de nailon pe părţile din spate ale ciorapilor, iar mesele au tăblii din plastic negru, pe care au fost zgâriate cuvinte ca „Salut”. În stânga, deasupra barului, se află un merlin prăfuit, iar când clienţii se îmbată, Rosie îi lasă să tragă în el cu o puşcă pentru copii, cu săgeţi care au în vârf ventuze de cauciuc, acest lucru permiţând evitarea actelor de agresiune care s-ar putea transforma într-o încăierare sălbatică.

Localul îmi place din două motive. Nu numai că-i aproape de locuinţa mea, dar nu-i atrăgător pentru turişti, ceea ce înseamnă că majoritatea timpului e pe jumătate gol şi e perfect pentru discuţii intime. Apoi mâncarea lui Rosie e foarte inventivă, de genul „să-i-ia-dracu’-pe-toţi“, cu oarece savoare unguréască. Cu Rosie schimbâ Henry Pitts produsele sale de băcănie, deci mănânc pâinea şi plăcintele făcute de el ca un câştig suplimentar. Rosie are vreo şaizeci de ani, nasul ei aproape că-i atinge buza de sus, are fruntea turtită şi părul vopsit într-o remarcabilă nuanţă ruginie, care seamănă la culoare cu mobila ieftină din lemn de sequoia. Rosie îşi mai face şi nişte chestii ciudate cu un creion dermatograf, iar ochii ei arată mici şi ciudaţi.

Când Nikki a intrat în local, în seara aceea, a ezitat un pic, cercetând încăperea. Apoi m-a zărit şi s-a apropiat de mesele goale din separeul în care stau de obicei. S-a strecurat lângă mine şi şi-a scos jacheta. Rosie s-a grăbit să vină, privind-o stânjenită pe Nikki. Rosie e convinsă că fac afaceri cu tipi din mafie şi cu drogaţi. Probabil că încerca

să-şi dea seama din ce categorie făcea parte Nikki Fife.

— Mănânci ceva? zise Rosie, fără niciun fel de ocolişuri.

M-am uita la Nikki şi am întrebat-o:

— Ai cinat?

Ea a clătinat din cap. Privirea lui Rosie s-a mutat de la Nikki la mine, de parcă aş fi fost translatorul unui surdomut.

— Ce ai în seara asta?

— Am porkolt[2] de viţel. Bucăţele de carne de viţel, multă ceapă, boia de ardei şi pastă de tomate. O să vă placă. O să vă înnebuniţi după ea. E cea mai bună mâncare pe care o fac. Cornuri de la Henry şi tot ce mai trebuie, iar pe o farfurie o să vă pun nişte brânză moale, bună, şi vreo doi castraveciori.

Deja scria comanda în timp ce vorbea, aşa că nu avea nevoie şi de consimţământul nostru.

— O să vă aduc şi vin. O să-l aleg eu.

După ce Rosie a plecat, i-am relatat lui Nikki informaţiile pe care le găsisem în dosare, privitoare la uciderea lui Libby Glass, inclusiv cele referitoare la apelurile telefonice făcute de la telefonul de acasă al lui Laurence.

— Ai cunoscut-o?

Nikki clătină din cap.

— Am auzit numele, dar de la avocatul meu, cred că în timpul procesului. Nu-mi amintesc în ce context.

— Nu l-ai auzit niciodată pe Laurence vorbind despre ea? Nu i-ai văzut numele scris pe undeva?

— N-am văzut niciun bilet de amor, dacă la asta te referi. Laurence era meticulos în privinţa asta. Fusese citat odată într-un proces de divorţ, în calitate de martor, din cauza unor scrisori ale sale, iar după aceea rareori mai scrisese ceva cu conţinut personal. Ştiam, de obicei, când se combina cu cineva, dar nu pentru că ar fi lăsat

bileţele cifrate, numere de telefon pe cutii de chibrituri sau alte chestii de felul ăsta.

M-am gândit la treaba asta cam un minut.

— Şi ce-i cu facturile de telefon? De ce le lăsa peste tot?

— Nu le lăsa, zise Nikki. Toate facturile erau trimise la firma din Los Angeles care-i gestiona afacerile.

— Iar Libby Glass se ocupa de contul acela?

— Aşa se pare.

— Poate că îi telefonase în legătură cu probleme de afaceri.

Nikki ridică din umeri. Era un pic mai puţin distantă decât înainte, dar tot aveam impresia că era oarecum detaşată de ceea ce se întâmpla.

— Era încurcat cu *cineva*.

— De unde ştiai?

— Orele la care venea. Expresia de pe figura lui, zise ea, apoi tăcu un timp, încercând să-şi amintească. Uneori mirosea a alt săpun decât al nostru. În cele din urmă l-am acuzat de asta, iar după aceea şi-a instalat un duş la serviciu şi a folosit aceiaşi marcă de săpun pe care o foloseam acasă.

— Se întâlnea cu femei la birou?

— Întreabă-l pe asociatul lui, zise ea, cu un strop de amărăciune. Poate că le regula pe canapeaua din birou, nu ştiu ce făcea. Erau însă lucruri mărunte… Acum pare o prostie, dar o dată s-a întors acasă, iar marginea şosetei îi era întoarsă în jos. Era vară, iar el mi-a spus că jucase tenis. Era în pantaloni de tenis şi transpirase din belşug, dar nu pe un teren public. L-am făcut praf, de data aceea…

— Ce spunea când îl înfruntai?

— Uneori recunoştea. De ce nu? Nu aveam nicio dovadă, iar adulterul nu mai e un motiv de divorţ în acest stat.

Rosie sosi cu vinul şi cu două şerveţele de hârtie, înfăşurate în jurul tacâmurilor. Atât eu, cât

şi Nikki am rămas tăcute până când Rosie a plecat.

— De ce-ai rămas căsătorită cu el dacă a fost o asemenea jigodie?

— Cred că din laşitate, admise ea. Aş fi divorţat de el până la urmă, dar erau multe în joc.

— Fiul tău?

— Da, spuse ea, ridicând uşor bărbia, nu ştiu dacă din mândrie sau ca măsură de apărare. Se numeşte Colin. Are doisprezece ani. E într-o şcoală cu internat, lângă Monterey.

— Pe vremea aceea şi copiii lui Laurence locuiau cu voi, nu-i aşa?

— Aşa e. Un băiat şi o fată. Amândoi la şcoală.

— Unde sunt acum?

— N-am idee. Fosta lui soţie locuieşte aici, în oraş. Poţi s-o întrebi pe ea, dacă eşti curioasă. Nu mai ştiu nimic de ei.

— Te-au considerat vinovată de moartea tatălui lor?

Nikki se aplecă spre mine, încordată.

— Toată lumea m-a condamnat. Toată lumea m-a considerat vinovată. Iar acum aflu că Dolan crede că am omorât-o şi pe Libby Glass. Nu asta ai aflat?

— Cui îi pasă ce crede Dolan? Eu nu cred că ai omorât-o şi sunt singura care se ocupă de acest caz. Mi-am amintit de altceva. Trebuie să lămurim aspectele financiare. Facturez treizeci de dolari pe oră, plus costurile de deplasare. Aş vrea să primesc un avans de cel puţin o mie de dolari. O să-ţi trimit un decont amănunţit în fiecare săptămână, în care să arăt ce-am făcut în timpul facturat. Şi trebuie să înţelegi că serviciile mele nu sunt exclusive. Uneori mă ocup de mai multe cazuri în acelaşi timp.

Nikki scotocea deja în poşetă. A scos un carnet de cecuri şi un stilou. Chiar dacă mă uitam la cec din cealaltă parte a mesei, tot mi-am dat seama că era de cinci mii de dolari. Am admirat nepăsarea cu care l-a completat. Nici măcar nu se ostenise să-

şi verifice soldul din bancă. L-a împins pe masă, spre mine, iar eu l-am luat şi l-am vârât în buzunar, de parcă aş fi fost la fel de obişnuită cu asta ca şi ea.

Rosie apăru din nou, de data asta cu cina. Aşeză câte o farfurie în faţa fiecăreia din noi, apoi rămase locului până am început să mâncăm.

— Mmmm! Rosie, e grozavă! am lăudat-o eu.

Rosie se mişcă un pic, fără să plece.

— Poate că prietenei tale nu-i place, zise ea, uitându-se la mine, nu la Nikki.

— E minunată, şopti Nikki. Cu adevărat minunată.

— Îi place, am zis eu.

Rosie se uită la figura lui Nikki şi, în cele din urmă, păru mulţumită de faptul că aprecierea lui Nikki fusese egală cu a mea.

În timp ce mâncam, am discutat ba de una, ba de alta. Din cauza mâncării bune şi a vinului, Nikki păru să-şi lase garda jos. Sub înfăţişarea rece, imperturbabilă, începură să apară semne de viaţă, ca şi cum femeia s-ar fi trezit dintr-o vrajă care o încremenise ani de zile.

— Cu ce crezi că ar trebui să încep? am întrebat-o eu.

— Nu ştiu. Am fost întotdeauna curioasă în legătură cu secretara lui de atunci. Se numea Sharon Napier. Lucra deja pentru el atunci când l-am cunoscut pe Laurence, dar era ceva în neregulă cu ea, ceva în atitudinea ei…

— Se combinase cu ea?

— Nu cred. De fapt, nu ştiu ce era între ei. Aş putea să garantez că nu exista o relaţie sexuală între ei, dar ceva era. Femeia aia se purta deseori sarcastic faţă de el, lucru pe care Laurence nu-l tolera nimănui. Prima dată când am auzit-o, am crezut că o s-o facă praf, dar el nici măcar n-a clipit. Ea nu avea parte niciodată de vreo mustrare din partea lui, nu rămânea peste program, nici nu venea în weekend, când Laurence avea vreun caz

important. Iar el nu se plângea niciodată de ea, doar angaja pe cineva temporar, când avea nevoie de ajutor. Nu îi stătea în fire să se poarte aşa, dar, când l-am întrebat despre asta, s-a purtat de parcă aş fi înnebunit şi aş fi văzut lucruri importante acolo unde nu era nimic. Iar ea era frumoasă, nu părea genul de femeie care să trudească din greu într-un birou.

— Ai idee unde se află acum secretara aceea?

Nikki clătină din cap.

— Locuia în Rivera, dar acum nu mai e acolo. Cel puţin nu apare în cartea de telefoane.

Mi-am notat ultima adresă cunoscută a individei.

— Înţeleg că n-ai cunoscut-o prea bine.

Nikki ridică din umeri.

— Ne-am rezumat la schimbul obişnuit de cuvinte, atunci când telefonam la birou, adică nişte chestii de rutină.

— Ceva despre prietenii ei sau despre locurile unde obişnuia să se ducă?

— Nu ştiu nimic. Presupun că ducea o viaţă ce depăşea veniturile ei. Călătorea ori de câte ori avea ocazia şi se îmbrăca mult mai bine decât o făceam eu atunci.

— A depus mărturie la proces, nu-i aşa?

— Din nefericire, da. Asistase la vreo două certuri neplăcute pe care le avusesem cu Laurence şi mărturia ei nu mi-a fost de folos.

— Bine, merită să mă ocup. Să văd dacă pot să dau de ea. Mai ştii ceva despre Laurence? Era în mijlocul vreunui scandal atunci când a murit? Vreo dispută personală sau juridică?

— Din câte ştiu, nu. El era întotdeauna implicat într-un caz important.

— Bine, cred că primul lucru pe care o să-l fac va fi să discut cu Charlie Scorsoni, să văd ce are de spus. Apoi o să mă gândesc cum o să continui.

Am lăsat pe masă banii pentru cină şi am ieşit împreună. Maşina lui Nikki era parcată în

apropiere, un Oldsmobile verde-închis, vechi de zece ani. Am aşteptat până a plecat, apoi am parcurs pe jos jumătatea de cvartal până acasă.

După ce am ajuns, mi-am turnat un pahar de vin şi m-am aşezat, să-mi sistematizez informaţiile pe care le strânsesem până atunci. Am un sistem de notare a datelor, pe nişte cartonaşe de şapte centimetri pe doisprezece, ordonate alfabetic. Majoritatea notiţelor mele sunt despre martori: cine sunt, ce legătură au cu ancheta, data discuţiei, modul în care a continuat acţiunea. Unele cartonaşe conţin informaţii ce urmează să fie verificate, altele se referă la aspecte juridice. Cartonaşele reprezintă un mod eficient de consemnare a informaţiilor pentru rapoartele mele în scris. Le aşez pe un panou mare de deasupra mesei şi mă uit la ele, spunându-mi povestea aşa cum o percep eu. Ies la lumină contradicţii uimitoare, goluri, întrebări pe care le-am ignorat.

Nu aveam multe cartonaşe despre Nikki Fife şi n-am făcut nicio tentativă de a evalua informaţiile pe care le aveam. Nu voiam să formulez nicio ipotezâ prea devreme, de teamă să nu-mi afecteze întregul curs al anchetei. Mi se părea că aveam de-a face cu o crimă în care alibiul nu însemna nimic sau însemna prea puţin. Dacă te-ai ostenit să înlocuieşti medicamentele din capsulele cuiva cu otravă, nu-ţi mai rămâne decât să aştepţi. Dacă nu vrei să rişti să ucizi şi alţi oameni din casa aceea, trebuie să te asiguri că doar victima pe care o ai în vedere va lua medicamentele respective. Există o mulţime de pastile care îndeplinesc aceste cerinţe: tratamentele împotriva hipertensiunii, antibioticele, chiar şi somniferele. Nu contează, dacă ai acces la dulapul cu medicamente. S-ar putea să dureze două zile sau două săptămâni până ce victima ia doza respectiva, iar tu poţi să te pregăteşti să reacţionezi rezonabil de surprins şi de mâhnit. Planul mai are şi avantajul că nu trebuie să fii acolo ca să împuşti, să loveşti cu măciuca, să

măcelăreşti sau să strângi de gât pe cineva. Chiar şi atunci când motivul uciderii este copleşitor, este neplăcut (pentru unii) să vezi cum îi ies cuiva ochii din cap sau să îi asculţi ultimele bolboroseli. Şi atunci când faci treaba asta personal, mai există şi posibilitatea răsturnărilor de situaţie şi să te pomeneşti tu însuţi pe o masă de la morgă.

Ca metodă, chestia cu leandrul nu era tocmai rea. În Santa Teresa, arbustul ăsta creşte pretutindeni, uneori ajunge înalt de trei metri, cu flori albe sau roz, cu frunze înguste, frumoase. Nu-i nevoie să te osteneşti cu ceva care ar sări în ochi cum ar fi cumpărarea de otravă pentru şobolani într-un oraş unde nu există şobolani şi nu trebuie să-ţi pui o mustaţă falsă ca să te duci la magazinul local de fierărie şi să ceri un insecticid pentru grădină care să nu aibă gust amar. Pe scurt, metoda folosită pentru uciderea lui Laurence Fife – şi, se pare, şi a lui Libby Glass – fusese ieftină, accesibilă oricui şi uşor de folosit. Aveam vreo două întrebări şi mi le-am notat, înainte să sting lumina. Am adormit după ce trecuse bine de miezul nopţii.

Capitolul 4

M-am dus devreme la birou ca să-mi bat la maşină primele însemnări pentru dosarul lui Nikki, arătând pe scurt pentru ce fusesem angajată, precum şi faptul că îmi dăduse un cec de cinci mii de dolari ca plată în avans. Apoi am sunat la biroul lui Charlie Scorsioni. Secretara lui mi-a spus că avea puţin timp liber la mijlocul după-amiezii, aşa că am stabilit o întâlnire la trei şi un sfert, apoi am folosit restul dimineţii ca să verific ceva. Atunci când discuţi prima oară cu cineva, e bine să ai la îndemână câteva informaţii. O vizită la notariatul districtului, la biroul de acreditare şi la arhiva ziarului mi-a oferit suficiente fapte, ca să pot schiţa o imagine a fostului asociat juridic al lui Laurence Fife. Charlie Scorsoni părea să fie necăsătorit, era proprietarul casei în care locuia, îşi plătea facturile la timp, ţinea ocazional cuvântări pentru cauze care meritau acest lucru, nu fusese niciodată arestat sau judecat – pe scurt, era un bărbat de vârstă medie mai degrabă de modă veche, care nu juca jocuri de noroc, nu specula la bursă şi nu ieşea în evidenţă în niciun fel. Îl văzusem la proces şi-mi aminteam că era un pic cam rotofei. Biroul pe care-l avea acum era la distanţă mică de biroul meu.

Clădirea arăta ca un castel maur: două etaje de cărămidă albă cu pervazuri de o jumătate de metru la fiecare fereastră, în care fuseseră fixate bare de fier forjat, şi un turn într-un colţ care găzduia, probabil, magazii şi mături. Scorsoni & Powers, avocaţi se afla la al doilea etaj. Am intrat pe o uşă masivă din lemn sculptat şi m-am trezit într-o zonă mică de primire, cu covoare moi precum muşchiul din pădure şi având aceeaşi culoare. Pereţii erau albi, pe ei atârnau acuarele în diferite culori, toate abstracte; ici-colo se găseau câteva plante. Două canapele confortabile, din catifea de culoarea

sparanghelului, erau aşezate în unghi drept, sub un şir de ferestre înguste.

Secretara firmei părea să aibă vreo şaptezeci de ani şi am crezut la început că fusese recomandată de un institut de geriatrie. Era slabă şi energică, cu părul strâns într-un coc ca în anii douăzeci şi ochelari „la modă“, umpluţi în partea de jos a lentilelor cu fluturi din strasuri. Purta o rochie de lână şi un pulover de-un mov-deschis, pe care probabil că-l făcuse singură, pentru că era o capodoperă, alcătuită din tot felul de stiluri de împletit. Ne-am împrietenit imediat ce am recunoscut modelele acelea – mătuşa mea mă crescuse obligându-mă să înfăptuiesc asemenea chestii – şi am ajuns curând să ne spunem pe numele de botez. Al ei era Ruth, o drăguţă aluzie biblică.

Era o fiinţă căreia îi plăcea să pălăvrăgească şi m-am întrebat dacă nu s-ar fi potrivit perfect cu Henry Pitts. Pentru că domnul Scorsoni m-a lăsat să aştept, mi-am scos pârleala descosând-o pe Ruth. Atât cât am putut fără să par prea prost-crescută. Ea mi-a povestit că lucra la Scorsoni & Powers de la începutul acestui parteneriat, în urmă cu şapte ani. Soţul ei o părăsise pentru o femeie mai tânără (de cincizeci şi cinci de ani), iar Ruth, care trebuia să se descurce singură după mulţi ani de zile, căutase cu disperare o slujbă, având în vedere că, deşi împlinise şaizeci şi doi de ani, „avea o sănătate perfectă“, după spusele ei. Era energică, pricepută şi fusese întrecută mereu de femei care aveau doar o treime din vârsta ei şi care erau deştepte, nu competente.

— De îndată ce am găsit un loc liber, m-am şi aşezat pe el, zise ea şi izbucni în hohote de râs.

Le-am acordat lui Scorsoni & Powerrs mai multe puncte, pentru receptivitatea lor. Ruth îi iubea la nebunie pe amândoi. Dar osanalele ei nu mă pregătiseră pe deplin pentru întâlnirea cu omul care-mi strânse mâna deasupra biroului său când,

în cele din urmă, după patruzeci de minute, am fost condusă în încăperea sa.

Charlie Scorsoni era solid, dar greutatea suplimentară de care-mi aminteam dispăruse. Avea păr des, nisipiu, rărit un pic la tâmple, fălci solide, bărbie cu gropiţă, iar ochii săi albaştri erau măriţi de ochelarii fără ramă. Era descheiat la guler, îşi lărgise cravata şi-şi suflecase mânecile cât îi permiteau braţele musculoase. Se rezemă de speteaza scaunului său rotativ, cu picioarele căţărate pe marginea biroului, apoi zâmbi încet, cu un zâmbet plin de-o senzualitate reprimată. Îşi încrucişa mâinile în creştetul capului.

— Ruth mi-a spus că doriţi să-mi puneţi câteva întrebări despre Laurence Fife. Despre ce-i vorba?

— Nu ştiu încă. Anchetez moartea sa şi mi s-a părut că-i normal să încep de aici. Vă supăraţi dacă iau loc?

Făcu nepăsător un semn cu mâna, dar expresia i se schimbase. M-am aşezat, iar Scorsoni se aşează şi el drept pe scaun.

— Am auzit că Nikki a fost eliberată condiţionat, spuse el. dacă pretinde că nu l-a omorât ea, atunci e nebună.

— N-am spus că lucrez pentru ea.

— Sunt convins că altcineva nu s-ar osteni să cerceteze asasinarea lui Laurence.

— Probabil că nu. Se pare că ideea nu vă încântă.

— Uite ce-i, Laurence a fost prietenul meu cel mai bun. Aş fi făcut orice pentru el.

Se uita la mine şi în expresia sa exista un soi de supărare – mâhnire, furie greşit direcţionată, greu de spus ce anume.

— O cunoaşteţi bine pe Nikki? l-am întrebat eu.

— Cred că destul de bine.

Senzualitatea aceea care păruse atât de vizibilă la început dispăruse şi m-am întrebat dacă putea s-o facă să apară sau să dispară, de parcă ar fi apăsat

pe un comutator. Se vedea că devenise mai precaut.

— Cum l-aţi cunoscut pe Laurence?

— Am fost împreună la Universitatea din Denver. Am făcut parte din aceeaşi frăţie. Laurence era un fluşturatic. Obţinea uşor totul. A făcut Facultatea de Drept la Harvard, eu am făcut-o la Universitatea de Stat din Arizona. Familia lui avea bani. A mea, nu. I-am pierdut urma vreo câţiva ani, apoi am auzit că şi-a deschis propria firmă aici, în oraş. Am venit şi am discutat cu el, i-am propus să lucrez pentru el şi a fost de acord. După doi ani m-a făcut partener.

— Atunci era căsătorit cu prima sa soţie?

— Da, cu Swen. Ea e undeva, prin oraş, dar eu aş avea grijă, dacă aş avea de-a face cu ea. A sfârşit prin a fi copleşită de amărăciune şi am auzit că spune lucruri urâte despre Laurence. Are o firmă pentru îngrijirea câinilor, undeva pe State Street, dacă asta vă foloseşte la ceva. Am tot evitat s-o mai întâlnesc.

Mă privea atent şi am avut impresia că ştia exact cât de mult avea să-mi spună şi cât nu avea să-mi spună.

— Ce-i cu Sharon Napier? A lucrat mult pentru Laurence?

— Era aici atunci când am venit eu, deşi nu făcea mare lucru. Până la urmă mi-am angajat o secretară numai pentru mine.

— Se înţelegea bine cu Laurence?

— Da, din câte ştiu eu. A stat pe aici până s-a terminat procesul, apoi a plecat. M-a înşelat cu nişte bani, pe care-i dădusem ca avans la salariu. Dacă daţi de ea, mi-ar plăcea să aflu. Ca să-i trimit o factură, ceva, cât să ştie că n-am uitat.

— Numele Libby Glass vă spune ceva?

— Cine-i asta?

— A fost contabila din Los Angeles care se ocupa de afacerile voastre. Lucra pentru Hateraft & McNiece.

Scorsoni privi în gol un timp, apoi clătină din cap.

— Şi ce legătură are ea cu acest caz?

— A fost ucisă tot cu leandru, la scurt timp după moartea lui Laurence, am zis eu.

După reacţie, avocatul nu păru şocat sau consternat. Fluieră neîncrezător, apoi ridică din umeri.

— Asta-i ceva nou pentru mine, dar vă cred pe cuvânt.

— N-aţi întâlnit-o niciodată?

— Trebuie s-o fi întâlnit. Făceam împreună cu Laurence hârţogăria, dar de obicei el ţinea legătura cu managerii afacerilor. Eu mă ocupam doar ocazional, deci probabil că am întâlnit-o cândva.

— Am auzit că Laurence avea o legătură amoroasă cu ea.

— Nu-mi place să bârfesc morţii, zise Scorsoni.

— Nici mie, dar lui îi plăcea să-şi facă de cap, am zis eu, alegându-mi cuvintele cu grijă. Nu vreau să exagerez, dar la proces au fost multe femei care au depus mărturie în privinţa asta.

Scorsoni zâmbi către cutia pe care o desena în blocul lui de notiţe. Apoi îmi aruncă o privire plină de şiretenie.

— Uite ce am de spus: în primul rând, n-a violat pe nimeni. În al doilea rând, nu cred că s-ar fi încurcat cu o asociată în afaceri. Nu era stilul lui.

— Dar cu clientele? Cu ele se încurca?

— Nu comentez.

— Dumneavoastră v-aţi culcat cu vreo clientă?

— Clientele mele sunt toate de optzeci de ani, aşa că răspunsul este nu. Eu mă ocup de planuri pentru proprietăţi imobiliare. El se ocupa de divorţuri, zise el, apoi se uită la ceas şi-şi trase scaunul. Îmi pare rău să întrerup discuţia, dar e patru şi un sfert şi trebuie să pregătesc un proces.

— Regret, nu voiam să vă răpesc din timp. Aţi dat dovadă de amabilitate că m-aţi primit, deşi v-am anunţat cu puţin timp în urmă.

Scorsoni mă conduse la uşă, trupul său masiv emanând căldura. Îmi deschise uşa, braţul său stâng întinzându-se până la rama uşii. Din nou, animalul acela abia ţinut în frâu păru să iasă iarăşi la iveală în privirea sa.

— Mult noroc, îmi ură el. Bănuiesc că n-o să aflaţi prea multe.

* * *

Am luat pozele crăpăturii din trotuar, pe care o fotografiasem pentru California Fidelity. Cele şase fotografii ale cimentului sfărâmat erau destul de clare. Reclamanta, Marcia Threadgill, solicitase daune pentru invaliditate, susţinând că se împiedicase de o bucată de trotuar ridicată de o combinaţie de rădăcini de copac şi o alunecare a terenului. Îl dăduse în judecata pe proprietarul magazinului pe terenul căruia se afla aleea cu pricina. Reclamaţia, un caz de „alunecare şi cădere“, nu implica daune mari – probabil vreo patru mii opt sute de dolari, care includeau factura medicală şi daune, împreună cu compensarea pentru timpul în care lipsise de la serviciu. Se părea că asigurările aveau să plătească, dar primisem instrucţiuni să arunc o privire, pentru cazul în care solicitarea n-ar fi fost corectă.

Apartamentul doamnei Threadgill se afla într-o clădire de pe o colină ce se ridica deasupra plajei, nu prea departe de locuinţa mea. Am parcat maşina la vreo şase case şi mi-am scos binoclul din torpedou. Dacă mă ghemuiam, puteam să-i văd doar terasa, având o imagine destul de clară încât să remarc că nu-şi udase ferigile aşa cum ar fi trebuit. Nu ştiu prea multe despre plantele ornamentale, dar când părţile verzi ale acestora devin cafenii aş zice că ăsta-i un semn că nu le merge bine. Una dintre ferigi era din soiul ăla nasol căreia îi cresc nişte labe mici, cenuşii şi păroase, care încep, treptat, să răsară direct din ghiveci. Oricine posedă o asemene chestie are, probabil, o înclinaţie spre fraudă şi mi-o imaginam

pe femeie ridicând un sac de cincisprezece kilograme cu pământ pentru ferigi, cu spatele ei, presupus accidentat. I-am supravegheat locuinţa timp de o orâ şi jumătate, dar femeia n-a apărut. Unul dintre vechii mei colegi obişnuia să afirme că bărbaţii sunt singurii candidaţi potriviţi pentru munca de supraveghere, pentru că pot să stea într-o maşină parcată şi să urineze în mod discret, într-o cutie pentru mingi de tenis, evitând astfel absenţele inutile. Îmi pierdusem interesul pentru Marcia Threadgill şi simţeam o nevoie presantă să fac pipi, aşa că am pus binoclul deoparte şi, în drum spre oraş, m-am oprit la prima benzinărie.

* * *

Am poposit din nou la biroul de acreditare şi am discutat cu amicul meu care mă lăsa să arunc câte o privire prin dosarele, de obicei, inaccesibile pentru public. I-am cerut să vadă dacă nu găseşte ceva despre Sharon Napier, iar el mi-a făgăduit că o să mă anunţe. Am făcut apoi o serie de comisioane personale, după care m-am dus acasă. Nu fusese o zi foarte mulţumitoare, dar majoritatea zilelor mele sunt la fel: verifici şi răsverifici, completezi golurile – muncă de aflare a amănuntelor, absolut esenţială în meserie, dar lipsită de dramatism. Caracteristicile de bază ale unui bun investigator sunt o fire sârguincioasă şi o răbdare infinită. În mod nepotrivit, societatea pregătise timp de ani de zile femei pentru aşa ceva. M-am aşezat la biroul meu şi l-am trecut pe Charlie Scorsoni pe mai multe cartonaşe. Discuţia cu el fusese tulburătoare şi aveam impresia că nu-mi încheiasem socotelile cu el.

Capitolul 5

A trăi în climatul din Santa Teresa este ca şi cum ai lucra într-o încăpere, cu un bec deasupra capului. Lumina este uniformă – limpede şi suficient de strălucitoare –, dar umbrele au dispărut, provocând o deranjantă lipsă a dimensiunilor. Zilele sunt însorite. Deseori sunt doar douăzeci de grade Celsius şi e plăcut. Nopţile sunt în permanenţă reci. În unele anotimpuri plouă, dar în restul timpului, o zi arată ca şi celelalte, iar cerul constant albastru şi fără nori are un efect ciudat, dezorientant, făcând imposibil să-ţi dai seama în ce moment al anului te afli. Ai impresia că te găseşti într-o clădire fără ferestre spre exterior, simţi o sufocare subliminală, de parcă o parte din oxigen – nu tot – a dispărut din aer.

Mi-am părăsit apartamentul la ora nouă şi m-am îndreptat spre nord, pe Chapel Street. M-am oprit să iau benzină, folosind pompa cu autoservire şi gândindu-mă, ca de obicei, ce plăcere simplă şi absurdă simt pentru că-s în stare să fac aşa ceva singură. Când am găsit K-9 Korners[13], se făcuse deja nouă şi un sfert. Afişul discret din vitrină anunţa că localul se deschidea la ora opt. Instituţia de îngrijire a animalelor ţinea de o clinică veterinară de pe State Street, unde se stabileau adevăratele relaţii. Clădirea fusese vopsită în roz flamingo, iar o aripă a ei găzduia un magazin cu provizii pentru excursii în pustietăţi, magazin care avea în vitrină un sac de dormit ca pentru mumii şi un manechin, în haine de camping, care privea inexpresiv un băţ de cort.

Am pătruns în K-9 Korners în acompaniamentul mai multor câini care lătrau. Nu mă înţeleg cu câinii. Inevitabil, aceştia îşi vâră botul drept între picioarele mele, iar uneori se lipesc în jurul picioarelor mele, de parcă ar executa un soi de dans în două labe. În asemenea împrejurări, plec

şchiopătând, cu câinele prins de mine, în timp ce stăpânul acestuia se răsteşte zadarnic la el:

— Hamlet, dă-te jos! Ce te-a apucat?

E greu să priveşti un asemenea câine în faţă şi prefer să stau la distanţă de toate potăile.

Exista o vitrină plină cu produse pentru îngrijirea câinilor, iar pe pereţi fuseseră prinse fotografii de câini şi de pisici. În dreapta era o jumătate de uşă, partea de sus a acesteia dând într-un mic birou, alături de care se găseau mai multe compartimente de îngrijire. Am privit din prag şi am zărit mai mulţi câini aflaţi în diferite etape de aranjare. Majoritatea tremurau şi se holbau, demni de toată mila. Unul avea un castronaş roşu pus în creştet, drept între urechi. Pe o masă de lucru se aflau nişte mici grămăjoare cafenii. Am fost convinsă că-mi dau seama ce sunt. Persoana care se ocupa de câine, o femeie, se uită la mine.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Câinele tocmai a călcat în grămada aceea cafenie, i-am spus eu.

Femeia se uită în jos, la masa, şi zise:

— Oh, Dashiell, iarăşi! Scuzaţi-mă un minut.

Dashiell rămase pe masă, tremurând, iar femeia înhăţă un prosop de hârtie şi strânse iute murdăria câinelui. Femeia părea amuzată de incident. Avea vreo patruzeci şi cinci de ani, ochi căprui, mari, şi păr cenuşiu lung până pe umeri, tras spre spate şi prins într-o eşarfă. Purta un halat de culoare vinului. Am remarcat că era înaltă şi zveltă.

— Sunteţi Gwen?

Femeia privi spre mine şi-mi zâmbi.

— Da, eu sunt.

— Iar eu sunt Kinsey Millhone. Detectiv particular.

Gwen izbucni în râs.

— Oh, Doamne, ce s-a întâmplat?

Aruncă prosopul de hârtie, veni la jumătatea de uşă şi o deschise.

— Intraţi. Mă întorc imediat.

Îl luă pe Dashiell de pe masă şi-l duse într-o cameră din spate, aflată în stânga. Mai mulţi câini începură să latre. Am auzit cum fu pornit un uscător. Aerul din încăpere era înţesat cu căldură, aromat cu miros de păr ud şi cu o combinaţie ciudată de soluţie pentru purici şi parfum pentru căţei. Podeaua din plăci de linoleum cafeniu era acoperită de toate culorile de păr, ca într-o frizerie. Am văzut în camera învecinată un câine care era îmbăiat de o tânără. În stânga mea, mai mulţi câini împodobiţi cu panglici aşteptau în cuşti să fie luaţi. La o a doua masă de lucru, o altă tânără tundea un pudel. Se uită la mine cu interes. Gwen se întoarse, cu un căţel cenuşiu sub braţ.

— Acesta-i Wuffles, zise ea, încercând să închidă botul câinelui; Wuffles o linse pe gură, iar ea îşi trase capul înapoi, râzând şi strâmbându-se. Sper că n-o să vă supăraţi dacă o să-mi termin treaba. Luaţi loc, zise ea amabilă, arătându-mi un scaun de metal din apropiere.

M-am căţărat pe el, dorindu-mi să nu fiu silită să menţionez numele lui Laurence Fife. Din câte îmi spusese Charlie Scorsoni, asta i-ar fi stricat lui Gwen buna dispoziţie.

Gwen începu să-i taie unghiile de la picioare lui Wuffles, strângând câinele lângă trupul ei, ca să-l împiedice să se mişte brusc.

— Presupun că sunteţi din localitate, zise ea.

— Da, am un birou în centru, i-am răspuns eu şi am scos legitimaţia, cu un gest automat, apoi i-am întins-o, ca s-o poată citi; ea îi aruncă o privire, părând că o acceptă fără multe bănuieli sau griji; sunt surprinsă întotdeauna când oamenii mă cred pe cuvânt. Am înţeles că aţi fost căsătorită cu Laurence Fife.

— Da, aşa e. E vorba de el? A murit cu ani de zile în urmă.

— Ştiu. Cazul său a fost redeschis.

— Oh, asta-i interesant. De cine?

— De Nikki. Cine altcineva să-l deschidă? Departamentul Criminalistică ştie că mă ocup de caz şi mă bucur de cooperarea sa, dacă asta vă ajută cu ceva. Puteţi să-mi răspundeţi la câteva întrebări?

— Bine, spuse ea.

Tonul ei dovedea precauţie, dar şi un oarecare interes, ca şi cum credea că ancheta aceea era ceva ciudat, dar nu neapărat un lucru rău.

— Nu păreţi foarte surprinsă, am remarcat eu.

— Dar sunt, răspunse ea. Credeam că treaba asta e încheiată.

— Abia am început să mă ocup şi s-ar putea să nu găsesc nimic. Nu-i nevoie să discutăm aici, dacă vă deranjez. Nu vreau să vă întrerup munca.

— Din punctul meu de vedere e bine, dacă pe dumneavoastră nu vă supără să mă priviţi tunzând câţiva câini. Nu-mi pot permite acum să-mi întrerup treaba. Suntem foarte solicitaţi. Kathy, poţi să-mi dai spray-ul pentru purici? Cred că aici e nevoie de puţin spray…

Femeia cu păr negru lăsă pudelul şi se întinse după spray-ul pentru purici, pe care i-l dădu lui Gwen.

— Ea e Kathy, după cum probabil că v-aţi dat seama, zise Gwen. Cea de lângă cotul ei, plină de spumă de săpun, este Jan.

Gwen începu să-l stropească pe Wuffles, întorcându-şi faţa, ca să evite vaporii.

— Scuze. Continuaţi.

— Cât timp aţi fost căsătorită cu Fife?

— Treisprezece ani. Ne-am întâlnit la colegiu, el era în anul trei, eu în primul an. Cred că ne-am cunoscut după vreo şase luni.

— Au fost ani buni? Sau răi?

— În privinţa asta, mi-a mai trecut. Credeam că au fost ani irosiţi, dar acum nu mai ştiu… L-aţi cunoscut pe Laurence?

— L-am întâlnit de două ori, dar l-am cunoscut doar superficial.

Gwen se strâmbă.

— Putea să fie încântător, dacă voia, dar în sufletul său era un ticălos. Kathy se uită la Gwen şi zâmbi. Fata râse. Ele două au auzit versiunea mea de o sută de ori, spuse ea, drept explicaţie. Niciuna dintre ele n-a fost măritată, aşa că am tendinţa să joc rolul avocatului diavolului. Oricum, pe vremea aceea am fost o soţie devotată şi vreau să spun că mi-am jucat rolul cu un devotament rar întâlnit. Găteam mâncăruri sofisticate. Făceam liste. Curăţăm casa. Creşteam copiii. Nu spun că eram singura care făcea toate astea, ci doar că am pus suflet, îmi purtam părul strâns într-un coc franţuzesc, fiecare ac de păr era la locul lui, trebuia să-mi pun şi să-mi scot toate chestiile alea, eram ca o păpuşă Barbie, spuse ea, apoi se opri şi începu să râdă de propria imagine, prefăcându-se că trage de o sfoară prinsă de gâtul ei. Salut, eu sunt Gwen. Sunt o soţie bună, mormăi ea, pe un ton nazal.

Atitudinea ei era duioasa, de parcă ea ar fi murit, nu Laurence, iar amintirea ei era păstrată cu afecţiune de prietenii dragi. O parte din timp se uita la mine şi o parte din timp pieptăna şi tundea câinele de pe masa din faţa sa, dar era prietenoasă, nu reticentă şi plină de amărăciune, aşa cum mă aşteptasem.

— Când s-a terminat totul, am fost foarte furioasă – nu atât pe el, cât pe mine, pentru că mă pretasem la tot circul ăla. Să nu mă înţelegeţi greşit. Îmi plăcuse, pe vremea acea, şi mă simţisem bine, dar avusese loc un soi de pierdere a sensibilităţii, aşa că atunci când căsnicia s-a spulberat eram complet nepregătită să am de-a face cu lumea adevărată. El administrase banii. El trăsese sforile. El luase deciziile importante, mai ales cele privitoare la copii. Eu îi îmbăiam, îi îmbrăcam şi-i hrăneam, iar el le croia vieţile. Nu mi-am dat seama de asta atunci, pentru că eram preocupata să-i plac, ceea ce nu era o treabă uşoară, dar acum, când privesc în urmă, îmi dau

seama că treaba se dusese în mă-sa. Se uită la mine, să vadă dacă reacţionez la limbajul folosit de ea, dar eu m-am mulţumit să-i zâmbesc. Acum arăt ca toate femeile a căror căsnicie s-a terminat în epoca aceea. Ştiţi, suntem toate un pic supărate, pentru că ne închipuim că am fost fraierite.

— Spuneaţi că v-a mai trecut. Cum aţi reuşit? am întrebat eu.

— Terapie în valoare de şase mii de dolari, zise ea cu o voce inexpresivă.

Am zâmbit şi m-am interesat:

— Ce-a distrus căsnicia dumneavoastră?

Se îmbujoră un pic auzindu-mă, dar privirea ei rămase la fel de sinceră.

— O să las asta pentru mai târziu, dacă vă interesează cu adevărat.

— Foarte bine. Nu voiam să vă întrerup.

— Bine. N-a fost doar vina lui. Dar nici numai a mea. Iar el m-a înşelat la divorţ. Vă spun, m-a zdrobit.

— Cum?

— Câte căi există? Eram speriată, eram naivă. Voiam ca Laurence să iasă din viaţa mea şi nu-mi păsa cât mă costă asta. Cu excepţia copiilor. Am luptat pentru ei cu ghearele şi cu dinţii, dar ce să mai zic? Am pierdut. Nu mi-am revenit niciodată complet după asta.

Am vrut s-o întreb care a fost motivul bătăliei pentru custodie, dar am avut impresia că era vorba de o problemă delicată. Am considerat că-i mai bine s-o las pentru moment deoparte şi să revin la ea mai târziu, dacă se va putea.

— Copiii ar fi putut să vă revină după moarte lui. Mai ales că a doua lui soţie fusese vârâtă la închisoare…

Gwen trase de un smoc de păr cenuşiu cu o mână care arăta foarte bine.

— Atunci aproape că aveau vârsta să meargă la colegiu. De fapt, Gregory a plecat în toamna aceea, iar Diane în anul următor. Erau nişte copii

daţi peste cap. Laurence fusese un adept strict al disciplinei. Nu că aş fi fost împotriva unui asemenea lucru, cred că puştii au nevoie de organizare, dar el era o persoană care se stăpânea foarte mult, nu avea nicio legătură cu emoţiile, era mai degrabă agresiv în modul său de a trata cu cineva, mai ales cu copiii. Aşa că după cinci ani de asemenea regim, amândoi erau retraşi şi închişi în sine. În defensivă şi necomunicativi. Din câte ştiu eu, relaţia lui cu ei se baza pe atac şi făcându-i răspunzători de orice, cam aşa cum făcuse şi cu mine. Sigur, îi vedeam din două în două weekenduri şi în diferite ocazii, aveam dreptul şi la obişnuitele vizite de vară. Numai că nu-mi dădusem seama cât de departe ajunseseră lucrurile. Şi peste toate astea, moartea lui a însemnat pentru ei o lovitură teribilă. Sunt sigură că amândoi au o grămada de simţăminte care n-au fost elucidate niciodată. Diane a trecut direct la terapie. Gregory se întâlneşte şi el cu cineva, dar nu în mod regulat. Tăcu un timp, apoi adăugă: Am impresia că v-am spus nişte chestii ciudate.

— Nu, vă apreciez sinceritatea, i-am zis eu. Copiii locuiesc şi ei în oraş?

— Greg locuieşte la sud de Palm Springs. La lacul Salton. Are o barcă acolo.

— Ce fel de muncă are?

— Nu trebuie să facă nimic. Laurence a avut grijă de ei din punct de vedere financiar. Nu ştiu dacă aţi verificat la societatea de asigurări, dar averea sa a fost împărţită în mod egal între cei trei copii – Greg, Diane şi Colin, fiul lui Nikki.

— Cu Diane ce-i? Unde e?

— E în Claremont, se duce la cursuri. Vrea să-şi mai ia o licenţă. E preocupată de instruirea copiilor surzi şi se pare că face asta foarte bine. La început am fost îngrijorată, pentru că am bănuit că în mintea ei toate se legau – divorţul meu, Nikki, Colin şi responsabilitatea ei – chiar dacă aceste lucruri nu aveau nimic de-a face cu ea.

— Staţi o clipă. N-am înţeles ce-aţi vrut să spuneţi.

Gwen mă privi surprinsă.

— Credeam că aţi discutat deja cu Nikki.

— Mda, am discutat o dată cu ea…

— Nu v-a spus că fiul ei, Colin, e surd? S-a născut surd. Nu-mi amintesc ce i-a provocat infirmitatea, dar se pare că n-au putut să facă nimic. Diane a fost foarte afectată. Cred că avea treisprezece ani când s-a născut copilul şi probabil că a fost iritată de apariţia acestuia. Nu vreau să analizez fiecare amănunt, dar unele dintre lucrurile astea au ieşit la iveală în timpul discuţiilor cu psihiatrul ei şi mi s-a părut ceva pertinent. Cred că acum poate să recunoască şi ea o mare parte dintre aceste lucruri – de fapt, o şi face – de aceea nu am impresia că am violat încrederea ei.

Alese două bucăţi de panglică de pe cele douăzeci de mosoare ce atârnau pe perete, în nişte cuie fixate deasupra mesei de lucru. Puse una albastră şi una portocalie pe capul lui Wuffles.

— Wuffles, ce crezi că merge mai bine? Albastrul sau portocaliul?

Wuffles îşi ridică ochii şi gâfâi fericit, iar Gwen alese panglica portocalie; eu a trebuit să recunosc că părea foarte elegantă pe ciuful argintiu-cenuşiu al câinelui. Wuffles era docil, plin de încredere şi se bucura de fiecare gest, cu toate că jumătate din atenţia lui Gwen era îndreptată către mine.

— Gregory a luat droguri un timp, spuse Gwen cu un glas obişnuit. Se pare că asta a făcut generaţia lui, în timp ce a mea s-a jucat de-a mama şi de-a tata. Dar e un copil bun şi cred că acum e bine. Atât de bine cât o să fie vreodată. E fericit, ceea ce nu pot spune mulţi dintre noi. Adică eu sunt fericită, dar cunosc o mulţime de oameni care nu sunt.

— Nu se plictiseşte de iahting?

— Sper să se plictisească, zise iute Gwen. Îşi permite să facă tot ce vrea, aşa că atunci când n-o

să-i mai placă leneveala, o să se apuce să facă ceva util. E foarte deştept şi capabil, în ciuda faptului că în momentul acesta trândăveşte. Uneori îl invidiez.

— Credeţi că vor suferi copiii dacă voi discuta cu ei?

Gwen tresări. Fu prima dată când păru derutată de ceva.

— Despre tatăl lor?

— Va trebui s-o fac, la un moment dat, am spus eu. N-aş vrea s-o fac fără ştiinţa dumneavoastră. S-ar putea să-mi fie de folos.

— Cred că-i în regulă, spuse ea, dar tonul pe care-l folosise fusese plin de nelinişte.

— O să discutăm despre asta mai târziu. S-ar putea să nu fie nevoie.

— Oh! Bine. Nu văd cum ar putea să le strice. Dar nu înţeleg de ce reluaţi cazul ăsta.

— Cred că vreau să se facă dreptate, am spus eu. Pare melodramatic, dar despre asta-i vorba.

— Dreptate pentru cine? Pentru Laurence sau pentru Nikki?

— Poate vreţi să-mi spuneţi ce credeţi. Presupun că nu-l mai iubiţi, dar credeţi că a căpătat „exact ceea ce merita”?

— De ce nu? Nu ştiu cum stau lucrurile cu ea. Îmi imaginez că a avut un proces corect, iar dacă doar aşa a putut să rezolve situaţia, atunci trebuia să facă ceea ce a făcut. Au fost momente în care aş fi făcut-o şi eu, dacă aş fi ştiut cum.

— Deci, dacă l-a omorât ea, n-o blamaţi?

— Nici eu, nici vreo alte şase persoane. Laurence şi-a îndepărtat multă lume, zise ea, nepăsătoare. Am putea alcătui un club şi să scoatem un buletin informativ lunar. Întâlnesc încă oameni care îmi spun: „Slavă Domnului că a murit”. Chiar aşa. Îmi şoptesc din colţul gurii, spuse Gwen şi izbucni iarăşi în râs. Îmi pare rău dacă par lipsită de respect, dar n-a fost un om plăcut.

— Cine, în mod deosebit?

Gwen îşi puse mâna în şold şi mă privi obosită:

— Dacă-mi daţi o oră, vă fac o listă.

Am zâmbit. Umorul ei părea de nestăpânit sau poate că se simţea stingherită. Discuţia cu un detectiv particular îi tulbură uneori pe oameni.

Gwen îl puse pe Wuffles într-o cuşcă goală, apoi se duse în cealaltă cameră şi aduse un câine ciobănesc englezesc mare. Îi ridică mai întâi picioarele din faţă şi i le puse pe masă, apoi pe cele din spate, în timp ce câinele protesta.

— Hai, Duke, se răsti Gwen. E un fricos şi jumătate.

— Credeţi că mai putem vorbi din nou? am întrebat-o eu.

— Bineînţeles. Îmi place să vorbim. Închid la şase. Dacă sunteţi liberă la ora aia, putem să bem ceva. La sfârşitul unei zile de lucru sunt întotdeauna dispusă să beau ceva.

— Şi eu. Ne vedem la şase, i-am spus.

M-am ridicat de pe scaun şi am ieşit. Când am închis uşa, Gwen pălăvrăgea deja cu câinele. M-am întrebat ce mai ştia femeia aceea şi cât de mult era dispusă să destăinuie. Şi speram să arăt şi eu la fel de bine peste zece ani.

Capitolul 6

M-am oprit la un telefon public şi am sunat-o pe Nikki. A ridicat receptorul la al treilea ţârâit al soneriei.

— Nikki? Aici Kinsey. Am o întrebare. Există posibilitatea să vizitez casa în care ai locuit împreună cu Laurence?

— Sigur. E încă în proprietatea mea. Mă duceam la Monterey, să-l aduc pe Colin, dar casa mi-e în drum. Putem să ne întâlnim acolo, dacă vrei.

Mi-a dat adresa şi mi-a spus că va fi acolo în aproximativ cincisprezece minute. Am pus receptorul în furcă şi m-am îndreptat spre maşina mea. Nu eram prea lămurită ce caut, dar voiam să merg prin locuinţa aceea, să-mi fac o impresie despre cum arăta, despre ce însemna să locuieşti acolo. Casa se afla în Montebello, o zonă a oraşului despre care se spune că are mai mulţi milionari pe kilometru pătrat decât oricare altă zonă din ţară. Majoritatea caselor nu se pot vedea din stradă. Uneori poţi să zăreşti în depărtare o bucată de acoperiş, ascunsă printre măslini şi stejari. Multe parcele de teren sunt mărginite de ziduri şerpuitoare din piatră cioplită manual, năpădite de măceşi şi de măcriş de baltă. Eucalipţi înalţi se înşiră de-a lungul drumului, iar palmierii intercalaţi printre ei arată ca nişte semne de exclamare spaniole.

Casa familiei Fife se afla în colţul format de două străduţe şi era ascunsă privirii de un gard viu înalt de vreo trei metri, care era întrerupt într-un loc, ca să facă loc unei alei înguste, pavate cu cărămidă. Casa era zdravănă: două etaje de stucatură de culoarea chitului, cu bordură albă. Faţada era simplă, exista un portic într-o latură a casei. Terenul înconjurător era la fel de simplu, cu excepţia câtorva răzoare cu maci de Califonia, de

culoarea piersicii, de-un galben intens, auriu sau roz. Am zărit dincolo de casă un garaj dublu, iar deasupra am presupus că se afla locuinţa îngrijitorului. Pajiştea era bine tunsă, iar casa – cu toate că arăta nelocuită – nu părea neglijată. Mi-am parcat maşina pe porţiunea din alee care cotea şi se unea cu ea însăşi pentru a permite ieşirea mai uşoară din curte. În ciuda acoperişului din ţiglă roşie, clădirea părea mai degrabă în stil franţuzesc decât spaniol: ferestre fără cornişe, uşa din faţă la nivelul aleii.

Am coborât din maşină şi am luat-o la dreapta, paşii mei nefăcând niciun zgomot pe cărămizile de-un roz-deschis. Am zărit o piscină în spatele clădirii şi, pentru prima oară, am simţit ceva nelalocul lui. Bazinul se umpluse până la margine cu pământ şi cu mizerii. Un şezlong de aluminiu era pe jumătate cufundat în ţărână, printre traverse crescuseră bălării. Trambulina pentru sărituri se întindea acum deasupra unei suprafeţe neregulate de iarbă tăiată şi frunze uscate, de parcă apa s-ar fi îngroşat, s-ar fi coagulat. O scară cu balustradă dispărea în adâncuri, iar rampa de ciment din jur era plină de pete negre.

M-am pomenit că nu mă simţeam în largul meu şi am fost scoasă din starea aceea de concentrare de un sâsâit răuvoitor. Către mine veneau clătinându-se, dar cu o viteză remarcabilă, două gâşte albe, imense, cu capetele întinse înainte, cu ciocurile deschise şi cu limbile afară, ca la şerpi, scoţând un sunet îngrozitor. Am scos un strigăt involuntar şi am început să mă retrag către automobilul meu, fiindu-mi frică să le pierd din vedere. Cele două păsări parcurseră distanţa până la mine cu o viteză care mă obligă s-o iau la goană. Am reuşit să ajung la maşină chiar înainte să mă prindă. Am deschis uşa şi am trântit-o în urma mea, cuprinsă de-o panică pe care n-o mai simţisem de ani de zile. Am încuiat ambele uşi, aşteptându-mă, într-un fel, ca păsările alea

răuvoitoare să izbească în ferestre cu ciocurile până când o să reuşească să intre în maşină. Pentru o clipă, gâştele se legănară, pe jumătate ridicate, dând din aripi şi privindu-mă cu ochii strălucind de răutate şi cu capetele sâsâind chiar lângă faţa mea. Apoi îşi pierdură interesul şi plecară, ţipând şi sâsâind, ciugulind cu sălbăticie iarba. Până în momentul acela nu-mi trecuse prin minte să trec gâştele furioase pe lista făpturilor de care mi-e frică. Acum acestea urcaseră brusc în fruntea listei, alături de viermi şi lipitori.

Automobilul lui Nikki trase lângă al meu. Ea coborî, arătând foarte calmă, şi se apropie de maşina mea, în timp ce eu coboram geamul. Cele două gâşte apărură din nou după colţul casei şi se repeziră drept la muşchii gambelor ei. Nikki le aruncă o privire nepăsătoare, apoi începu să râdă. Gâştele îşi ridicară capetele, dând inutil din aripile lor scurte, îmblânzite subit. Nikki avea în mână o pungă cu pâine şi începu să le arunce firimituri.

— Ce naiba sunt făpturile astea? am întrebat eu, ieşind cu grijă din maşină, dar gâştele nu-mi acordară nici cea mai mică atenţie.

— Sunt Hansel şi Gretel, îmi răspunse ea, pe-un ton prietenos. Gâşte rasa Embden.

— Înţeleg că-s gâşte. Ce-au păţit? Le-a dresat cineva să omoare oameni?

— Gonesc copiii de pe proprietate, zise ea. Să intrăm.

Vârî cheia în broască şi deschise uşa din faţă. Nikki se opri să ridice nişte scrisori care fuseseră strecurate prin fanta pentru corespondenţă.

— Poştaşul le dă sărăţele, îmi spuse ea, ca şi cum atunci şi-ar fi adus aminte. Mănâncă orice.

— Cine mai avea chei ale locuinţei? am întrebat eu, pentru că observasem panoul unui sistem de alarmă; se părea că alarma fusese oprită.

— Eu şi Laurence. Greg şi Diane. Nu-mi vine în minte şi altcineva.

— Grădinarul? Servitoarea?

— Acum au amândoi chei, dar nu cred că aveau şi atunci. Aveam o menajeră. Doamna Voss. Probabil că ea avusese o cheie.

— Aveaţi atunci un sistem de securitate?

— Îl avem doar de patru ani. Ar fi trebuit să vând locuinţa asta cu multă vreme în urmă, dar n-am vrut să iau o asemenea decizie pe când eram în închisoare.

— Valorează o grămadă de bani.

— Bineînţeles. Valoarea proprietăţilor imobiliare s-a triplat. Când am cumpărat-o, am plătit pentru casa asta şapte sute cincizeci de mii de dolari. El a ales-o. A trecut-o pe numele meu din motive financiare, dar casa asta nu m-a atras niciodată prea mult.

— Cine s-a ocupat de decorarea ei? am întrebat eu.

Nikki zâmbi blând.

— Eu m-am ocupat. Nu cred că Laurence se pricepea mai bine decât mine, dar mi-am luat o revanşă subtilă. Laurence insistase să cumpărăm casa, aşa că am renunţat să introduc vreo culoare în ea.

Camerele erau spaţioase, înalte, pline de lumină. Podelele erau alcătuite din plăci lungi, de culoare închisă. Structura locuinţei era convenţională: camera de zi în dreapta, sufrageria în stânga, cu bucătăria în spatele ei. Dincolo de camera de zi se găsea o cameră de lucru şi o verandă lungă, cu geamuri, ce se întindea până la capătul clădirii. În casă plutea o atmosferă ciudată. Am presupus că acest lucru se datora faptului că nu locuise nimeni acolo de ani de zile, era ca o expoziţie de mobilier deosebit de elegant, într-un magazin universal. Mobila era încă la locul ei şi nu se vedea urmă de praf. Nu existau plante, nici reviste, nicio urmă a unei activităţi în desfăşurare. Până şi tăcerea avea un ton găunos, sterp şi lipsit de viaţă.

Tot interiorul fusese conceput în nuanţe neutre: cenuşiu, sidefiu, castaniu şi culoarea scorţişoarei.

Canapelele şi scaunele erau moi, capitonate, cu braţe rotunjite şi perne groase, arătau ca un soi de art deco fără nicio tentativă de strălucire. Un amestec drăguţ de modern şi vechi. Era evident că Nikki ştia ce face, chiar şi atunci când nu-i păsa.

La etaj se găseau cinci dormitoare, toate cu cămin, cu băi de-o mărime remarcabilă, cu şifoniere adânci şi camere de machiaj, toate cu mochetă groasă, de-un cafeniu-închis, care acoperea podeaua în întregime.

— Acesta este apartamentul proprietarului?

Nikki dădu din cap. Am urmat-o în baie. Lângă chiuveta erau îngrămădite prosoape de culoare ciocolatie. Exista o cadă îngropată, iar plăcile de faianţă din jurul ei aveau o nuanţă deschisă de tutun. Se mai vedea acolo şi un duş într-o cabină cu pereţi de sticlă, care fusese gândită ca saună. Săpun, hârtie igienică, şerveţele de hârtie.

— Locuieşti aici? am întrebat eu, în timp ce coboram pe scară.

— Încă nu, dar ar trebui s-o fac. Am pe cineva care vine o dată la două săptămâni să curăţe, bineînţeles că există şi un grădinar cu program permanent. Eu locuiesc pe plajă.

— Ai altă casă?

— Da. Mi-a lăsat-o mama lui Laurence.

— De ce ţie şi nu lui?

Nikki zâmbi uşor şi-mi răspunse:

— Laurence nu se înţelegea cu mama sa. Vrei ceai?

— Credeam că trebuie să pleci la drum.

— Mai am timp.

Am urmat-o în bucătărie. În centrul încăperii se afla un aragaz mare, având deasupra arzătoarelor o hotă de aramă şi alăturat, o masă lată pentru tocat şi tot soiul de oale, coşuri şi instrumente de bucătărie atârnate pe un rastel circular din metal, care cobora din tavan. Pe celelalte mese, tăblia era acoperită cu faianţă albă; în una dintre ele era îngropată o chiuvetă dublă, din oţel inoxidabil.

Exista un cuptor obişnuit, unul electic, unul cu microunde, un frigider, două congelatoare şi o cămară impresionantă.

Nikki puse nişte apă la fiert, apoi se aşeză pe un scaun de lemn. Am luat şi eu loc pe un scaun de lângă ea. Stăteam amândouă în centrul încăperii, care arăta ca visul unui bucătar, dar tot la fel de mult ca un laborator de chimie.

— Cu cine ai discutat până acum? m-a întrebat ea.

I-am povestit despre discuţia mea cu Charlie Scorsoni.

— Mi s-a părut că-i vorba despre o prietenie bizară, am zis eu. Amintirile mele despre Laurence sunt cam înceţoşate, dar el mi-a părut un om foarte elegant şi cerebral. Scorsoni e foarte materialist. Îmi aminteşte de un individ dintr-o reclamă la drujbe.

— Oh, Charlie e un tip foarte dur. Din câte am auzit, a reuşit în viaţă cu greu, croindu-şi drum peste orice obstacol. E tipul ăla de om despre care se scrie în ziare „a păşit peste cadavrele celor pe care i-a iubit…“. Poate că lui Laurence îi plăcea asta. Vorbea întotdeauna cu un respect plin de invidie despre Charlie. Laurence îi încredinţase totul. Bineînţeles, Charlie credea că Laurence nu putea să facă vreun rău.

— Asta mi s-a părut evident, am zis eu. Nu cred că Scorsoni avea vreun motiv pentru crimă. Te-ai gândit vreodată că ar putea să fie implicat?

Nikki zâmbi, se ridică şi aduse ceşti, farfurii şi pliculeţe de ceai.

— Din când în când m-am gândit la toţi cei care ar fi putut fi implicaţi, dar Charlie mi se pare puţin probabil. Este evident că n-a beneficiat de pe urma morţii lui Laurence, nici financiar, nici profesional…

Turnă apă fierbinte în ceşti.

— Cel puţin în aparenţă, am spus eu, cufundând în apă pliculeţul cu ceai.

— Da, aşa e. Presupun că s-ar fi putut să existe dividende necunoscute, dar sunt convinsă că ar fi ieşit la iveală în ultimii opt ani.

— Cam aşa ceva… am spus eu şi m-am apucat să-i povestesc despre discuţia cu Gwen.

Obrajii lui Nikki căpătară o nuanţă roz.

— Îmi pare rău pentru ea. Atunci când au divorţat, Laurence o ura şi eu am încins un pic lucrurile. Laurence nu s-a considerat responsabil pentru eşecul căsniciei lor şi ca urmare a învinovăţit-o şi a pedepsit-o pe ea. Eu n-am ajutat-o cu nimic. La început am crezut ce spunea Laurence despre ea. Adică eu, personal, o consideram o persoană capabilă şi ştiam că Laurence depinsese foarte mult de ea, dar mi se părea că-i mai sigur să-l dezobişnuiesc de ea alimentându-i sentimentele de antipatie. Ştii ce vreau să spun. Într-un fel, o ura atât de tare, încât nu exista nicio diferenţă între ură şi dragoste, de aceea mă simţeam mai în siguranţă lărgind prăpastia dintre ei. Acum mi-e ruşine de acest lucru. Când am început să nu-l mai iubesc şi când el s-a distanţat de mine, am recunoscut brusc fenomenul.

— Am crezut că tu erai cea care a stricat această relaţie, am zis eu, privind-o atent prin aburii care se ridicau din ceaşca mea.

Nikki îşi trecu ambele mâini prin păr, ridicându-l şi lăsându-l să cadă din nou, înălţându-şi uşor capul.

— Oh, nu, spuse ea, eu am fost doar răzbunarea lui. Fără să mai pomenim că îl înşela de ani de zile. Laurence aflase că ea avusese o relaţie, aşa că m-a găsit pe mine. Drăguţ, nu-i aşa? Nu mi-am dat seama de toate astea decât mult mai târziu, dar aşa au stat lucrurile.

— Stai o clipă. Să vedem dacă am înţeles bine, am zis eu. Laurence a descoperit că Gwen avea o relaţie cu cineva, aşa că s-a combinat cu tine, apoi

a divorţat de ea. Din câte am înţeles, Gwen a fost făcută praf.

— Oh, da! Exact aşa s-a întâmplat. Povestea cu mine a fost modul lui de a arăta că nu-i pasă de ea. Apoi a pedepsit-o luându-i copiii şi banii. Laurence era foarte răzbunător. De aceea era un avocat atât de bun. Se identifica în mod pătimaş cu orice persoană căreia i se făcuse un rău. Se agăţa cu frenezie de cel mai mic lucru şi-l folosea ca o pârghie cu care să-şi doboare adversarii. Era nemilos. Cumplit de nemilos.

— Cu cine a avut Gwen povestea aceea de dragoste?

— Întreab-o pe ea. Nu cred că am ştiut vreodată. Laurence n-a discutat niciodată despre asta.

Am întrebat-o apoi despre noaptea în care a murit Laurence, iar ea mi-a completat toate detaliile.

— La ce era alergic Laurence?

— La păr de animale. În principal la cel de câine, dar şi la cel de pisică. Mult timp n-a acceptat în casă animale, apoi, când Colin avea doi ani, cineva i-a sugerat să-i luăm un câine.

— Am înţeles că fiul tău e surd.

— S-a născut surd. Medicii testează auzul nou-născuţilor şi am ştiut imediat, dar nu s-a putut face nimic pentru el. Se pare că am făcut o formă uşoară de pojar înainte să-mi dau seama că eram însărcinată. Din fericire, este singurul lucru de care pare să sufere. În privinţa asta, am avut noroc.

— Câinele era pentru el? Un câine de pază sau ceva de genul ăsta?

— Cam aşa ceva. Nu poţi să păzeşti un copil zi şi noapte. Bruno ne-a fost de mare ajutor.

— Un ciobănesc german?

— Da, zise Nikki, apoi ezită o clipă. A murit. A fost lovit de o maşină aici, pe drum, dar a fost un câine grozav. Foarte deştept, foarte iubitor, foarte protector faţă de Colin. Oricum, Laurence a văzut ce făcea câinele pentru copil, a văzut ce înseamnă

să ai un câine precum Bruno, aşa că a reînceput să ia medicamente împotriva alergiei. Laurence îl iubea pe Colin. Cu toate defectele lui – şi, credemă, avea o grămadă – îl iubea pe băieţel.

Zâmbetul îi dispăru, figura ei se transformă într-un fel ciudat. Nikki deveni brusc neimplicatâ. Ochii ei deveniră inexpresivi, iar înfăţişarea ei păru lipsită de orice emoţie.

— Îmi pare rău, Nikki. Aş fi vrut să nu fi fost obligate să discutăm despre aceste lucruri.

Ne-am terminat ceaiul şi ne-am ridicat. Nikki a strâns ceştile şi farfuriile, apoi le-a pus în maşina de spălat. Când s-a uitat la mine, ochii ei aveau iarăşi nuanţa aceea cenuşie ca metalul.

— Sper să afli cine l-a ucis. N-o să fiu niciodată fericita dacă n-o să aflu.

Tonul vocii ei mă făcu să înlemnesc. În ochii ei era o lucire asemănătoare celei pe care o văzusem în ochii gâştelor: răuvoitoare şi iraţională. O străfulgerare ce dispăru imediat.

— Sper că nu vrei să te răzbuni, am zis eu.

Îşi feri privirea de mine şi-mi răspunse:

— Nu vreau. M-am gândit mult la asta în închisoare, dar acum, după ce-am ieşit, nu mi se pare la fel de important. În momentul ăsta vreau doar să-mi iau fiul. Şi să stau pe plajă, să beau Perrier şi să port haine de-ale mele. Să mănânc în restaurante, iar când nu fac asta, să gătesc. Să dorm până târziu, să mă scald în jacuzzi… Se opri, râse de spusele ei şi trase aer adânc în piept. Deci, nu, nu vreau să-mi risc libertatea.

M-a privit drept în ochi, iar eu am zâmbit drept răspuns.

— Ar fi cazul să porneşti la drum, am spus eu.

Capitolul 7

M-am oprit la farmacia Montebello, din moment ce tot eram în zonă. Farmacistul, pe ecusonul căruia scria că-l cheamă Carroll Sims, avea vreo cincizeci de ani, o înălţime medie şi ochi căprui-deschis, în spatele unor ochelari cu ramă de baga. Explica unei bătrâne ce conţineau medicamentele ei şi cum trebuia să le ia. Aceasta era uimită şi exasperată de explicaţii, dar Sims era plin de tact şi răspundea întrebărilor ei cu o bunăvoinţă evidentă. Îmi imaginam oameni care-i arătau peste tejghea negii şi muşcăturile făcute de pisici, îi descriau durerile în piept şi simptomele din timpul urinării. Când mi-a venit rândul, mi-am dorit să fi avut o boală cât de mică, despre care să-i vorbesc. În loc de aşa ceva, i-am arătat legitimaţia.

— Cu ce pot să vă ajut?

— S-a întâmplat să lucraţi aici cu opt ani în urmă, atunci când a fost asasinat Laurence Fife?

— Sigur că da. Sunt proprietarul farmaciei. Sunteţi o prietenă de-a lui?

— Nu. Am fost angajată să cercetez din nou cazul. M-am gândit că, din punct de vedere logic, ar trebui să încep de aici.

— Nu cred că vă pot ajuta prea mult. Pot să vă spun doar ce medicamente lua domnul Fife, ce doze, numărul de reţete, numele doctorului care i le-a prescris. Nu pot să vă spun cum a fost înlocuită caşeta. Ba pot să vă spun şi asta, dar nu pot să vă spun cine a făcut-o.

Cunoşteam deja majoritatea informaţiilor pe care mi le-a dat Sims. Laurence lua de ani de zile un antihistaminic care se numea Histadril. Consulta un alergolog cam o dată pe an, iar în restul anului reţeta pentru medicamente era prelungită automat. Singurul lucru pe care mi l-a spus Sims şi pe care nu-l ştiam era că Histadril

fusese retras de curând de pe piaţă din cauza posibilelor efecte secundare cancerigene.

— Cu alte cuvinte, dacă Fife ar mai fi luat medicamentele încă vreo câţiva ani, ar fi putut să se îmbolnăvească de cancer şi să moară oricum.

— Tot ce se poate, spuse farmacistul.

Ne-am uitat unul la altul.

— Presupun că nu aveţi idee cine l-a omorât, am zis eu.

— Nu.

— Atunci, asta-i tot. Aţi văzut ceva din proces?

— Doar atunci când am depus mărturie. Am identificat sticluţa cu pilule ca fiind una de-ale noastre. Fusese completată de curând, dar acest lucru îl făcuse chiar Fife şi discutaserăm un pic cu ocazia asta. Lua Histadril de atât de mult timp, încât nu mai era nevoie să discutăm despre subiectul acela.

— Vă amintiţi despre ce aţi discutat?

— Chestii obişnuite. Cred că pe vremea aceea avusese loc un incendiu într-o periferie a oraşului şi am vorbit despre asta. Mulţi oameni cu alergii erau preocupaţi de creşterea poluării aerului.

— Era şi el îngrijorat?

— Toată lumea era puţin îngrijorată, dar nu-mi amintesc ca el să fi fost preocupat mai mult decât alţii.

— Bine. Mulţumesc pentru timpul acordat. Dacă vă mai amintiţi ceva, mă sunaţi? Sunt în cartea de telefoane.

— Sigur, dacă o să-mi amintesc ceva, zise farmacistul.

Era mijlocul după-amiezii şi urma să mă reîntâlnesc cu Gwen abia la ora şase. Nu-mi găseam locul, eram neliniştită, încetul cu încetul, începusem să strâng informaţiile de fundal, dar încă nu apăruse nimic important şi, din câte ştiam, se putea să nici nu apară. Din punctul de vedere al statului California, fusese făcută dreptate şi doar Nikki Fife nu era de acord cu asta. Nikki şi

ucigaşul fără nume şi fără înfăţişare al lui Laurence Fife, care se bucurase de opt ani de imunitate faţă de orice urmărire, de opt ani de libertate, iar eu fusesem angajată ca să fac să înceteze această libertate. La un moment dat, aveam să calc pe cineva pe bătături, iar acel cineva n-avea să se poarte frumos cu mine.

Am decis să mă duc s-o spionez pe Marcia Threadgill. În momentul în care se împiedicase în crăpătura aceea din trotuar, se întorcea de la magazinul meşteşugăresc, de unde cumpărase materialele necesare ca să facă una dintre poşetele acelea din lemn acoperite cu scoici variate. Mi-am imaginat-o decupând o lădiţă pentru portocale, făcând ornamente frumoase pentru mânere din cartoane pentru ouă, întărite cu crenguţe de crin de plastic. Marcia Threadgill avea treizeci şi şase de ani şi suferea de prost gust. Proprietarul magazinului meşteşugăresc mă informase despre proiectele pe care le realizase Marcia şi fiecare dintre ele îmi amintise de mătuşa mea. Marcia Threadgill se ţinea de şmecherii. Transforma gunoaie obişnuite în cadouri de Crăciun. după părerea mea, această mentalitate duce la înşelarea companiilor de asigurare şi la alte şiretlicuri grosolane. Era genul de persoană care scrie o reclamaţie la sediul fabricii Pepsi Cola, pretinzând că a găsit un fir de păr de şoarece în băutură, încercând să se aleagă cu o ladă gratuită de răcoritoare.

Am parcat la câteva uşi de apartamentul ei şi mi-am scos binoclul. M-am ghemuit, îndreptându-mi privirea spre terasa ei, apoi m-am ridicat.

— Să mă ia naiba! am mormăit eu.

În locul ferigilor urâte, ofilite, cafenii, apăruse o plantă agăţătoare de proporţiile unui mamut, care cântărea vreo zece kilograme. Cum o ridicase şi o atârnase de un cârlig aflat mult deasupra capului? Făcuse asta un vecin? Un iubit? O făcuse chiar ea? Vedeam eticheta cu preţul lipită într-o parte a

ghiveciului. Îl cumpărase din magazinul Gateway, cu 29,95 de dolari, adică un preţ considerabil dacă ţinem seama că ghiveciul era probabil plin cu musculiţe beţive.

— Rahat! am exclamat eu.

Unde eram atunci când căţărase chestia aia imensă? Zece kilograme de plantă lucioasă şi pământ umed, atârnând de un lanţ la înălţimea umărului. Femeia se urcase pe un scaun? M-am dus direct la cel mai apropiat magazin Gateway şi m-am îndreptat către raionul de produse horticole. Mai erau vreo cinci, şase plante de acelaşi fel – urechi de Dumbo sau limbi de elefant, sau cum naiba le-o fi zicând. Am ridicat una. Oh, Doamne! Era mai rău decât crezusem. Grea şi dificil de apucat, nu puteai s-o manevrezi fără ajutor. Am luat nişte filme de la raionul „Zece Articole sau mai Puţine“ şi mi-am încărcat aparatul de fotografiat.

— Marcia, scumpete, am murmuit eu, ai încurcat-o!

M-am întors la apartamentul ei şi mi-am scos iarăşi binoclul. N-am făcut decât să stau în fund, cu binoclul îndreptat spre terasa ei, iar doamna Threadgill în persoană a apărut târând după ea un furtun lung de plastic, prins probabil la robinetul din interiorul apartamentului. Iar ea a stropit, a udat şi a îngrijit plantele, vârându-şi un deget în pământ, smulgând frunzele îngălbenite din altă plantă dintr-un ghiveci de pe balustrada terasei. O individă obsedată, după cum arăta şi după cum cerceta dosul fiecărei frunze, să nu aibă Dumnezeu ştie ce molimă. I-am privit chipul. Arăta de parcă cheltuise patruzeci şi cinci de dolari la o demonstraţie de machiaj într-un raion de specialitate dintr-un magazin universal. Cafeniu şi caramel pe pleoape. Zmeuriu pe pomeţi. Ruj de buze de culoarea ciocolatei. Unghiile de la degete erau lungi şi vopsite în nuanţa siropului de cireşe

din bomboanele acelea în cutii din care regreţi dacă ai muşcat prea devreme.

O bătrână într-o rochie tricotată din nailon a apărut pe terasa de deasupra Marciei şi cele două au discutat între ele. Am presupus că era vorba de un soi de reclamaţie, pentru că niciuna nu părea încântată, iar în cele din urmă Marcia a plecat brusc. Bătrâna a strigat ceva după ea, ceva care, după gesturile care însoţeau cuvintele, trebuie să fi fost obscen. Am ieşit din maşină şi am încuiat-o, după ce am luat cu mine un carneţel.

Apartamentul Marciei era trecut în registru ca având numărul 2-C. Apartamentul de deasupra ei era înregistrat sub numele Augusta White. Am ignorat ascensorul şi am luat-o pe scări, oprindu-mă întâi în faţa uşii Marciei. Aceasta asculta la mare intensitate un disc de Barry Manilow şi în timp ce ascultam mai mări un pic volumul. Am mai urcat un etaj şi am bătut la uşa Augustei. Acesta apăru fulgerător, cu figura ca de pechinez – inclusiv ochii holbaţi, nasul turtit şi fire de păr pe bărbie – vârâtă în deschiderea uşii.

— Da? se răsti ea; individa avea optzeci de ani bătuţi pe muchie.

— Locuiesc în clădirea alăturată, i-am spus eu. Avem plângeri despre unii cetăţeni care fac zgomot şi administratorul mi-a cerut să arunc o privire. Putem să stăm de vorbă?

Ţineam în mână carneţelul, care-mi dădea un aer oficial.

— Stai un pic.

Se îndepărtă de uşă şi se duse în bucătărie să-şi ia mătura. Am auzit-o bocănind de câteva ori în podeaua bucătăriei. De jos se auzea un bubuit puternic, ca şi cum Marcia Threadgill ar fi izbit în tavan cu o gheată de soldat.

Augusta White răspunse bătând şi ea şi uitându-se la mine prin uşa întredeschisă.

— Arăţi ca un agent imobiliar, zise ea, bănuitoare.

— Nu sunt, pe cuvânt de onoare.

— Arăţi ca un agent imobiliar. Pleacă de aici, cu hârtiile tale cu tot. Îi cunosc pe toţi oamenii din clădirea alăturată şi nu eşti unul dintre ei.

Mi-a trântit uşa în nas şi a tras zăvorul.

Asta fusese tot. Am ridicat din umeri şi am coborât pe scări. După ce am ajuns din nou afară, am aruncat din nou o privire spre terase. Acestea fuseseră aranjate ca o piramidă şi m-am imaginat căţărându-mă pe exteriorul clădirii ca eroul dintr-o poveste poliţistă de calitate îndoielnică, pentru a o spiona de aproape pe Marcia Threadgill, dar pentru moment am renunţat la o asemenea idee. Am fotografiat planta din maşina mea, sperând că aceasta se va veşteji curând şi va pieri în urma unui caz nefericit de putregai la rădăcină. Doream să fiu de faţă atunci când Marcia avea să atârne o plantă nouă.

M-am întors în apartamentul meu şi am făcut câteva însemnări. Era 16.45. M-am schimbat în hainele mele de jogging: pantaloni scurţi şi un tricou vechi de bumbac, cu guler pe gât. Nu-s înnebunită după exerciţiile fizice. Am fost cândva în formă, poate pe vremea când mă pregăteam să mă înscriu la Academia de Poliţie, dar există ceva în alergare care satisface pornirile masochiste. Doare şi-s lentă, dar am pantofi buni şi-mi place mirosul transpiraţiei mele. Alerg vreo trei kilometri pe trotuar, de-a lungul plajei, iar aerul este, de obicei, uşor umed şi foarte limpede. Palmierii mărginesc zona largă, acoperită cu iarbă, dintre trotuar şi plajă. Există şi alţi alergători şi majoritatea arată mult mai bine decât mine.

Am alergat cei trei kilometri şi apoi am decis că-mi ajunge. Mă dureau gambele. Pieptul îmi ardea. Gâfâiam, respiram greu, îndoită din mijloc, şi-mi imaginam cum sunt pompate afară din mine tot felul de deşeuri toxice, prin pori şi prin plămâni, efectuându-se o curăţare generală a organismului. Am mers vreo jumătate de cvartal,

apoi am auzit un claxon. M-am uitat în direcţia aceea şi am văzut că Scorsoni parcase lângă trotuar un 450 SL albastru-deschis, care i se potrivea foarte bine. Mi-am şters cu mâneca tricoului transpiraţia care mi se scurgea pe faţă şi m-am apropiat de maşina lui.

— Sunteţi roşie în obraji, zise el.

— Arăt întotdeauna de parcă aş suferi un atac de cord. Ar trebui să vedeţi cum se uită oamenii la mine. Ce faceţi aici?

— Mă simt vinovat. Pentru că v-am refuzat ieri. Urcaţi.

— Nu, am râs eu, străduindu-mă să-mi trag răsuflarea. Nu vreau să vă îmbib scaunele de transpiraţie.

— Pot să vă urmez până acasă?

— Vorbiţi serios?

— Bineînţeles, zise el. M-am gândit că ar fi un lucru înţelept, care m-ar scuti să apar pe lista dumneavoastră cu „posibili vinovaţi”.

— N-o să vă fie de folos. Eu îi bănuiesc pe toţi.

* * *

Când am ieşit de sub duş şi mi-am scos capul pe uşă, Scorsoni se uita la cărţile îngrămădite pe biroul meu.

— Aţi avut timp să scotociţi prin sertare? l-am întrebat eu.

El a zâmbit nevinovat şi mi-a răspuns:

— Erau încuiate.

Am zâmbit şi eu, am închis uşa băii şi m-am îmbrăcat. Am remarcat că-mi făcea plăcere să-l văd, iar acest lucru nu se potrivea cu modul meu de a fi. Sunt foarte dificilă, când e vorba de bărbaţi. Nu-mi spun prea des că un bărbat de patruzeci şi opt de ani arată „bine“, dar asta îmi trecea prin minte când îl vedeam. Era solid, avea părul creţ, iar ochelarii fără ramă făceau ca ochii săi albaştri să fie luminoşi. Nici gropiţa din bărbie nu-i stătea rău.

Am ieşit din baie şi m-am dus desculţă până în bucătărioară.

— Vreţi o bere?

În momentul acela, Charlie Scorsoni stătea pe canapea, răsfoind o carte despre furturile de automobile.

— Aveţi gusturi literare de prima mână, zise el. Pot să vă fac cinste cu o băutură?

— Trebuie să fiu undeva la ora şase, i-am răspuns eu.

— Atunci o bere ar fi tocmai potrivită.

Am scos dopul sticlei şi i-am dat-o, apoi m-am aşezat la celălalt capăt al canapelei, cu picioarele strânse sub mine.

— Probabil că aţi plecat de la birou înainte de sfârşitul programului. Mă simt flatată.

— O să mă întorc diseară. Trebuie să plec din oraş pentru vreo două zile, aşa că o să-mi fac bagajele şi o să rezolv nişte probleme pentru Ruth.

— Atunci de ce v-aţi făcut timp şi pentru mine?

Scorsoni îmi aruncă un zâmbet ironic, cu o undă de enervare în el.

— Doamne, tot timpul în defensivă! De ce nu vă relaxaţi un pic? Dacă Nikki nu l-a omorât pe Laurence, atunci eu – ca şi alţii – sunt interesat să aflu cine l-a ucis. Asta-i tot.

— N-aţi crezut nicio clipă că Nikki e nevinovată, i-am replicat eu.

— Dar dumneavoastră credeţi că-i nevinovată.

M-am uitat atent la el.

— Nu pot să vă dau informaţii. Sper că mă înţelegeţi. Orice informaţie pe care mi-o puteţi da îmi este de folos şi, dacă aveţi ceva idei, mi-ar face mare plăcere să le aud. Dar această comunicare nu va avea loc în ambele sensuri.

— Vreţi să daţi lecţii unui avocat despre drepturile clientului? Dumnezeule! Millhone, las-o mai moale!

— Bine, bine, îmi cer scuze, am zis eu şi m-am uitat la mâinile lui mari, apoi i-am privit iarăşi

faţa. Nu vreau să fiu trasă de limbă. Asta-i tot.

Scorsoni se relaxă şi zâmbi indolent.

— Aţi spus că nu ştiţi nimic, deci cum să vă trag de limbă? îmi atrase el atenţia. Sunteţi tare ursuză!

Am zâmbit şi i-am zis:

— Uite ce-i, nu ştiu ce şanse am să rezolv chestia asta. Nu am intuit încă nimic, iar acest lucru mă face să fiu nervoasă.

— Mda… şi lucraţi deja de cât timp? De două zile!

— Cam aşa ceva.

— Atunci aveţi răbdare, zise el, sorbi din bere, apoi aşeză sticla pe măsuţă. N-am fost foarte cinstit cu dumneavoastră ieri.

— În ce privinţă?

— În privinţa lui Libby Glass. Ştiam cine este şi bănuiesc că Laurence avea o relaţie cu ea. N-am crezut că treaba asta vă priveşte.

— În momentul acesta nu-mi dau seama.

— Asta am crezut şi eu, până la urmă. Poate că-i un lucru important pentru cazul dumneavoastră. Cine ştie? Cred că, de când a murit, am încercat să-i atribui lui Laurence o puritate pe care, de fapt, n-a avut-o niciodată. Îşi făcea de cap. Dar gusturile sale se îndreptau, de obicei, spre femei cu bani. Femei mai în vârstă decât el. Tipe zvelte, elegante, care se căsătoresc cu aristocraţi.

— Libby cum era?

— Nu prea ştiu. Am întâlnit-o întâmplător de vreo două ori, când se ocupa de contabilitatea noastră. Părea destul de drăguţă. Tânără. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase de ani.

— Laurence v-a spus că avea o relaţie cu ea?

— Oh, nu, el nu mi-a spus. Nu era omul care să se laude cu relaţiile lui.

— Un adevărat domn, am zis eu.

Scorsoni se uită urât la mine.

— Nu am glumit, i-am spus eu, în grabă. Am auzit şi eu că-şi ţinea gura în ceea ce privea

femeile din viaţa sa. Doar atât am vrut să spun.

— Da, ţinea totul doar pentru sine. Iar asta îl făcea un avocat bun. Nu vindea ponturi, nu-şi trăda intenţiile. În cele şase luni dinaintea morţii sale a fost deosebit de abătut şi de tăcut. Uneori îmi spuneam că nu se simte bine, dar nu era vorba de ceva fizic, ci de un soi de durere psihică, dacă nu vă deranjează expresia pe care am folosit-o.

— Aţi băut cu el în seara aceea, nu-i aşa?

— Am cinat. La Bistro. Nikki ieşise undeva, noi am jucat tenis, apoi am mâncat ceva. Se simţea foarte bine.

— Avea medicamentele împotriva alergiei la el?

Scorsoni clătină din cap.

— Nu lua prea multe pilule. Tylenol dacă-l durea capul, dar numai rareori. Chiar şi Nikki a recunoscut că-şi lua pastilele împotriva alergiei după ce se întorcea acasă. Criminalul a fost cineva care avea acces la medicamentele de acasă.

— Libby Glass fusese la el acasă?

— Din câte ştiu eu, nu fusese. Poate că venise să-l vadă, dar el nu mi-a spus nimic. De ce?

— Nu ştiu. Mă gândeam că cineva i-a otrăvit pe amândoi în acelaşi timp. Ea a murit abia peste patru zile, dar asta nu-i greu de explicat dacă pacienţii îşi administrau singuri tabletele.

— Nu ştiu prea multe despre moartea ei. Nu cred că s-a scris ceva în ziarele de aici. Ştiu însă că Laurence a fost în Los Angeles. Cu o săptămână şi jumătate înainte să moară.

— Interesant. Intenţionam oricum să mă duc acolo. Poate că o să verific şi asta.

Scorsoni se uită la ceas.

— Ar trebui să plec, zise el, ridicându-se.

M-am sculat în picioare şi l-am însoţit până la uşă, simţind, într-un mod bizar, că n-aş vrea să plece.

— Cum aţi pierdut din greutate? am zis eu.

— Asta? întrebă el, lovindu-se peste burtă, apoi se aplecă spre mine, ca şi cum ar fi vrut să-mi

destăinuie un regim incredibil, alcătuit din renunţări şi autochinuire. Am renunţat la dulciuri. Le ţineam în sertarul de la birou, murmură el pe un ton conspirativ. Snickers, Three Musketeers, Hershey's Kisses, cea cu ambalaj de staniol şi cu un capac de hârtie. O sută pe zi…

Îmi venea să râd, pentru că tonul său era blând, Scorsoni părea că destăinuie că poartă în secret dresuri de damă. Şi, pentru că ştiam că, dacă o să-mi întorc faţa, o să fiu mai aproape de el decât credeam că era potrivit în momentul acela.

— Şi Mars? Şi Baby Ruth? am întrebat eu.

— De toate, răspunse el.

Îi simţeam căldura feţei şi i-am aruncat o privire. Atunci el râse şi risipi vraja, iar ochii săi priviră în ochii mei doar un pic mai mult decât ar fi trebuit.

— Ne mai vedem, zise el.

Când ne-am despărţit, ne-am strâns mâinile. Nu ştiu de ce, poate ca să existe o scuză pentru atingere. Chiar şi un contact atât de banal făcu să mi se zburlească părul de pe braţ. Sistemul meu de avertizare suna nebuneşte şi eu nu ştiam cum să-i interpretez semnalul. Era aceeaşi senzaţie pe care o am uneori când sunt la etajul douăzeci şi deschid o fereastră – o atracţie teribilă de-a mă arunca în gol. Trăiesc de mult timp printre bărbaţi şi poate că a venit din nou timpul să am o relaţie. „Nu-i bine, mi-am spus eu, nu-i bine."

Capitolul 8

Când am parcat în faţă la K-9 Korners, la ora şase, Gwen tocmai îşi făcea apariţia. Am coborât geamul maşinii şi am întins capul spre ea.

— Vreţi să mergeţi cu maşina mea?

— Mai bine mă ţin după dumneavoastră, răspunse ea. Ştiţi unde-i Palm Garden? Vă convine localul?

— Da, e grozav.

Gwen se duse spre locul unde îşi lăsase automobilul şi peste un minut apăru pe alee într-un Saab de-un galben strălucitor. Restaurantul se afla doar la câteva cvartale şi ne-am lăsat maşinile în parcare, una lângă alta. Gwen îşi scosese halatul de veterinar şi-şi scutura poala rochiei.

— Scuzaţi părul de câine, zise ea. De obicei mă duc direct acasă, să fac baie.

Palm Garden se află chiar în inima oraşului Santa Teresa, un restaurant înghesuit într-un complex comercial, cu mese afară şi cu palmieri în hârdaie mari de lemn. Am găsit o măsuţă liberă, într-o parte. Eu am comandat vin alb, Gwen a comandat Perrier.

— Nu beţi alcool?

— Nu prea. Am renunţat după ce am divorţat. Înainte de asta dădeam gata o grămadă de scotch. Cum merge cazul?

— Greu de spus în momentul ăsta. De cât timp vă ocupaţi cu îngrijirea câinilor?

— De mai mult timp decât aş vrea, răspunse ea, râzând.

Am discutat un timp, fără să vorbim în mod special despre ceva. Eu aveam nevoie de timp ca s-o studiez, sperând să descopăr ce avea în comun cu Nikki Fife şi de ce ambele sfârşiseră prin a se mărita cu Laurence. Ea fu cea care aduse vorba despre ceea ce mă interesa.

— Daţi-i drumul, zise ea.

Am lăudat-o, în gând. Era foarte abilă şi-mi uşura munca mai mult decât îmi închipuisem.

— Nu credeam că o să cooperaţi chiar atât de mult.

— Aţi discutat cu Charlie Scorsoni, zise ea.

— Mi s-a părut logic să încep cu el, am zis eu, ridicând din umeri. El e pe lista dumneavoastră?

— A celor care ar fi putut să-l ucidă pe Laurence? Nu, nu-i. Eu sunt pe lista lui?

Am clătinat din cap.

— Ciudat, comentă ea.

— De ce?

Gwen clătină din cap, cu o expresie calmă.

— Charlie crede că-s înverşunată. Am auzit asta din mai multe surse. E un oraş mic. Dacă ai destulă răbdare, o să afli părerea tuturor despre tine.

— Se pare că aveţi dreptul să fiţi puţin înverşunată.

— Am trecut prin toate astea cu mult timp în urmă. Apropo, uite unde puteţi să-i găsiţi pe Greg şi pe Diane, dacă vă interesează să discutaţi cu ei.

Scoase o cartonaş din poşetă, pe care erau scrise două nume, cu adrese şi numere de telefon.

— Mulţumesc, vă sunt recunoscătoare. Îmi daţi vreun sfat privind modul în care să-i abordez? Eram sinceră când am spus că nu vreau să-i mâhnesc.

— Nu, nu. Sunt rezistenţi, amândoi. S-ar putea să-i consideraţi prea sinceri.

— Am înţeles că n-au păstrat legătura cu Nikki.

— Probabil că n-au păstrat-o şi-i păcat. Probleme vechi. Nici eu nu-i văd prea des. Nikki a fost foarte bună cu ei.

Apoi îşi trase eşarfa de pe cap, scuturându-şi părul, astfel încât acesta să rămână liber. Îi atârna până pe umeri şi avea o nuanţă interesantă de cenuşiu. Nu-mi imaginam că nuanţa aceea putea fi artificială. Contrastul era drăguţ: păr cenuşiu, ochi căprui. Avea pometi proeminenţi, riduri drăguţe în

jurul gurii, dinţi buni şi bronz care sugera sănătate fără vanitate.

— Ce părere aveţi despre Nikki? am întrebat eu, din moment ce venise vorba de ea.

— Nu-s foarte lămurită. Adică am avut resentimente puternice împotriva ei pe vremuri, dar mi-ar plăcea să vorbesc cu ea o dată. Am impresia că am putea să ne înţelegem una pe cealaltă ceva mai bine. Vreţi să ştiţi de ce m-am măritat cu Laurence?

— M-ar interesa.

— Avea o sculă mare, zise ea, maliţios, apoi începu să râdă. Îmi cer scuze, nu mă pot împiedica să nu fac gluma asta. De fapt, era groaznic în privinţa sexului. Era o adevărată maşină de regulat. Ceva nemaipomenit, dacă îţi place sexul depersonalizat.

— Nu-s o fanatică a genului, i-am răspuns eu, sec.

— Nici eu, când am descoperit despre ce-i vorba. Eram virgină, când m-am căsătorit cu Laurence.

— Isuse! Ce chestie neplăcută!

— A fost o chestie foarte neplăcută, dar făcea parte din educaţia pe care am primit-o. Am crezut întotdeauna că eşecul nostru în privinţa vieţii sexuale mi se datora…

Se opri şi în obraji îi apăru o roşeaţă uşoară.

— Până când… am sugerat eu.

— Poate că ar trebui să beau şi eu nişte vin, zise ea şi-i făcu semn chelneriţei, iar eu am comandat un al doilea pahar. Gwen se întoarse spre mine şi-mi zise: Am avut o relaţie, când am împlinit treizeci de ani.

— Pare ca lucrul acesta să aibă o *oarecare* noimă.

— Da şi nu. A durat doar şase săptămâni, dar au fost cele mai frumoase săptămâni din viaţa mea. Într-un fel, am fost bucuroasă că relaţia aceea a încetat. Era ceva prea puternic, putea să-mi dea

viaţa peste cap, iar eu nu eram pregătită pentru aşa ceva.

S-a oprit şi mi-am dat seama că-şi revizuia în minte informaţiile.

— Laurence era foarte critic cu mine şi eu credeam că merit criticile sale. Apoi am dat peste un bărbat care credea că nu pot să greşesc. La început am rezistat. Ştiam ce simt pentru bărbatul acela, dar era ceva împotriva firii mele. Până la urmă am cedat. Pentru un timp, mi-am spus că era bine pentru relaţia mea cu Laurence. Făceam deodată ceva de care aveam nevoie de mult timp şi acest lucru mă făcea să mă simt foarte degajată cu el. Apoi viaţa aceea dublă începu să-şi ceară tributul. L-am înşelat pe Laurence cât timp am putut, dar el a început să suspecteze că se întâmpla ceva. Ajunsesem să nu mai suport să mă atingă – prea multă tensiune, prea multă înşelătorie. Prea multă plăcere în altă parte. Probabil că Laurence a simţit schimbarea din mine, pentru că a început să verifice, să pună întrebări, voia să ştie unde fusesem în fiecare minut al zilei. Mă suna la ore ciudate, după-amiaza, iar eu, bineînţeles, eram plecată. M-a ameninţat cu divorţul, eu m-am speriat şi am mărturisit. Asta a fost marea greşeală a vieţii mele, pentru că oricum a divorţat.

— Ca pedeapsă.

— Aşa cum numai Laurence Fife ştia să o facă. Cu spada.

— Şi el unde-i acum?

— Amantul meu? De ce mă întrebaţi?

Tonul ei devenise brusc atent, iar expresia ei exprima îngrijorare.

— Probabil că Laurence ştia cine e. Dacă v-a pedepsit pe dumneavoastră, de ce nu l-ar fi pedepsit şi pe bărbat?

— Nu vreau să arunc bănuiala asupra lui, zise Gwen. Ar fi o prostie. Nu are nimic de-a face cu moartea lui Laurence. Vă garantez în scris.

— Ce vă face să fiţi atât de sigură? Mulţi oameni s-au înşelat în privinţa unor lucruri de atunci, iar Nikki a plătit pentru greşelile acelea.

— Uite ce-i, îmi replică ea tăios, Nikki a fost apărată de cel mai bun avocat din stat. Poate că s-au făcut câteva greşeli, poate că nu, dar nu există niciun motiv să învinovăţiţi pe cineva care n-are nicio legătură cu treaba asta.

— Nu încerc să învinovăţesc pe cineva. Încercam doar să mă lămuresc. Nu pot să vă silesc să-mi spuneţi cine era bărbatul acela.

— Aşa e, şi cred că o să vă fie al naibii de greu să aflaţi de la altcineva.

— Ştiţi, n-am venit aici ca să ne certăm. Îmi cer scuze. Să uităm de povestea asta.

Pe gâtul lui Gwen apărură două pete roşii. Femeia se străduia să-şi stăpânească furia, să fie din nou stăpână pe sine. Am crezut, pentru o clipă, că o să o plece.

— N-o să insist, am zis eu. Aceasta-i cu totul altă problemă, iar eu am venit aici ca să discutăm. Pe mine nu mă deranjează dacă dumneavoastră nu doriţi să vorbiţi despre persoana aceea.

Gwen părea încă pe punctul de a-şi lua zborul, aşa că mi-am ţinut gura şi am lăsat-o să se decidă singură. În cele din urmă am văzut-o relaxându-se un pic şi mi-am dat seama că fusesem la fel de încordată ca şi ea. Era o sursă de informaţii prea preţioasă ca s-o distrug.

— Să revenim la Laurence. Povestiţi-mi despre el, am spus eu. Ce-i cu infidelitatea lui?

Gwen începu să râdă, fără să-şi dea seama, apoi sorbi din vin şi clătină din cap.

— Îmi cer scuze, n-am vrut să fiu nepoliticoasă, dar m-aţi surprins.

— Mda, se mai întâmplă. Uneori mă surprind pe mine însămi…

— Nu cred că-i plăceau femeile. Se aştepta să fie trădat. Femeile sunt persoanele pe care le regulezi. Lui Laurence îi plăcea să fie primul, sau

cel puţin aşa cred eu. Bănuiesc că o relaţie amoroasă însemna pentru el o relaţie legată de putere, iar el era întotdeauna şeful.

— Trage-le-o altora până nu apucă ei să ţi-o tragă.

— Exact.

— Dar cine avea motiv să-şi ascută securea? Cine-l ura atât de mult?

Gwen ridică din umeri. Părea să se controleze din nou.

— M-am gândit toată după-amiaza la asta şi-i ciudat că nu pot să fiu sigură de nimic. Avea relaţii groaznice cu multă lume. Avocaţii specializaţi în divorţuri nu-s niciodată foarte simpatizaţi, dar majoritatea nu-s asasinaţi.

— Poate crima n-a avut legătură cu activitatea lui - am sugerat eu. Poate n-a fost un soţ enervat din cauza pensiei alimentare şi a alocaţiei pentru copii. Poate a fost altceva – o femeie abandonată.

— Din astea au fost o grămadă. Cred însă că Laurence se pricepea foarte bine să rupă o relaţie. Sau femeile îşi reveneau suficient de mult ca să recunoască limitele acelei relaţii şi să renunţe la ea. Laurence a avut o legătură înfiorătoare cu soţia unui judecător local, o femeie pe nume Charlotte Mercer. Individa era în stare să alerge după el pe stradă, dacă ar fi avut cea mai mică şansă. Sau aşa se vorbea. Tipa nu era genul care să renunţe de bunăvoie.

— Şi cum aţi aflat asta?

— Tipa m-a sunat după ce Laurence a rupt relaţia cu ea.

— Înainte de divorţ sau după aceea?

— Oh, după aceea, pentru că îmi amintesc că mi-a părut rău că nu mă sunase mai devreme. M-am dus la proces fără să am nimic.

— Nu înţeleg. La ce v-ar fi folosit? Nici măcar în perioada aceea nu puteaţi să-l învingeţi din cauza adulterului.

— Nici el nu m-a învins din cauza asta, dar m-a adus pe marginea prăpastiei, din punct de vedere psihologic. M-am simţit atât de vinovată pentru ce am făcut, încât n-am opus niciun fel de rezistenţă, cu excepţia momentului când s-a ajuns la copii, iar atunci m-a zdrobit. Dacă femeia aceea voia să provoace scandal, mi-ar fi fost de mare ajutor. Laurence avea încă o reputaţie de apărat. Oricum, probabil că Charlotte Mercer poate să vă informeze mai bine.

— Minunat. O să-i spun că-i suspectul meu numărul unu.

Gwen începu să râdă.

— Puteţi să-i menţionaţi numele meu, dacă vrea să ştie cine v-a trimis la ea. Măcar asta pot să fac.

* * *

După ce Gwen a plecat, am căutat adresa lui Charlotte Mercer în cartea de telefoane de lângă telefonul public din fundul localului. Charlotte şi judecătorul locuiau la poalele muntelui de lângă Santa Teresa, în ceea ce se dovedi a fi o casă cu un etaj, cu grajduri în dreapta, terenul din jur fiind sterp şi acoperit cu mirişti ţepoase. Soarele abia începuse să apună şi peisajul era spectaculos. Oceanul arăta ca o panglică lată de culoarea lavandei, întinsă peste cerul pătat în roz şi albastru.

O menajeră în uniformă neagră răspunse la sonerie. Am fost lăsată într-un hol întins, răcoros, ca s-o aştept pe „cucoana”. Paşi uşori se apropiară din spatele casei. Am crezut la început că în locul Charlottei apăruse fiica adolescentă a familiei Mercer.

— Da, despre ce-i vorba?

Vocea era joasă, răguşită şi vulgară, iar impresia iniţială de adolescenţă dispăru iute.

— Charlotte Mercer?

— Da, eu sunt.

Era micuţă, probabil de un metru şi şaizeci de centimetri şi de vreo cincizeci de kilograme. Sandale, un tricou fără mâneci, pantaloni scurţi

albi, picioare bronzate şi frumoase. Niciun rid pe faţă. Păr de-un blond banal, tuns scurt, machiaj discret. Avea probabil cincizeci şi cinci de ani şi nu putea să arate atât de bine fără ajutorul unei echipe de experţi. Chipul ei exprima o fermitate artificială, pe care o putea provoca doar o operaţie estetică. Gâtul îi era ridat, iar dosul palmelor era plin de vinişoare, dar acestea erau singurele amănunte care contraziceau aparenţa de tinereţe zveltă şi calmă. Charlotte avea ochi de-un albastru-deschis, ce păreau vioi datorită aplicării cu pricepere a rimelului şi a fardului pentru ochi în două nuanţe de cenuşiu. La un braţ îi zăngăneau brăţări de aur.

— Sunt Kinsey Millhone, am spus eu. Detectiv particular.

— Foarte frumos. Ce vă aduce aici?

— Anchetez moartea lui Laurence Fife.

Zâmbetul ei deveni şovăitor, se transformă dintr-o manifestare minimală de bune maniere în ceva plin de cruzime. Mă privi în grabă şi, cu aceeaşi privire, mă catalogă drept lipsită de importanţă.

— Sper să nu dureze prea mult, zise ea, apoi aruncă o privire în urma sa. Veniţi în curtea interioară. Mi-am lăsat băutura acolo.

Am urmat-o către partea din spate a casei. Camerele prin care treceam erau spaţioase, elegante, dar păreau nefolosite; ferestre sclipitor de curate, covorul gros, bleumarin, pe care se vedeau încă urmele aspiratorului, flori proaspăt culese, aranjate profesionist în glastre de sticlă. Tapetul şi draperiile erau repetarea nesfârşită a aceluiaşi motiv floral albastru, iar totul mirosea a produs de curăţat Lemon Pledge. Mă întrebam dacă Charlotte îl folosea ca să ascundă duhoarea de bourbon cu gheaţa, care plutea în jurul ei. În timp ce am trecut pe lângă bucătărie am simţit miros de friptură de miel împănată cu usturoi.

Curtea interioară era umbrită de spaliere. Mobila consta din împletitură albă de nuiele cu perne de pânza de-un verde strălucitor. Charlotte îşi luă băutura de pe o masă din sticlă şi fier forjat, apoi se trânti pe un scaun capitonat. Întinse mâna, cu un gest instinctiv, după ţigări şi după o brichetă Dunhill subţire, din aur. Femeia părea amuzată, de parcă aş fi venit doar ca s-o distrez în timpul orei rezervate cocktailului.

— Cine te-a trimis aici? Nikki sau micuţa Gwen?

Privirea ei nu rămase aţintită asupra mea. Charlotte păru să nu aştepte vreun răspuns de la mine. Îşi aprinse ţigara şi trase mai aproapre scrumiera pe jumătate plină. Apoi îmi făcu semn cu mâna.

— Ia loc.

Am ales un scaun capitonat, nu departe de al ei. Dincolo de tufişurile care înconjurau curtea interioară se vedea o piscină, în formă de ou. Charlotte îmi surprinse privirea.

— Vrei să ne oprim şi să înoţi sau ce-i?

Am decis să nu mă consider jignită. Aveam impresia că devine iute sarcastică, o reacţie instinctivă, precum tusea fumătorilor.

— Deci, cine te-a trimis aici? zise ea, repetându-şi spusele.

Era al doilea indiciu că femeia nu era atât de trează pe cât ar fi trebuit să fie, chiar şi la ora aceea a zilei.

— Circulă tot felul de zvonuri.

— Pun pariu că circulă, zise ea, scoţând fum pe nas. O să-ţi spun ceva, drăguţo. Pentru bărbatul ăla am însemnat ceva mai mult decât un cur frumos. N-am fost nici prima, nici ultima lui amantă, dar am fost *a naibii de bună.*

— De aceea v-a părăsit?

— Nu fi scârboasă, zise ea, aruncându-mi o privire tăioasă, dar râzând în acelaşi timp, din fundul gâtului, şi mi-am dat seama că am crescut

în ochii ei; părea că e vicleană şi că nu-i displace să ripostezi din când în când, pentru ca discuţia să fie mai interesantă. Sigur că m-a părăsit. De ce să am secrete în zilele astea? Mi-am făcut un pic de cap cu el înainte să divorţeze de Gwen, apoi s-a întors din nou la mine pentru câteva luni, înainte să moară. Era ca un cotoi bătrân, care adulmecă la aceeaşi uşă din spatele casei.

— Ce s-a întâmplat ultima oara?

Îmi aruncă o privire fără vlagă, de parcă nimic din cele întâmplate n-ar mai fi contat.

— S-a încurcat cu altcineva. Foarte secret. Foarte pătimaş. Să-l ia dracu'. M-a aruncat ca pe nişte chiloţi purtaţi.

— Mă surprinde că nu v-aţi numărat printre suspecţi.

Ridică din sprâncene şi se miră.

— Eu? zise ea şi izbucni în hohote de râs. Eu, soţia unui judecător important? N-am dat niciodată vreo declaraţie, deşi poliţiştii ştiau al naibii de bine că fusesem încurcată cu el. Poliţaii mergeau în jurul meu în vârful picioarelor, de parcă aş fi fost un prunc agitat care adormise pe neaşteptate. Şi cine le-a cerut asta? Eu le-aş fi spus totul. Nu-mi păsa de nimic. Iar poliţia îşi avea deja suspectul care-i trebuia.

— Pe Nikki?

— Bineînţeles că pe Nikki, zise ea, expansivă; avea gesturi relaxate, dădea leneş din mâna în care ţinea ţigara în timp ce vorbea. După părerea mea, era prea mironosiţă ca să omoare pe cineva. Numai că nu-i pasă nimănui de ce cred eu. Eu sunt doar Madam Beţiva Gură-Mare. Ce ştie ea? Cine o ascultă pe ea? Aş putea să-ţi spun tot felul de chestii despre oricine din oraşul ăsta, dar cine-mi acordă un pic de atenţie? Şi ştii ce-am descoperit? Să-ţi spun. O să te intereseze, pentru că şi tu descoperi tot felul de chestii despre oameni, nu-i aşa?

— Mai mult sau mai puţin, am murmurat eu, încercând să nu-i întrerup puhoiul de cuvinte.

Charlotte Mercer era genul care se lăsa dusă de val. Trase puternic din ţigară, aruncând fumul pe nas, în două şuvoaie zdravene. Apoi tuşi, scuturând din cap.

— Scuză-mă cât timp mă sufoc de moarte, zise ea, apoi se opri ca să tuşească din nou. Dacă spui secrete, conţină ea din punctul în care se întrerupsese, dacă spui cele mai murdare lucruri pe care le ştii, în nouă cazuri din zece te pomeneşti că afli ceva şi mai rău. Poţi să verifici pe pielea ta. Să-ţi zic ceva. Spun poveşti despre mine doar ca să văd ce obţin în schimb. Scumpete, dacă vrei bârfe, ai nimerit exact unde trebuie.

— Ce se spune despre Gwen? am întrebat eu, ca să văd cum merge treaba.

Charlotte începu să râdă.

— Tu nu faci schimb. N-ai nimic de oferit.

— Aşa e, n-am. N-aş face meseria asta de atâta timp, dacă nu mi-aş ţine gura.

Femeia râse din nou. Se părea că-i place asta. Presupun că faptul că ştia ceea ce ştia o făcea să se simtă importantă. Speram însă că-i place şi să arate un pic din ceea ce ştia. Se putea să fi auzit despre povestea de amor a lui Gwen, dar nu puteam s-o întreb fără să arăt că ştiu despre ce-i vorba, aşa că am aşteptat să văd ce dă din ea, sperând să mă aleg cu ceva.

— Gwen a fost cea mai mare toantâ care a trăit vreodată, zise ea, fără prea mult interes. Mie nu-mi place genul ăsta de femeie şi nu ştiu cum de l-a ţinut pentru ea pe Laurence atât de mult timp. Laurence Fife era un tip rece, de aia am fost nebună după el, dacă nu ţi-ai dat seama până acum. Nu pot să sufăr un bărbat *care se gudură,* dacă pricepi ce vreau să spun. Nu pot să sufăr un bărbat care mă pupă în fund, iar Laurence era genul care ţi-o trage pe podea şi care nici nu se

mai uită la tine după ce şi-a tras fermoarul de la pantaloni.

— Mi se pare o chestie destul de dură, am zis eu.

— *Sexul* e o chestie dură, de aia alergăm după ea, de aia mă potriveam atât de bine cu Laurence. Era dur, era josnic, ăsta-i adevărul. Nikki era prea rafinată, prea cucoană. La fel şi Gwen.

— Poate că lui Laurence îi plăceam ambele extreme.

— Ei bine, acum nu mă îndoiesc de asta. Probabil că aşa era. Probabil că s-a însurat cu alea cu nasul pe sus şi şi-a făcut de cap cu alea de proastă calitate.

— Ce-i cu Libby Glass? Aţi auzit vreodată de ea?

— Nu. Nimic. Altceva?

Doamne, femeia asta mă făcea să-mi doresc să-mi fi întocmit din timp o listă cu întrebări. M-am gândit iute, încercând să storc cât mai mult de la ea, cât timp avea chef de vorbă. Aveam impresia că dispoziţia aceea avea să treacă, iar ea avea să devină iarăşi morocănoasă.

— Sharon Napier, am zis eu, de parcă am fi jucat un joc cu cuvinte.

— Oh, da! Am verificat-o pe asta chiar eu. Mi-am dat seama că ceva nu-i în regulă de prima dată când am văzut şarpele ăla mic.

— Credeţi că se combinase cu Laurence?

— Oh, nu! E ceva mai grozav decât asta. Nu ea s-a combinat cu el. *Mama* ei. Am angajat un detectiv particular să arunce o privire. Laurence i-a distrus viaţa femeii, iar Sharon ştia, aşa că a apărut după ani de zile şi i-a scos ochii cu asta. Părinţii ei se despărţiseră din cauza lui, mămica ei avusese o cădere nervoasă sau se apucase de băut, ceva nasol. Nu ştiu toate amănuntele, doar că el îi distrusese pe toţi, iar Sharon îl făcea să plătească pentru asta de ani de zile.

— Îl şantaja?

— Nu pentru bani. Pentru slujbă. Ea nu era în stare să *dactilografieze*. Abia ştia să-şi scrie propriul nume. Sharon voia răzbunare, aşa că apărea în fiecare zi la serviciu şi făcea ceea ce simţea nevoia să facă şi-i dădea cu tifla. Iar el îndura pedeapsa ei.

— E posibil să-l fi omorât Sharon?

— Sigur, de ce nu? Poate că leafa era prea mică sau poate că lui Sharon nu i se păruse că-i suficient să-şi ia salariul săptămânal.

Charlotte se opri şi scutură scrumul ţigării cu un număr de gesturi lipsite de eficienţă. Apoi îmi zâmbi şmechereşte.

— Sper că n-o să mă consideri nepoliticoasă, zise ea, aruncând o privire spre uşă, dar lecţia s-a terminat. Stimatul meu soţ, bunul judecător, poate să apară acasă în orice clipă şi n-am niciun chef să-i explic ce cauţi în casa mea.

— Mi se pare corect, am zis eu. Nu-i nevoie să mă conduceţi. Mi-aţi fost de mare ajutor.

— Pun pariu că aşa e.

Charlotte se ridică în picioare şi-şi puse băutura pe masa cu tăblie de sticlă, cu un zgomot puternic. Dar nu sparse nimic, iar ea îşi recăpătă stăpânirea de sine, părând uşurată. Mă privi şi zise:

— Va trebui să-ţi aranjezi ochii, peste vreo doi ani. Acum arăţi bine, dădu ea sentinţa.

Am râs şi i-am spus:

— Mie îmi plac ridurile. Le câştig cu greu pe ale mele. Oricum, mulţumesc.

Am lăsat-o în curtea interioară şi am ocolit casa, ca să ajung la locul în care îmi parcasem maşina. Nu-mi plăcuse prea mult conversaţia şi eram bucuroasă să plec. Charlotte Mercer era perspicace şi probabil că se folosise de beţie ca să-şi atingă scopul. Poate că-mi spusese adevărul, poate nu mi-l spusese. Cumva, informaţia despre Sharon Napier mi se părea prea la ţanc. Iar ca soluţie, prea evidentă. Pe de altă parte, poliţiştii au uneori dreptate. Omuciderea nu-i de obicei un lucru subtil

şi în majoritatea cazurilor nu trebuie să cauţi prea departe.

Capitolul 9

Am avut nevoie de o zi şi jumătate ca să găsesc adresa lui Sharon Napier. Prin mijloace pe care mai bine nu vi le explic, am ajuns să tastez numele ei la calculatorul Departamentului pentru Vehicule cu Motor şi am descoperit că îi expirase carnetul de conducere cu şase ani în urmă. Am căutat atunci la Departamentul Actelor de Proprietate a Automobilelor, după ce am făcut un drum în centru. Am descoperit că un Karmann Ghia de-un verde-închis fusese înregistrat pe numele ei, cu o adresă care era cea pe care eu o ştiam deja. O notă de pe margine arăta că actul de proprietate fusese transferat în Nevada, ceea ce însemna, probabil, că individa părăsise statul.

I-am dat telefon lui Bob Dietz, un anchetator din Nevada al cărui nume îl găsisem în Pagini Aurii. I-am spus ce informaţie am nevoie, iar el mi-a zis că o să mă sune, ceea ce a şi făcut în după-amiaza aceea. Sharon Napier ceruse şi i se acordase un carnet de şofer în statul Nevada, la o adresă din Reno. Sursele sale din Reno îl informaseră că tipa fugise în martie precedent, ca să scape de un mare număr de creditori, ceea ce însemna că dispăruse de aproximativ paisprezece luni. Dietz presupunea că se află încă în statul Nevada, aşa că intenţiona să mai adulmece prin zonă. O mică firmă de verificare a bonităţii din Reno, primise cereri de informaţii despre ea din Carson City, apoi iarăşi din Las Vegas, iar el credea că ar putea băga mâna în foc că era acolo. I-am mulţumit din suflet pentru eficienţa lui şi i-am spus să-mi trimită o factură pentru timpul irosit, dar el mi-a spus că ar prefera să-i fac şi eu un serviiu la un moment dat, iar eu m-am asigurat că are adresa şi numărul meu de telefon de acasă, pentru orice eventualitate. Am telefonat la Informaţiile din Las Vegas, dar Sharon Napier nu figura în listele lor, aşa că am telefonat

unui prieten din localitate şi el mi-a făgăduit că o s-o caute. I-am spus că la începutul săptămânii aveam să plec în Los Angeles şi i-am dat numărul la care mă putea găsi, pentru cazul în care avea nevoie de mai mult timp ca să dea de vreun indiciu care să-l ajute s-o găsească.

A doua zi era duminică şi mi-am dedicat această zi mie însămi: spălat rufe, curăţenie în casă, cumpărături de la băcănie. Mi-am epilat şi picioarele, doar ca să arăt că am ceva clasă. Luni dimineaţă am făcut muncă de funcţionar. Mi-am dactilografiat raportul pentru Nikki şi am dat un telefon la biroul local de verificare a credibilităţii doar ca să mă asigur. Se părea că Sharon Napier părăsise oraşul datorând o grămadă de bani şi lăsând în urmă o mulţime de oameni supăraţi. Biroul nu avea ultima ei adresă, aşa că le-am dat celor de acolo informaţiile pe care le deţineam. Apoi am avut o lungă discuţie cu California Fidelity în legătură cu Marcia Threadgill. Societatea de asigurări era dispusă să se înţeleagă cu ea pentru patru mii opt sute de dolari şi să închidă cazul, iar eu am fost silită să-i contrazic pe indivizi, dând dovadă de toată isteţimea pe care o aveam. Serviciile mele în cazul respectiv nu-i costau exagerat şi mă enerva faptul că erau înclinaţi să vadă lucrurile altfel. Am fost obligată să mă înjosesc într-atât, încât am menţionat cauzele pentru care nu era bine să plătească, lucru care nu l-a convins deloc pe responsabilul cu solicitările de despăgubiri.

— Vă înşală ca dracu', am tot spus eu, dar bărbatul se mulţumi să clatine din cap, ca şi cum ar fi acţionat nişte forţe obscure, pe care eu nu le puteam percepe.

I-am zis să discute cu şeful lui şi că o să revin.

La ora două eram în drum spre Los Angeles. Cealaltă piesă a puzzle-ului era Libby Glass şi trebuia să ştiu cum se potrivea în toată povestea aceea. Când am ajuns în L.A., am tras la Hacienda

Motor Lodge din Wilshire, în apropiere de Bundy. Hacienda nu seamănă de loc cu o haciendă – era o clădire în formă de L cu două etaje, cu o parcare aglomerată şi cu o piscină înconjurată de un gard de plasă de sârmă, încuiat cu un lacăt. O femeie foarte grasă, pe nume Arlette, avea funcţia dublă de director şi de operator la centrala telefonică. De la biroul la care lucra se vedea direct în apartamentul ei. Mi-a spus că era mobilat din profiturile obţinute de ea făcând reclamă la produsele Tupperware[14], o ocupaţie suplimentară a ei. Tipa avea înclinaţie spre mobila în stil mediteraneean, cu tapiţerie de pluş roşu.

— Kinsley, grasă înseamnă frumoasă! spuse ea pe un ton confidenţial, în timp ce completam fişa de înregistrare. Ia uită-te!

M-am uitat. Tipa îşi întinse braţul, ca să pot admira cât de minunat îi atârna surplusul de carne.

— Arlette, nu ştiu ce să zic, am spus eu, neîncrezătoare, încerc să evit aşa ceva.

— Şi-ţi ia o grămadă de timp şi de energie. Problema societăţii noastre sunt tabuurile în legătură cu lucrurile de la care trebuie să te abţii. Oamenii graşi sunt persecutaţi din greu. Mai rău decât handicapaţii. Ăştia o duc bine în comparaţie cu noi. Unde te duci, vezi inscripţii cu rezervări pentru ei. Parcare pentru handicapaţi. Closete pentru handicapaţi. Ai văzut siluetele alea micuţe, scheletice, în scaune cu rotile. Arată-mi şi mie care-i semnul internaţional pentru supraponderali. Trebuie să avem drepturi.

Figura ei, rotundă ca luna, era înconjurată de o boneţică de păr blond ca paiul. Iar obrajii ei, roşii în permanenţă, arătau ca şi cum arterele îi fuseseră comprimate în mod periculos.

— Arlette, e ceva nesănătos, i-am spus eu. Nu te îngrijorează tensiunea arterială, infarcturile…

— Asta se poate întâmpla oricui. Şi-s motive suplimentare ca să fim trataţi în mod decent.

I-am dat cartea mea de credit şi, după ce a întins chitanţa, mi-a înmânat cheia de la camera 2.

— E chiar aici, mi-a spus ea. Ştiu că nu-ţi place să stai în spate.

— Mulţumesc.

* * *

Mă cazasem în camera 2 de vreo douăzeci de ori şi întotdeauna fusese înfiorător. Un pat dublu. Mochetă uzată dintr-un perete în altul, de-un cenuşiu în nuanţa plumbului. Un scaun cu tapiţerie portocalie de plastic, cu un picior şubred. Pe masă, o veioză în formă de cască de fotbalist, iar pe o parte a ei scria „UCLA“. Baia e mică, iar covorul de la duş e subţire. E una dintre camerele în care te aştepţi să găseşti sub pat chiloţii cuiva. Mă costă unsprezece dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi, plus taxa pentru cameră în extrasezon. Preţul include şi un mic dejun „Continental” (cafea solubilă şi gogoşi cu jeleu, pe majoritatea acestora le mănâncă Arlette). O dată, un beţiv a venit la miezul nopţii şi a stat o oră şi jumătate pe treptele din faţa uşii mele, urlând, până a venit poliţia şi l-a luat. Stau aici pentru că-i ieftin.

Mi-am pus valiza pe pat şi mi-am scos hainele de jogging. Am făcut o plimbare rapidă din Wilshire până în San Vicente, apoi m-am îndreptat la trap spre vest, până pe 26th Street, unde am ocolit un semafor şi m-am întors, alergând până în Westgate, apoi am traversat din nou Wilshire. Primul kilometru e cel mai chinuitor. Gâfâiam din greu când m-am întors. Având în vedere gazul de eşapament pe care l-am inspirat de la motocicletele care treceau pe lângă mine pe San Vicente, am considerat că eram plină până-n gât cu deşeuri toxice. Când am ajuns din nou în camera 2, am făcut un duş, m-am îmbrăcat şi m-am uitat peste notiţele mele. Apoi am dat nişte telefoane. Primul a fost la ultimul loc de muncă cunoscut al lui Lyle Abernathy, Wonder Bread Company, în Santa Monica. Nu m-a surprins că plecase de acolo şi că

cei de la Personal nu aveau idee unde era. O privire aruncată în cartea de telefoane îmi arătă că nu figura pe lista localnicilor, dar un Raymond Glass locuia încă în Sherman Oaks şi am verificat numărul casei pe care îl luasem din dosarele poliţiei din Santa Teresa. Am mai dat un telefon prietenului meu din Vegas. Avea o ştire despre Sharon Napier, dar mi-a spus că avea nevoie de o jumătate de zi ca să o verifice. Am anunţat-o pe Arlette că s-ar putea să mă caute amicul meu şi i-am atras atenţia să aibă grijă să-mi preia mesajul telefonic, dar Arlette mai fusese neglijentă şi altă dată, iar acest lucru mă făcuse să pierd o grămadă de timp.

Am sunat-o pe Nikki în Santa Teresa şi i-am spus unde sunt şi cu ce mă ocup. Apoi am verificat mesageria vocală. Charlie Scorsoni telefonase, dar nu-mi lăsase niciun număr la care să-l caut. Mi-am închipuit că, de-ar fi fost ceva important, m-ar fi sunat din nou. Am dat serviciului de mesagerie vocală numărul la care puteam fi găsită. după aceea, m-am dus la restaurantul de alături, care pare că-şi schimba naţionalitatea de fiecare dată când vin aici. Ultima oară când am fost în oraş era specializat în mâncare mexicană, adică feluri foarte iuţi de terci de-un cafeniu-deschis. De data asta, restaurantul era grecesc: cocoloaşe ca nişte rahaţi, învelite în frunze. Văzusem în parcările de pe marginea şoselei nişte chestii care arătau la fel de bune, dar le-am împins pe gât cu un pahar de vin, care avea gust de lichid mai slab, dar cine să-şi dea seama de diferenţă? Se făcuse şapte şi un sfert şi nu aveam nimic de făcut. Televizorul din camera mea era pe butuci, aşa că m-am dus până la recepţie şi m-am uitat la televizor împreună cu Arlette, timp în care ea a mâncat o cutie de pastile Ayds cu aromă de caramel[5].

* * *

Dimineaţa m-am dus cu maşina spre munte, în San Fernando Valley. Pe creastă, acolo unde

autostrada San Diego ajunge în Sherman Oaks, am văzut un strat de ceaţă care se întindea ca un miraj, o negură licăritoare alcătuită din fum de-un galben-deschis, prin care se întindeau câteva clădiri înalte, parcă în căutare de aer curat. Părinţii lui Libby locuiau într-un bloc cu apartamente, plasat într-o meandră a şoselelor San Diego şi Ventura, o clădire incomodă din stucatură şi grinzi, având pe faţadă ferestre boltite, ieşite în afară. Un coridor deschis împărţea clădirea în două, iar uşile din faţă ale celor două apartamente de la parter dădeau în acesta. În dreapta, o scară ducea la palierul de la etajul doi. Clădirea nu aparţinea vreunui stil şi am presupus că fusese ridicată în anii treizeci, înainte să-şi imagineze cineva că arhitectura din California trebuie să imite conacele sudiste şi vilele italiene. Exista şi o pajişte decolorată, în care se amestecau merişor sălbatic şi iarbă de Bermuda. O alee scurtă, în stânga, se întindea până la un şir de garaje din grinzi, cu patru lăzi din plastic verde pentru gunoi, prinse cu un lanţ de un gard de lemn. Tufişurile de ienupăr care creşteau de-a lungul faţadei clădirii erau suficient de înalte ca să acopere ferestrele de la parter şi păreau să sufere un proces ciudat de topire, care făcea ca unele ramuri să devină cafenii, iar restul să rămână chele. Arătau ca nişte pomi de Crăciun cu preţ redus, aşezaţi cu partea defectă la vedere. Sezonul veseliei trecuse de mult în cartierul ăsta.

Apartamentul cu numărul 1 era în stânga mea. Când am apăsat pe sonerie, s-a auzit un zgomot ca târâitul unui ceas deşteptător. Uşa fu deschisă de o femeie cu un şir de ace cu gămălie în gură, care se mişcau în sus şi-n jos în timp ce femeia vorbea. Mi-a fost teamă că o să înghită unul dintre ele.

— Da?

— Doamna Glass?

— Exact.

— Mă numesc Kinsey Millhone. Sunt detectiv particular. Lucrez în Santa Teresa. Pot să discut cu dumneavoastră?

Femeia îşi scoase acele din gură, unul câte unul, şi le înfipse într-o perniţă pentru ace pe care o purta la încheietura mâinii ca pe o podoabă ţepoasă. I-am înmânat legitimaţia mea, iar ea o studie cu grijă, întorcând-o pe dos, de parcă pe spatele ei ar fi putut fi scris cu litere mărunte un mesaj amăgitor. În timp ce era ocupată cu asta, eu am privit-o cu atenţie. Femeia avea puţin peste cincizeci de ani. Părul ei mătăsos, castaniu, era tuns scurt, într-un fel neglijent, cu şuviţe care-i atârnau în spatele urechilor. Ochi căprui, fără machiaj, desculţă. Purta o fustă largă de blugi, o bluză decolorata de bumbac, albăstruie, şi nişte cipici de pânză cum văzusem în băcănii, în pungi de celofan.

— E vorba de Elizabeth, zise ea, restituindu-mi în cele din urmă legitimaţia.

— Da.

Femeia ezită un moment, apoi se întoarse în camera de zi, făcându-mi loc să intru. Am păşit cu atenţie pe podeaua înţesată şi m-am aşezat pe un scaun care nu era acoperit cu bucăţi de pânză sau cu tipare de croit. Scândura de călcat era întinsă lângă fereastră, fierul de călcat vârât în priză şi încins. Veşminte terminate atârnau de un rastel de lângă maşina de cusut, pe peretele din fundul încăperii. Aerul mirosea a apret pentru pânză şi a metal încins.

Un bărbat solid, de vreo şaizeci de ani, stătea într-un scaun cu rotile, în arcada dinspre sufragerie. Avea o figură inexpresivă, era descheiat la pantaloni, iar burta mare îi ieşea în afară. Femeia traversă încăperea şi întoarse scaunul, încât bărbatul să fie cu faţa către televizor. Îi puse căştile pe cap şi le conecta la televizor, apoi porni aparatul. Bărbatul se uită la un joc televizat, indiferent dacă-i plăcea sau nu emisiunea. Pe ecran

se vedea o pereche îmbrăcată ca doi pui de găină – un băiat şi o fetiţă –, dar nu-mi dădeam seama dacă indivizii câştigaseră ceva.

— Eu sunt Grace, se recomandă femeia. El e tatăl ei. A avut un accident de automobil, s-au împlinit trei ani în primăvara trecută. Nu vorbeşte, dar poate să audă şi orice menţiune despre Elizabeth îl mâhneşte. Serviţi-vă cu cafea, dacă doriţi.

Pe măsuţă era o cafetiera din ceramică, din care ieşea un fir electric ce dispărea sub canapea. Se părea că toate aparatele din încăpere erau puse în aceeaşi priză. Grace se aşeză în genunchi. Pe podeaua de lemn erau întinşi vreo patru metri de mătase verde-închis, iar femeia prindea de pânză, cu ace de gămălie, un tipar de croit făcut de mână. Îmi întinse o revistă deschisă la o pagină care arăta o rochie de la o casă de modă, cu o despicătură lungă într-o parte şi cu mâneci strâmte. Mi-am turnat o ceaşcă de cafea şi am privit-o cum lucrează.

— Fac asta pentru o tipă măritată cu o vedetă de televiziune, îmi spuse Grace, fără niciun chef. Prieten apropiat cu cineva important. A ajuns celebru peste noapte, nevastă-sa zice că acum e recunoscut până şi la spălătoria pentru maşini. Lumea îi cere autografe. Şi-a făcut operaţie estetică. El, nu ea. Am auzit că a fost sărac în ultimii cincisprezece ani, iar acum cei doi se duc la toate petrecerile din Bel Air. Eu îi fac ei haine, el şi le cumpără de la Rodeo Drive. Ar putea şi ea să şi le cumpere de acolo, la cât câştigă bărbatul său, dar ea zice că nu se simte în siguranţă. Ea e mult mai drăguţă decât el. Am citit deja în *Hollywood Reporter,* la „Ştiri pentru tine“, că el şi cineva „s-au îndopat cu fripturi la Stellini”. după opinia mea, ea ar face bine să-şi facă o garderobă scumpă, înainte s-o părăsească individul.

Grace părea că vorbeşte de una singură, pe un ton uimit, iar un zâmbet îi lumina din când în când

faţa. Luă o foarfecă şi începu să taie ţesătura de-a lungul marginii drepte, lama scoţând un soi de ronţăit din cauză că se freca de podeaua de lemn. Un timp, n-am spus nimic. În munca lui Grace exista ceva hipnotizant şi cei din locuinţa aceea păreau că nu au chef de conversaţii. Televizorul pâlpâia, iar din locul meu o vedeam pe fata-pui de găină ţopăind de colo-colo, cu mâinile la faţă. Ştiu că spectatorii o îndemnau să facă ceva anume – să aleagă, să renunţe, să schimbe cutiile, să ia ceea ce se afla în spatele perdelei, să dea plicul înapoi –, iar toate acestea se întâmplau în tăcere, în timp ce tatăl lui Libby se uita din scaunul lui cu rotile, fără pic de curiozitate. Mi-am zis că fata putea să se consulte cu băiatul-pui de găină, dar acesta stătea acolo stingherit, ca un puşti care ştia că-i prea mare ca să se plimbe pe stradă într-un costum de Halloween. Tiparul de hârtie fâşâia în timp ce Grace îl luă şi-l strânse cu grija, înainte să-l pună deoparte.

— Am cusut pentru Elizabeth, pe când era tânără, spuse ea. Bineînţeles că după ce a plecat de-acasă, a vrut doar haine cumpărate din magazin. Şaizeci de dolari pe o fustă în care materialul costa cel mult doisprezece dolari, dar Elizabeth avea ochi buni în ceea ce privea culoarea şi-şi putea permite să facă tot ceea ce-i plăcea. Vreţi să vedeţi o poză de-a ei?

— Da. V-aş fi recunoscătoare.

Grace strânse mai întâi mătasea şi o puse pe scândura de călcat. În treacăt, încercă fierul de călcat cu degetul arătător umezit. Fierul scoase aburi, iar ea mută comutatorul pe semnul „lână“. Pe pervazul ferestrei erau două instantanee ale lui Libby, în ramă dublă. Le privi, înainte să mi le înmâneze. În una din poze, Libby privea aparatul de fotografiat, dar ţinea capul înclinat şi ridicase mâna dreaptă, ca şi cum şi-ar fi ascuns faţa. Părul blond, vărgat de lumina soarelui, era tuns scurt, ca al mamei sale, dar pieptănat spre spate, peste

urechi. Ochii ei albaştri păreau veseli, zâmbetul larg, arătând stânjeneala că fusese surprinsă aşa. Nu-mi dădeam seama de ce. Nu văzusem niciodată o persoană de douăzeci şi patru de ani arătând atât de tânără şi atât de proaspătă. În al doilea instantaneu, zâmbetul se alcătuise doar parţial, buzele dezvăluiau o fulgerare de dinţi albi. Se vedea o gropiţă la colţul gurii. Avea piele albă, cu o nuanţă aurie, iar genele erau atât de negre, încât ochii erau conturaţi într-un mod delicat.

— E frumoasă, am zis eu.

Grace stătea lângă scândura de călcat, netezind încreţiturile mătăsii cu vârful fierului de călcat, iar acesta naviga pe scândura de azbest ca o navă pe o mare netedă, de-un verde-închis. Apoi scoase fierul din priză şi-şi şterse mâinile de fustă, după care luă bucăţile de mătase şi începu să le prindă cu ace cu gămălie.

— Am botezat-o după regina Elizabeth, spuse Grace, apoi zâmbi cu sfială. S-a născut în ziua de 14 noiembrie, în aceeaşi zi în care s-a născut prinţul Charles. Aş fi botezat-o Charles, dacă ar fi fost băiat. Raymond a considerat că-s caraghioasă, dar nu mi-a păsat.

— Nu i-aţi spus niciodată Libby?

— Oh, nu! Şi-a spus singură aşa, în şcoala primară. A avut întotdeauna o idee clară despre cine era şi cum trebuia să fie viaţa ei. Chiar de mică. Era foarte îngrijită – nu ferchezuită, ci ordonată. Îşi punea în sertarele şifonierului hârtie de ambalaj cu motive florale şi totul trebuia să fie bine aranjat. Contabilitatea îi plăcea din acelaşi motiv. Matematica era ordonată şi avea logică. Răspunsurile se puteau vedea, dacă lucrai cu grijă. Sau cel puţin ea aşa spunea.

Grace se duse la balansoar, se aşeză, punându-şi mătasea în poală. Începu să însăileze bucăţile.

— Am înţeles că lucra pentru Haycraft & McNiece, în calitate de contabil. Cât timp a muncit acolo?

— Cam un an şi jumătate. Ţinuse contabilitatea pentru compania tatălui ei – el făcea reparaţii pentru aparatură de mici dimensiuni –, dar nu o interesase să lucreze pentru el. Era ambiţioasă. Şi-a luat examenul de contabil autorizat când avea douăzeci şi doi de ani. Iar după aceea a urmat două cursuri de calculatoare, la seral. A luat note foarte bune. Ştii, avea doi contabili care lucrau sub conducerea ei.

— Era mulţumită acolo?

— Sunt sigură că era, zise Grace. Plănuia ca la un moment dat să urmeze facultatea de drept. Adora să se ocupe de finanţe şi de managementul afacerilor. Îi plăcea să lucreze cu cifre şi ştiu că fusese impresionată de faptul că firma ei se ocupa de oameni foarte bogaţi. Spunea că poţi afla multe despre caracterul cuiva din modul în care îşi cheltuie banii, din ceea ce cumpără şi de la ce magazine – şi dacă trăieşte conform mijloacelor de care dispune, chestii de felul ăsta. Spunea că aşa poţi să studiezi firea oamenilor.

Grace era mândră de fiica ei. Îmi era greu să împac diploma prestigioasă de contabil autorizat cu fata din fotografii, care părea frumoasă, însufleţită, timidă şi mai curând o fiinţă dulce, nu o femeie mânată de un ţel ambiţios în viaţă.

— Ce-i cu fostul ei prieten? Aveţi idee pe unde-i acum?

— Cine, Lyle? O să apară imediat.

— Aici?

— Oh, da! Trece pe-aici în fiecare zi la amiază să mă ajute cu Raymond. E un băiat drăguţ, dar probabil că ştiţi că Elizabeth a rupt logodna cu el cu câteva luni înainte… de moartea ei. Au fost colegi de liceu, au mers împreună la Colegiul Santa Monica până când el a renunţat.

— Atunci s-a dus Lyle să lucreze la Wonder Bread?

— Oh, nu! Lyle a avut multe slujbe. Pe vremea când Lyle a părăsit şcoala, Elizabeth locuia în

apartamentul ei şi nu-mi fâcea multe confidenţe, dar mi-am dat seama că fusese dezamăgită de el. Lyle urma să ajungă avocat, apoi s-a răzgândit din senin. A zis că avocatura era plictisitoare şi că lui nu-i plăceau amănuntele.

— Au locuit împreuna?

Obrajii lui Grace se îmbujorară uşor.

— Nu, n-au locuit. Poate că pare ciudat şi Raymond credea că greşesc, dar i-am încurajat să se mute împreună. Simţeam că se îndepărtează şi credeam că asta i-ar ajuta. Raymond era dezamăgit, ca şi Elizabeth, de faptul că Lyle părăsise şcoala. Spunea că fiica noastră poate să se descurce mai bine singură. Dar Lyle o adora. Eu credeam că asta are importanţă. El s-ar fi regăsit. Avea o fire fără astâmpăr, ca mulţi băieţi de vârsta lui. Însă avea să-şi revină şi i-am spus asta lui Elizabeth. Lyle avea nevoie de responsabilitate. Ea ar fi avut o influenţă foarte bună asupra lui, pentru că ea era atât de reponsabilă. Dar Elizabeth a spus că nu vrea să trăiască împreună cu el şi cu asta, basta. Era foarte încăpăţânată, atunci când voia. Nu spun asta ca o critică. Elizabeth era perfectă, atât cât poate fi o fiică. Bineînţeles, eu voiam ceea ce voia ea, dar nu puteam îndura să-l văd pe Lyle suferind. E un scump. O să vedeţi, când o să-l întâlniţi.

— Nu aveţi idee ce a provocat, de fapt, ruptura dintre ei? E posibil ca Elizabeth să fi avut o relaţie cu altcineva?

— Vorbiţi despre avocatul din Santa Teresa, zise Grace.

— Anchetez moartea lui, i-am spus eu. Elizabeth v-a vorbit vreodată despre el?

— N-am ştiut de existenţa lui până când poliţia din Santa Teresa a venit aici ca să discute cu noi. Lui Elizabeth nu-i plăcea să facă destăinuiri despre problemele ei personale, dar eu nu cred că s-ar fi îndrăgostit de un bărbat însurat, spuse Grace, apoi îşi făcu de lucru cu mătasea ei, foarte agitată; după

care închise ochii şi-şi puse mâna pe frunte, ca şi cum ar fi vrut să verifice dacă nu făcuse brusc febră. Îmi cer scuze. Uneori uit. Uneori pretind că a fost bolnavă. Mă chinuie gândul că i-a putut face cineva aşa ceva, că a urât-o cineva atât de mult. Poliţia de aici n-a făcut nimic. Cazul nu-i rezolvat, nimănui nu-i pasă, aşa că eu… îmi spun că a fost bolnavă şi s-a dus. Cum a putut cineva să-i facă aşa ceva?

Ochii i se umplură de lacrimi. Mâhnirea ei năvăli în spaţiul dintre noi două ca un torent de apă sărată şi, ca răspuns, am simţit că şi mie îmi vine să plâng. M-am întins şi am luat-o de mână. Pentru o clipă, Grace îmi strânse puternic degetele, apoi păru că se stăpâneşte şi dădu înapoi.

— E ca o greutate ce-mi apasă pe suflet. N-o să-mi revin niciodată. Niciodată.

Mi-am formulat cu grijă următoarea întrebare:

— Poate fi vorba de un accident? Bărbatul acela, Laurence Fife, a murit otrăvit cu leandru. Cineva i l-a pus într-o capsulă cu medicamente împotriva alergiei. Să presupunem că aveau treabă împreună, verificau conturile sau ceva de genul ăsta. Poate că Elizabeth a strănutat sau s-a plâns că avea nasul înfundat, iar el s-a oferit să-i dea din medicamentele sale. Oamenii fac mereu asemenea gesturi.

Grace se gândi un timp, tulburată, apoi zise:

— Cred că poliţia a spus că avocatul a murit înaintea ei. Cu câteva zile înaintea ei.

— Poate că n-a luat pilula imediat, am zis eu, ridicând din umeri. Într-un asemenea caz, nu ştii niciodată când va lua cineva o capsulă cu medicamente. Poate că Elizabeth a pus-o în poşetă şi a înghiţit-o mai târziu, fără să-şi dea seama că ar putea exista vreun pericol. Suferea de vreo alergie? E posibil să fi avut o gripă?

Grace începu să plângă, scoţând un sunet slab, ca un miorlăit.

— Nu-mi amintesc. Nu cred. Nu avea alergia fânului sau ceva de felul acesta. Nu ştiu cine ar putea să-şi amintească, după atâţia ani.

Grace se uită la mine cu ochi mari, negri. Avea o faţă frumoasă, aproape copilăroasă, cu nas mic, cu gură plăcută. Luă un şerveţel de hârtie şi-şi şterse obrajii.

— Nu cred că mai pot să vorbesc despre asta. Rămâneţi la prânz să-l cunoaşteţi pe Lyle. Poate vă va spune el ceva care să vă fie de folos.

Capitolul 10

M-am aşezat pe un scaun în bucătărie şi am privit-o pe Grace făcând salată de ton pentru prânz. Parcă s-ar fi trezit dintr-un somn scurt, dar vital, apoi şi-a pus şorţul şi a adunat de pe masa din sufragerie ustensilele de cusut. Era o femeie care lucra cu grijă şi care avea mişcări liniştitoare când aşeza suporturile pentru pahare şi şerveţelele. Eu am pus masa, simţindu-mă iarăşi un copil bine-crescut, în timp ce ea spăla lăptuci şi le zvânta, punând câte o foaie în fiecare farfurie, ca un şerveţel. Apoi a tăiat fâşii subţiri de roşii şi le-a înfăşurat, făcând un soi de trandafiri. A pus câte o ciupercă în fiecare farfurie şi a adăugat doua fire subţiri de sparanghel, încât totul arăta ca un aranjament floral. Mi-a zâmbit cu timiditate, bucurându-se de tabloul pe care-l crease.

— Gătiţi?

Am clătinat din cap.

— Nu prea am ocazia să gătesc, cu excepţia momentelor când vine Lyle. Raymond n-ar băga de seamă şi probabil că, dacă ar trebui s-o fac numai pentru mine, nu m-aş osteni. A venit, zise ea, ridicând capul.

Eu nu auzisem camioneta intrând pe alee, dar probabil că ea fusese foarte atentă la sosirea lui Lyle. Şi-a ridicat mâna, într-un gest inconştient, către o şuviţă de păr, pe care şi-a dat-o pe spate. Bărbatul a intrat printr-o cameră de serviciu din stânga, oprindu-se aproape de colţ, probabil ca să-şi scoată ghetele. Am auzit două bocănituri.

— Bună, dragă! Ce avem la prânz?

A intrat în sufragerie rânjind, a sărutat-o zgomotos pe obraz, apoi m-a zărit. S-a oprit, însufleţirea i s-a şters treptat de pe faţă. S-a uitat, ezitând, către Grace.

— Ea e domnişoara Millhone, m-a prezentat aceasta.

— Kinsey, am completat-o eu, întinzându-i mâna lui Lyle.

Acesta mi-a luat-o şi mi-a strâns-o, instinctiv, dar era clar ca nu primise un răspuns la întrebarea sa principală. Bănuiam că intervenisem într-o situaţie care, de obicei, nu permitea nicio variaţiune.

— Sunt detectiv particular din Santa Teresa, i-am explicat eu.

Lyle s-a dus lângă Raymond, fără să-mi mai arunce vreo privire.

— Salut, tăticule. Cum îţi merge azi? Te simţi bine?

Pe figura bătrânului nu se citi nimic, dar ochii săi se aţintiră asupra tânărului. Lyle îi luă căştile şi închise televizorul. Schimbarea lui Lyle fusese bruscă, iar eu avusesem impresia că văzusem instantanee a două personalităţi diferite din acelaşi trup, una veselâ, cealaltă care stătea la pândă. Lyle nu era mult mai înalt ca mine, avea trupul zvelt şi umerii laţi. Purta cămaşa scoasă din pantaloni şi descheiată în faţă. Nu era foarte musculos, dar era bine făcut, şi se vedea că face mişcare. Părea să fie cam de aceeaşi vârstă cu mine. Avea păr blond, lung şi cu o uşoară tentă de verde din cauza clorului din bazinul de înot şi a soarelui puternic. Ochii îi erau de-un albastru spălăcit, prea deschişi la culoare faţă de bronzul său, genele îi erau albite, iar bărbia prea îngustă faţă de lăţimea obrajilor. Efectul general era al unei figuri nepotrivite într-un fel ciudat, a unei înfăţişări frumoase care o luase un pic razna, ca şi cum sub suprafaţa ei ar exista crăpături. Un cutremur subteran făcuse ca oasele să alunece continuu, iar cele două jumătăţi ale feţei păreau să nu se mai potrivească. Lyle purta blugi decoloraţi, ce-i alunecau pe şolduri. Vedeam linia mătăsoasă de păr negru, îndreptată ca o săgeată către pubis.

Lyle îşi văzu de treabă, ignorându-mă complet şi discutând cu Grace în timp ce lucra. Grace îi dădu

un prosop, pe care Lyle îl puse sub bărbia lui Raymond, apoi se apucă să-l săpunească şi să-l radă cu un aparat de ras, pe care-l spălă într-un lighean din inox. Grace aduse sticle de bere, le scoase capacele, apoi turnă lichidul în paharele în formă de lalea, care se aflau în faţa fiecărui tacâm. Pentru Raymond nu fusese pregătită nicio farfurie. După ce bărbieritul fu terminat, Lyle pieptănă părul rar şi cărunt al lui Raymond, apoi îi dădu să mănânce dintr-un borcan cu mâncare pentru bebeluşi. Grace îmi aruncă o privire, părând mulţumită. „Vezi cât e de drăguţ?“ Lyle îmi amintea de un frate mai mare care avea grijă de un prunc, ca să-l laude mămica. Iar mămica îl lăuda. Grace privea cu afecţiune cum Lyle răzuia bărbia lui Raymond cu vârful lingurii şi vâra din nou în gura fără vlagă a bătrânului piureul de zarzavaturi. În timp ce-i priveam, pe partea din faţă a pantalonilor lui Raymond începu să se întindă o pată.

— Nu fi îngrijorat, tăticule, lălăi Lyle, o să te curăţăm după prânz. Cum îţi place mâncarea?

Am simţit că mă cutremur de dezgust.

În timpul prânzului, Lyle a mâncat repede şi nu mi-a adresat niciun cuvânt, discutând foarte puţin cu Grace.

— Lyle, ce fel de muncă faci? l-am întrebat eu.

— Pun cărămizi.

M-am uitat la mâinile lui. Avea degete lungi şi îmbibate cu cenuşiul mortarului, care pătrunsese adânc în crăpăturile pielii. De la distanţa aceea, îi simţeam mirosul de sudoare, care se suprapunea peste aroma delicată a drogului. M-am întrebat dacă Grace remarcase acest lucru sau dacă îşi închipuise că era vorba de o loţiune după ras exotică.

— Trebuie să fac un drum până în Las Vegas, i-am spus eu lui Grace, dar mi-ar plăcea să mă opresc pe aici când mă întorc la Santa Teresa. Aveţi vreun lucru care a aparţinut lui Libby?

Eram aproape sigură că are.

Grace îl consultă pe Lyle, aruncându-i iute o privire, dar acesta se uita în farfuria lui.

— Cred că am. Sunt nişte cutii în subsol, nu-i aşa, Lyle? Cărţile şi hârtiile lui Elizabeth.

Bătrânul scoase un sunet, când auzi menţionându-se numele fetei, iar Lyle se şterse la gură, aruncă şerveţelul şi se ridică. Apoi împinse scaunul lui Raymond pe coridor.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să pomenesc numele lui Libby, am zis eu.

— Nu-i nimic, răspunse Grace. Dacă o să telefonaţi sau o să treceţi pe aici când o să vă întoarceţi în Los Angeles, sunt convinsă că o să vă puteţi uita prin lucrurile lui Elizabeth. Nu-s prea multe.

— Lyle nu părea prea binedispus, am observat eu. Sper că nu crede că mă amestec unde nu-mi fierbe oala.

— Oh, nu. E cam tăcut cu oamenii pe care nu-i cunoaşte, zise ea. Nu ştiu ce m-aş face fără el. Raymond e prea greu ca să-l pot ridica. Am un vecin care trece pe aici de două ori pe zi ca să mă ajute să-l aşez pe scaun şi să-l iau de acolo. Coloana vertebrală a lui Raymond a fost zdrobită în accidentul de maşină.

Tonul obişnuit cu care-mi spunea lucrurile astea mă înfioră.

— Pot să mă duc la baie?

— E pe hol. A doua uşă la dreapta.

În timp ce mă duceam spre baie, am văzut că Lyle îl dusese deja pe Raymond în pat. Două scaune de lemn cu spetează fuseseră împinse lângă patul dublu, ca să-l împiedice pe bătrân să cadă. Lyle stătea între cele două scaune şi îl spăla pe Raymond la fund. M-am dus în baie şi am închis uşa.

Am ajutat-o pe Grace să strângă masa, apoi am plecat. Am aşteptat în maşina mea, parcată pe cealaltă parte a străzii. N-am încercat să mă

ascund, nici nu m-am prefăcut că plec cu maşina. Vedeam camioneta lui Lyle parcată pe alee. M-am uitat la ceasul de la mână. Era unu fără zece şi mi-am închipuit că Lyle avea o oră liberă pentru prânz. Aveam dreptate, uşa laterală s-a deschis, Lyle a ieşit în porticul îngust şi s-a oprit să-şi lege şireturile la ghete. A aruncat o privire spre stradă, mi-a descoperit maşina şi a părut să zâmbească în sinea lui. „La naiba“, mi-am spus eu. Lyle s-a urcat în camionetă şi a ieşit în viteză de pe alee. O clipă m-am întrebat dacă intenţiona să traverseze strada şi să intre drept în maşina mea, zdrobindu-mă. Individul a cotit în ultima clipă, apoi a accelerat, plecând în viteză, cu anvelopele sfârâind. Mi-am spus că s-ar putea să am parte de o mică urmărire cu maşina, dar s-a dovedit că nu mergea prea departe. După opt cvartale s-a oprit pe aleea unei case modeste, care era renovată cu cărămizi roşii. Am presupus că locuinţa reprezenta un soi de simbol al stării sociale, pentru că pe Coasta de Vest cărămida este foarte scumpă. Probabil că nu există şase case din cărămidă în tot oraşul Los Angeles.

Lyle a coborât din camionetă şi a ocolit-o, vârându-şi cămaşa în pantaloni, într-o manieră insolentă. Am parcat pe stradă, mi-am încuiat maşina şi m-am luat după el. M-am întrebat dacă intenţiona să-mi zdrobească ţeasta cu o cărămidă, iar apoi să mă zidească într-un perete. Lyle nu a părut încântat de sosirea mea, dar nici deranjat. În timp ce coteam după colţ, am văzut că proprietarul casei îşi deghiza micul său conac cu o faţadă complet nouă. În loc să arate ca un bungalow Californian modest, urma să arate ca spitalele pentru animale din Midwest, nişte construcţii pentru care se cerea o chirie imensă. Lyle amesteca deja mortar în spatele casei, într-o roabă. Mi-am croit drum printre nişte grinzi, din care ieşeau cuie ruginite, îndoite. Un puşti s-ar fi ales cu o grămadă de injecţii împotriva tetanosului, dacă ar fi căzut pe aşa ceva.

— Ce-ar fi să începem cu începutul, Lyle, am zis eu, pe un ton firesc.

El mârâi, scoase o ţigară şi şi-o înfipse în colţul gurii. O aprinse, ţinând mâinile murdare în jurul chibritului, apoi suflă prima gură de fum. Avea ochii mijiţi, unul dintre ei privind saşiu din cauza fumului ce i se încolăcea pe faţă. Îmi amintea de primele fotografii ale lui James Dean – atitudine defensivă, zâmbet nesincer, bărbie ascuţită. M-am întrebat dacă Lyle era un admirator secret al filmului *La est de Eden* şi dacă stătea noaptea târziu ca să-l urmărească pe canale obscure, ale unor televiziuni din Bakersfield.

— De ce nu vrei să discuţi cu mine?

— Nu am nimic să-ţi spun. De ce răscoleşti tot rahatul?

— Nu te interesează să afli cine a ucis-o pe Libby?

Se gândi un timp, înainte să-mi răspundă. Luă o cărămidă şi o ţinu ridicată, în timp ce aşternea cu mistria un strat gros de mortar pe o parte a ei, netezind cimentul moale ca şi cum ar fi fost o brânză cenuşie, amestecată cu nisip. Aşeză cărămida într-un şir aflat la înălţimea pieptului, şir la care lucra, o lovi de câteva ori cu un ciocan, apoi se aplecă să ia altă cărămidă.

Mi-am făcut mâna dreaptă pâlnie la ureche şi am strigat, ca şi cum aş fi surzit temporar:

— Alo!

El rânji, iar ţigara i se mişcă în gură.

— Te crezi grozavă, nu-i aşa?

Am zâmbit şi i-am răspuns:

— Ascultă, Lyle. Nu are rost să te porţi aşa. Poţi să nu-mi spui nimic, dar ştii ce o să fac? O să pierd o oră şi jumătate din după-amiaza asta aflând tot ce se poate afla despre tine. Pot să fac asta dând doar şase telefoane dintr-o cameră de hotel din West Los Angeles şi, având în vedere că mă plăteşte cineva, efortul ăsta nu mă va costa nimic. O să mă distreze, dacă vrei să ştii adevărul. Pot să

obţin dosarul tău personal şi bonitatea ta. Pot să descopăr dacă ai fost arestat şi pentru ce, locurile în care ai lucrat, cărţile pe care nu le-ai înapoiat la bibliotecă…

— N-ai decât. N-am nimic de ascuns.

— De ce să ne chinuim degeaba? Pot să aflu tot ce vreau despre tine şi o să mă întorc mâine, iar, dacă acum nu mă placi, atunci o să mă placi şi mai puţin. S-ar putea să fiu prost dispusă. De ce nu te linişteşti?

— Sunt foarte liniştit, zise el.

— Ce s-a întâmplat cu planurile tale de a urma Dreptul?

— Am renunţat la ele, răspunse el, morocănos.

— Poate că fumatul drogurilor ţi-a venit de hac, i-am sugerat eu, calmă.

— Poate că vrei să ţi-o tragi, se răsti el. Ţi se pare că arăt a avocat? Mi-am pierdut interesul pentru treaba asta. Nu-i niciun delict.

— Nu te acuz de nimic. Voiam doar să aflu ce i s-a întâmplat lui Libby.

Lyle a scuturat scrumul ţigării, apoi a aruncat şi chiştocul şi l-a strivit cu vârful bocancului. M-am aşezat pe o grămadă de cărămizi acoperite cu o prelată. Lyle m-a privit, cu ochii mijiţi.

— Ce te face să crezi că fumez droguri? m-a întrebat el, din senin.

Mi-am atins nasul, arătându-i că simţisem mirosul acestora.

— Şi nici zidăria nu mi se pare foarte interesantă, am zis eu. Îmi imaginez că, dacă ai fi deştept, ai face ceva care să te împiedice să te ţicneşti.

S-a uitat la mine şi s-a mai relaxat un pic.

— Ce te face să crezi că-s deştept?

Am ridicat din umeri şi i-am zis:

— Ai fost prieten cu Libby Glass timp de zece ani.

Se gândi la spusele mele, apoi replică, morocănos:

— Nu ştiu nimic.

— Ştii mai multe decât ştiu eu în acest moment.

Începuse să se potolească, deşi avea încă umerii încordaţi. Clătină din cap şi se întoarse la munca lui. Luă mistria şi întinse în jur masa umedă de mortar ce devenise grăunţoasă, aşa cum ar fi glazurat o prăjitură.

— M-a părăsit după ce l-a întâlnit pe individul ăla din nord. Avocatul…

— Laurence Fife?

— Da. Cred că da. Libby nu mi-a spus nimic despre el. La început a fost vorba de probleme de serviciu – ceva în legătură cu nişte conturi. Firma de avocatură a individului făcuse un contract cu cea la care lucra ea, iar Libby trebuia să bage toate chestiile alea în calculator. Să le aranjeze astfel ca să treacă uşor de la o lună la alta. Totul era destul de complicat, se discuta mult la telefon, chestii de felul ăsta. Individul a venit aici de câteva ori şi a invitat-o la o băutură după ce-au terminat treaba, uneori la cină. Ea s-a îndrăgostit. Asta-i tot ce ştiu.

Luă o scoabă mică din metal, în unghi drept, şi o înfipse cu ciocanul în căptuşeala exterioară din lemn a casei, punând peste ea o cărămidă încărcată cu mortar.

— Pentru ce-i asta? am întrebat eu, curioasă.

— Ce anume? Oh! Asta împiedică zidul de cărămidă să se desprindă de restul casei, îmi răspunse Lyle.

Am dat din cap, fiind oarecum tentată să încerc şi eu să pun cărămizi.

— Şi s-a despărţit de tine după aceea? am întrebat eu, revenind la subiectul discuţiei.

— Cam aşa ceva. O mai vedeam din când în când, dar între noi se sfârşise totul, iar eu ştiam asta.

Încordarea din glasul lui începuse să se risipească, iar Lyle părea mai degrabă resemnat decât furios. Unse din nou o cărămidă cu mortar moale şi o aşeză în zid. Soarele îmi încălzea

spatele în mod plăcut şi m-am rezemat în coate, lăsându-mă cu spatele pe prelată.

— Care-i teoria ta? l-am întrebat eu.

M-a privit cu viclenie şi mi-a răspuns:

— Poate s-a omorât.

— Sinucidere?

Aşa ceva nu-mi trecuse prin minte.

— M-ai întrebat şi ţi-am spus că-mi trecuse atunci prin minte. Lybby era foarte înamorată de el.

— Chiar atât de tare, încât să se sinucidă pentru că el a murit?

— Cine ştie? răspunse Lyle, ridicând din umeri.

— Cum a aflat Libby despre moartea lui Fife?

— A sunat-o cineva şi i-a spus.

— De unde ştii?

— Pentru că m-a sunat ea. La început nu ştia ce să facă.

— Îl jelea? Plângea? Era şocată?

Lyle păru că încearcă să-şi amintească.

— Era dezorientată şi îngrijorată. M-am dus la ea. Ea îmi ceruse să vin, apoi se răzgândise şi-mi spusese că nu mai vrea să discute despre subiectul acela. Era zguduită, nu putea să se concentreze. M-a înnebunit faptul că mă respingea, aşa că am plecat. Iar apoi am aflat că a murit.

— Cine a găsit-o?

— Administratorul blocului în care locuia. Libby lipsise de la slujbă două zile şi nu telefonase, aşa că şeful ei s-a îngrijorat şi s-a dus la ea acasă. Administratorul a încercat să se uite pe fereastră, dar erau trase draperiile. Au ciocănit şi la intrarea din fată, şi la cea din spate, până la urma au intrat, folosind un şperaclu. Libby zăcea pe podeaua din baie, îmbrăcată în halat. Era moartă de trei zile.

— Şi patul ei? Dormise acolo?

— Nu ştiu. Poliţia n-a spus nimic în privinţa asta.

M-am gândit la cele auzite cam un minut. Se părea că Libby înghiţise capsula seara, aşa cum făcuse şi Laurence Fife. Aveam impresia că se putea să fi fost acelaşi medicament – o capsulă cu antihistamină, în care cineva introdusese leandru.

— Lyle, Libby suferea de vreo alergie? Se plângea de răceală sau de ceva de felul acesta, atunci când ai întâlnit-o pentru ultima oară?

Bărbatul ridică din umeri.

— Tot ce se poate. Nu-mi amintesc de aşa ceva. Am văzut-o pe Libby joi seara. În săptămâna în care miercuri sau joi aflase că avocatul murise. S-a spus că ea a murit duminică seara târziu. Aşa s-a scris în ziare, atunci când au avut loc evenimentele.

— Ce-i cu avocatul cu care se combinase? Ştii dacă el lăsase în locuinţa ei vreun lucru? Periuţă de dinţi, aparat de ras… chestii de felul ăsta. Poate că Libby a luat medicamente care fuseseră pregătite pentru el.

— De unde să ştiu eu? zise el, morocănos. Nu-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Libby avea vreo prietenă? Avea pe cineva căreia să-i facă destăinuiri?

— Poate pe cineva la serviciu. Nu-mi amintesc de cineva anume. Libby nu avea prietene.

Mi-am scos carneţelul şi am scris pe o foaie numărul de telefon de la motel.

— Poţi să mă găseşti la numărul ăsta. O să mă suni dacă îţi mai aminteşti ceva?

Lyle luă bucata de hârtie şi o vârî nepăsător în buzunarul din spate al blugilor.

— Ce cauţi în Las Vegas? întrebă el. Ce legătură are cu ce s-a întâmplat aici?

— Încă nu ştiu. S-ar putea să dau acolo de o femeie care ar putea să completeze nişte spaţii goale. O să mă întorc la Los Angeles către sfârşitul săptămânii. Poate o să te caut din nou.

Lyle mă ignora deja, punea următoarea cărămidă în zid, luând cu mistria excesul de mortar

care ieşise din crăpături. M-am uitat la ceas. Aveam timp să mă duc la firma unde lucrase Libby Glass. Nu credeam că Lyle îmi spusese tot adevărul, dar nu aveam cum să fiu sigură. Aşa că am lăsat-o baltă pentru un timp.

Capitolul 11

Firma Haycraft & McNiece era situată în clădirea Avco Embassy din Westood, în apropiere de motelul meu. Am lăsat maşina în parcarea scumpă de lângă cimitirul Westwood Village şi m-am dus la intrarea de lângă banca Wells Fargo, de unde am luat ascensorul. Biroul se afla chiar în dreapta, când am coborât din lift. Am împins o uşa solidă din lemn de tec, pe care era prinsă o firmă de alamă. Interiorul avea podea din plăci roşii, şlefuite, oglinzi din duşumea până-n tavan şi lambriuri din lemn cenuşiu, negeluit, pe care atârnau ici-colo mănunchiuri de spice uscate. Într-un ţarc din stânga stătea o recepţioneră. Pe stâlpul ţarcului era o tăblie, pe care era gravat în lemn: „Allison, recepţioneră". I-am dat tinerei cartea mea de vizită.

— Aş putea discuta cu unul dintre şefi? i-am spus eu. Cercetez uciderea unei contabile care a lucrat aici.

— Oh, da, am auzit de asta, spuse Allison. Luaţi loc.

Femeia avea douăzeci şi ceva de ani şi un păr lung, negru. Purta blugi şi un şnur pe post de cravată, iar cămaşa ei de cowboy arăta ca şi cum ar fi fost umplută cu fân. Catarama centurii ei avea forma unui mustang ridicat în două picioare.

— Ce-i aici? Un parc tematic? am întrebat eu.

— Poftim?

Am clătinat din cap, nedorind să continui discuţia, iar ea plecă bocănind din tocurile înalte ale cizmelor şi ieşi printr-o uşă batantă. Se întoarse după o clipa.

— Domnul McNiece nu-i aici, dar probabil că ar trebui să discutaţi cu Garry Steinberg, cu doi de r.

— Berrg?

— Nu, Garry.

— Am înţeles. Scuze.

— Nu-i nimic, zise ea. Toată lumea face greşeala asta.

— Se poate să-l văd pe domnul Steinberg? Doar pentru o clipă.

— Este în New York toată săptămâna, îmi zise ea.

— Dar domnul Haycraft?

— E mort. Ştiţi, e mort de ani de zile. Aşa că firma este acum McNiece & McNiece, dar nimeni nu vrea să schimbe toate hârtiile cu antet. Celălalt domn McNiece e într-o şedinţă.

— E aici cineva care ar putea să şi-o amintească?

— Nu cred. Îmi pare rău.

Allison îmi înapoie cartea de vizită. Am întors-o şi am notat pe spatele ei numărul de telefon de la motel şi cel al mesageriei vocale din Santa Teresa.

— Puteţi să-i daţi cartea de vizită lui Garry Steinberg, când o să se întoarcă? M-ar bucura mult dacă m-ar suna. Poate să mă sune cu taxă inversă, dacă n-o să mai fiu la motelul de aici.

— Sigur, zise ea, apoi se aşează şi aş fi putut jura că aruncase cartea de vizită drept în coşul de gunoi.

M-am uitat la ea un timp, iar ea mi-a zâmbit prosteşte.

— Poate că ar fi bine să i-o puneţi pe birou, împreună cu un bilet, i-am sugerat eu.

Ea se aplecă, apoi se ridică ţinând cartea de vizită în mână. O înfipse într-o ţepuşă de metal de lângă telefon.

M-am uitat din nou la ea. Individa luă cartea de vizită din ţepuşă şi se ridică.

— O să i-o pun pur şi simplu pe birou, spuse ea şi plecă bocănind din tocuri.

— O decizie minunată, am lăudat-o eu.

M-am întors la motel şi am dat câteva telefoane. Ruth, de la biroul lui Charlie Scorsoni, îmi spuse că acesta lipsea încă din oraş, dar îmi dădu

numărul de telefon al hotelului său din Denver. Am sunat, dar Scorsoni nu era acolo, i-am lăsat numărul meu la recepţie. Am sunat-o pe Nikki şi am pus-o la curent cu toate. Apoi mi-am verificat mesageria vocală. Nu aveam niciun mesaj. Mi-am pus hainele de jogging şi m-am îndreptat spre plajă, să alerg. Lucrurile nu păreau să evolueze prea repede. Aveam impresia că până atunci prinsesem o mână de confeti, iar perspectiva de a pune toate bucăţile la un loc, alcătuind o imagine completă, părea foarte îndepărtată. Timpul tocase faptele ca o tocătoare mare şi lăsase în urmă doar fâşii înguste, din care trebuia să reconstitui realitatea. Mă simţeam nepricepută şi nervoasă, aveam nevoie să mă descarc.

Am parcat lângă cheiul Santa Monica şi am alergat spre sud de-a lungul promenadei, o fâşie de asfalt paralelă cu plaja. Am gonit la trap pe lângă bătrâni aplecaţi deasupra tablelor de şah, pe lângă băieţi negri, zvelţi, care goneau pe plăci cu rotile, dând dovadă de o graţie incredibilă, în ritmul muzicii secrete pe care o auzeau la căşti, am trecut pe lângă cântăreţi la chitară, pe lângă drogaţi şi pe lângă vagabonzi care mă priveau bănuitori. Fâşia aceasta de pavaj este ultima rămăşiţa a culturii drogurilor din anii şaizeci – tineri desculţi, cu ochii cufundaţi în orbite, care arătau acum de treizeci şi şapte de ani, nu de şaptesprezece, dar la fel de mistici şi rupţi de realitate. Un câine îmi ţinu tovărăşie alergând alături de mine, cu limba atârnându-i afară din gură, holbându-se fericit la mine din când în când. Avea blană deasă şi zburlită, de culoarea floricelelor cu zahăr ars, şi coada încovoiată în sus. Un maidanez mutant, cu cap mare, trup scund şi picioare scurte, dar care părea foarte sigur de sine. Am alergat împreună pe promenadă, trecând pe lângă Ozone, Dudley, Paloma, Sunset, Thornton şi Park. Când am ajuns la Wave Crest, câinele îşi pierdu interesul şi se duse să participe la un joc de frisbee pe plajă.

Ultima oară când l-am văzut făcuse un salt incredibil şi prinsese un taler în mijlocul zborului, iar gura i se strâmbase într-un rânjet. I-am zâmbit şi eu. Era unul dintre puţinii câini întâlniţi în decursul anilor care-mi plăcuse cu adevărat.

Când am ajuns pe Venice Boulevard am luat-o înapoi, alergând majoritatea drumului, apoi încetinind şi mergând în pas de plimbare până la chei. Briza care bătea dinspre ocean m-a răcorit. Respiram greu, dar nu transpirasem prea mult. Aveam gura uscată şi obrajii îmi erau în flăcări. Nu alergasem mult, dar mă forţasem mai mult decât de obicei, iar plămânii îmi luaseră foc. Alerg pentru acelaşi motiv pentru care am învăţat să conduc o maşină cu cutie de viteze manuală sau pentru care beau cafeaua fără zahăr: îmi imaginez că poate să vină o zi în care o situaţie de urgenţă deosebită mi-ar impune un asemenea test. Alergarea aceea era şi pentru „echitate", pentru că hotărâsem deja să-mi iau o zi liberă ca să mă simt bine. Prea multă virtute are un efect corupător. După ce m-am răcorit, m-am urcat în maşină şi am luat-o spre est, pe Wilshire, ca să ma întorc la motel.

* * *

Când descuiam uşa camerei, telefonul începu să sune. Era amicul meu din Las Vegas care făcuse rost de adresa lui Sharon Napier.

— Fantastic! am exclamat eu. Mulţumesc. Spune-mi cum să iau legătura cu tine când o să ajung acolo, ca să-ţi plătesc pentru timpul irosit.

— E mai bine prin post-restant. Nu ştiu niciodată unde o să fiu.

— O să-ţi trimit banii. Cât?

— Cincizeci de dolari. Îţi fac reducere. Pentru că-i vorba de tine. Tipa nu-i în cartea de telefoane şi n-a fost uşor să dau de ea.

— Să-mi spui când pot să-ţi fac un serviciu asemănător, am zis eu, ştiind că o să-mi spună.

— Oh, Kinsey, adăugă el, individa joacă douăzeci şi unu la Fremont, dar am auzit că face şi un pic de prostituţie. Am privit-o aseară cum lucrează. E foarte ageră, dar nu înşală pe nimeni.

— A călcat pe cineva pe coadă?

— Nu chiar, dar nici mult nu are. Ştii, în oraşul ăsta nu-i pasă nimănui ce faci, atâta vreme cât nu trişezi. N-ar trebui să atragă atenţia asupra ei.

— Mulţumesc pentru informaţii, am zis eu.

— N-ai de ce, spuse el şi închise.

Am făcut duş, mi-am pus pantalonii şi o cămaşă, apoi am traversat strada şi am mâncat scoici fripte înecate în ketchup, cu o porţie de cartofi prăjiţi alături. Am băut două ceşti de cafea ca să se ducă pe gât şi m-am întors în camera mea. De îndată ce-am închis uşa în urma mea, telefonul începu să sune. De data asta era Charlie Scorsoni.

— Cum e în Denver? l-am întrebat eu de îndată ce s-a prezentat.

— Nu prea rău. Dar în L.A.?

— Plăcut. O să mă duc la Las Vegas în seara asta.

— Te-a apucat cheful să joci?

— Niciun pic. Am primit o informaţie despre Sharon.

— Grozav. Spune-i să-mi dea înapoi cele şase sute de dolari.

— Da. Bine. Cu dobândă. Eu încerc să aflu ce ştie despre crimă, iar tu vrei s-o sâcâi cu o datorie neplătită.

— Eu n-am avut niciodată ocazia s-o sâcâi. Când te întorci în Santa Teresa?

— Probabil că duminică. Poate o să mă întorc în L.A. Vineri, vreau să mă uit în nişte cutii care i-au aparţinut lui Libby Glass. Nu cred că o să dureze prea mult. De ce întrebi?

— Vreau să îţi fac cinste cu o băutură. O să plec din Denver poimâine, deci o să ajung în oraş înaintea ta. O să mă suni când o să ajungi acasă?

Am ezitat doar o clipă.

— Bine.

— Millhone, nu fi timidă.

Am râs şi i-am zis:

— O să telefonez. Jur.

— Grozav. Ne vedem atunci.

După ce am pus receptorul în furcă, am simţit că pe mutră îmi zăbovea un zâmbet caraghios, zăbovea mai mult decât ar fi trebuit. Ce era cu bărbatul ăsta?

* * *

Las Vegas e la şase ore de Los Angeles şi am hotărât că ar fi bine s-o pornesc la drum. Era puţin după ora şapte seara, nu se întunecase încă, aşa că mi-am aruncat lucrurile pe bancheta din spate a maşinii şi i-am spus lui Arlette că o să lipsesc două zile.

— Vrei să-ţi redirecţionez apelurile telefonice? m-a întrebat ea.

— O să te sun când o să ajung acolo şi o să-ţi spun cum pot fi găsită, i-am zis eu.

M-am îndreptat spre nord, pe Autostrada San Diego, apoi pe Ventura, pe care am mers spre est până am cotit pe Autostrada Colorado, unul dintre puţinele drumuri bune din întregul sistem de autostrăzi al Los Angelesului. Colorado e larg şi puţin circulat, străbătând hotarul de nord al Los Angelesului metropolitan. Pe Colorado poţi să schimbi banda de mers fără să faci un atac de panică, iar zidul zdravăn de beton care separă traficul dinspre est de cel dinspre vest reprezintă o asigurare liniştitoare că maşinile nu vor trece peste el, ca să se zdrobească de botul vehiculului tău. De pe Colorado m-am târât spre sud, am luat-o pe Autostrada San Bernardino, apoi spre nord-est, pe Autostrada 15, într-o diagonală lungă, neregulată, către Las Vegas. Cu un pic de noroc, puteam să discut cu Sharon Napier, apoi s-o iau spre sud, către lacul Salton, unde locuia Greg Fife. Puteam completa circuitul cu o deviere până-n Claremont, pentru o scurtă pălăvrăgeală cu sora sa, Diane. În

momentul acela, nu eram lămurită cu ce aveam să mă aleg din călătoria aceea, dar trebuia să-mi completez informaţiile de bază ale anchetei mele. Iar Sharon Napier putea să furnizeze date interesante.

* * *

Îmi place să conduc noaptea. Nu mă înnebunesc după peisaje sau după excursii de-a lungul şi de-a latul ţârii. Nu-s niciodată tentată să fac ocoluri ca să vizitez obiective turistice. Nu mă interesează stâncile de treizeci de metri în formă de dovleac noduros. Nu-mi stă în fire să mă zgâiesc la adânciturile făcute de râuri acum defuncte şi nu mă minunez în faţa gropilor mari din pământ, în care au căzut cândva meteoriţi. În orice loc aş merge cu maşina, eu fac aceleaşi lucruri. Mă uit la şosele din beton. Urmăresc linia galbenă. Sunt atentă la camioanele mari şi la vehiculele pentru pasageri cu copilaşi adormiţi pe bancheta din spate. Îmi ţin piciorul apăsat pe acceleraţie până ajung la destinaţie.

Capitolul 12

Când Las Vegas apăru scânteind la orizont, trecuse bine de miezul nopţii şi înţepenisem. Aş fi dorit să evit bulevardul central din Las Vegas. Aş fi evitat tot oraşul, dacă aş fi putut. Nu practic jocurile de noroc, pentru că nu am instinctul competiţiei şi nici nu-s curioasă. Viaţa din Las Vegas este exact cum văd eu viaţa în oraşele de sub apă. Ziua şi noaptea nu înseamnă nimic. Oamenii urcă şi coboară fără rost, ca împinşi de curenţi termali invizibili, iuţi şi neplăcut de apropiaţi. Totul e făcut din ghips, e imitaţie, e mai mare decât în realitate şi-i complet lipsit de personalitate. Întregul oraş miroase a cină cu creveţi fripţi, de un dolar şi optzeci şi nouă de cenţi.

Am găsit un motel lângă aeroport, la periferia oraşului. Hotelul Bagdad arăta ca o garnizoană a Legiunii Străine, făcută din marţipan. Recepţionerul de noapte era îmbrăcat cu o vestă de satin auriu şi cu o cămaşă de satin portocaliu, cu mâneci bufante. Purta un fes cu un ciucure. Răsuflarea sa scotea un sunet enervant, care mă făcea să simt nevoia să-mi dreg glasul.

— Sunteţi o pereche căsătorită în afara acestui stat? mă întrebă el, fără să-şi ridice privirea.

— Nu.

— Se oferă cupoane în valoare de cincizeci de dolari, sumă dublă dacă sunteţi o pereche căsătorită în afara acestui stat. O să scriu că sunteţi. Nu verifică nimeni.

I-am dat cartea de credit şi a folosit-o în timp ce completam formularul de înregistrare. Individul mi-a dat cheia camerei şi un păhărel de hârtie, plin cu monede pentru automatele de jocuri aflate lângă uşă. L-am lăsat pe tejghea.

Am parcat în spaţiul de lângă uşă şi am lăsat maşina acolo. Am luat un taxi care m-a dus în oraş

prin lumina artificială de pe Glitter Gulch. I-am plătit taximetristului şi am zăbovit o clipă, să mă orientez. Pe East Fremont, trotuarele erau pline de turişti, reclame de-un galben strident şi firme pâlpâitoare – THE MINT, THE FOUR QUEENS – luminau un catalog complet de escroci: peşti şi prostituate, hoţi de buzunare, potlogari din Midwest, care veniseră în cârd în Vegas, cu convingerea că sistemul putea fi învins dacă erai suficient de şmecher şi perseverent. Am intrat în Fremont.

Am simţit mirosul de mâncare chinezească încă din cafenea, iar duhoarea de pui *chow mein* se amestecase în mod ciudat cu dâra de parfum lăsată de o femeie care trecuse pe lângă mine, într-un costum cu pantaloni din poliester albastru-închis cu imprimeuri, ce o făcea să semene cu o bucată de tapet ambulant. Am privit fără interes cum tipa înghesuie monede de-un sfert de dolar într-un automat de jocuri aflat în hol. Mesele de douăzeci şi unu erau în stânga. L-am întrebat pe unul dintre şefii localului unde-i Sharon Napier şi mi s-a spus că o să fie acolo la unsprezece dimineaţa. Nu mă aşteptasem să dau de ea chiar în noaptea aceea, dar voiam să-mi fac o impresie despre local.

Cazinoul zumzăia, crupierii de la mesele de zaruri împingeau jetoanele de colo-colo cu un baston, ca şi cum ar fi amestecat cărţi de joc după nişte reguli proprii. Făcusem odată un tur al firmei Nevada Dice Company, privind cu un soi de respect cum bucăţile de treizeci de kilograme de nitrat de celuloză, groase de vreo doi centimetri, erau tratate termic şi tăiate în cuburi, cu puţin mai mari decât dimensiunile finite, apoi erau întărite, lustruite şi găurite pe toate părţile, iar o substanţă albă, răşinoasă, era aplicată pe punctele găurite cu nişte perii speciale. Zarul, în timpul prelucrării, arăta ca un cub mic de jeleu de cireşe ce putea fi servit la un mic dejun redus în calorii. Am privit oameni care pariau. Termenii jocului de zaruri

reprezentau pentru mine adevărate mistere şi nu puteam nici în ruptul capului să pricep catehismul câştigului, al pierderii, al numerelor anunţate într-un murmur slab de intensă concentrare şi surpriză. Peste toate astea atârna un nor alb de fum de ţigară, îmbibat de mirosul scotch-ului vărsat. Oglinzile întunecate de deasupra meselor fuseseră privite, probabil, de nenumărate perechi de ochi, în încercarea de a descoperi orice semn de înşelătorie. Nimic nu putea să treacă neobservat. Atmosfera era ca aceea din magazinele Woolworth în ajun de Crăciun. Până şi angajaţii puteau să mintă, să înşele sau să fure, deci nimic nu putea fi lăsat la voia întâmplării. Am simţit un oarecare respect pentru întregul sistem de verificări şi aprecieri care permite atât de multor bani să circule liber şi dă voie doar la puţini să alunece înapoi în buzunarele particulare de unde au fost scoşi. M-a cuprins brusc un sentiment de epuizare. M-am întors din nou în stradă şi am luat un taxi.

* * *

Decorul de Orient Mijlociu din hotelul Bagdad se oprea brusc la uşa camerei mele. Covorul era o cârpă groasă, de culoare verde-închis, tapetul o foiţă de-un verde chitră, cu model cu palmieri suprapuşi, presăraţi cu grămăjoare micuţe care puteau fi curmale sau ciorchini de lilieci. Am încuiat uşa, mi-am aruncat pantofii din picioare, am tras cuvertura împletită şi m-am strecurat sub cearşaf, oftând uşurată. Am telefonat la serviciul meu de mesagerie vocală, apoi am discutat cu o Arlette ameţită complet şi i-am spus unde mă aflam şi la ce număr de telefon puteam fi găsită.

M-am trezit la zece dimineaţa, simţind primele faze ale unei dureri de cap – de parcă m-aş fi pricopsit cu o mahmureală înainte să apuc să beau ceva. Vegasul are acest efect asupra mea, îmi provoacă o stare de încordare şi de groază, la care organismul meu reacţionează cu toate simptomele unei gripe incipiente. Am luat două tablete de

paracetamol şi mi-am făcut un duş, încercând să scap de senzaţia de greaţă. Mă simţeam ca şi cum aş fi mâncat o jumătate de kilogram de floricele reci cu unt şi aş fi băut după aceea o tonă de sucuri dulci.

Am ieşit din camera de motel, iar lumina mă făcu să-mi mijesc ochii. Cel puţin aerul era proaspăt, iar în timpul zilei impresia de oraş abătut şi meschin se reducea la proporţiile normale. Deşertul se întindea în spatele motelului scăldat într-o pâclă cenuşie, care devenea mov către orizont. Vântul era blând şi uscat, căldura verii fiind doar sugerată de lumina soarelui ce lucea în depărtare, întinzându-se pe suprafaţa deşertului în bălţi netede, ce se evaporau când te apropiai de ele. Ici-colo, tufişuri de prerie, aproape argintii din cauza prafului, întrerupeau linia lungă şi scundă de teren viran fără copaci, îngrădit de munţii îndepărtaţi.

M-am oprit la poştă şi am lăsat acolo un mandat de cincizeci de dolari pentru prietenul meu, apoi m-am dus să verific adresa pe care mi-o dăduse. Sharon Napier locuia într-un complex de blocuri de două etaje, din cealaltă parte a oraşului, din stucatură roz, de culoarea somonului, roasă la colţuri, de parcă în timpul nopţii veniseră nişte animale să se frece de ele. Acoperişul era aproape plat şi presărat cu pietre, iar scările de fier trasau nişte dungi de rugină pe laturile clădirii. Peisajul consta din stânci, arbori de yucca şi cactuşi. Cele douăzeci de blocuri erau plasate în jurul unei piscine în formă de rinichi, care era despărţită de parcare printr-un zid din cărămizi cenuşii. Doi puştani se bălăceau în bazin, iar o femeie de vârstă medie stătea în faţa apartamentului său pe palier, cu o pungă de cumpărături vârâtă între şoldul ei şi uşă, pregătindu-se să intre. Clădirile din cealaltă parte a complexului erau case pentru familişti. În spate, dincolo de stradă, se întindea un loc viran.

Apartamentul lui Sharon era la parter, numele ei fiind imprimat în relief pe o fâşie de plastic alb, prinsă pe cutia poştală. Draperiile erau trase, dar câteva cârlige se desprinseseră deasupra şi pânza de in se îndoise, permiţându-mi să văd o masă şi două scaune de bucătărie din plastic bej. Telefonul stătea pe un colţ al mesei, pe un teanc de hârtii. Alături de el se afla o cană de cafea, având pe margine o urmă lucioasă de ruj roz aprins. O ţigară, şi ea mânjită cu roz, fusese stinsă într-o farfurioară. Nimeni nu părea să-mi acorde vreo atenţie. Am mers iute pe o pasarelă ce lega curtea de partea din spate a blocului.

Numărul apartamentului lui Sharon era scris şi pe uşa din spate. Mai existau încă patru uşi la oarecare distanţa una de alta, intrarea din spate terminându-se într-un mic dreptunghi înconjurat de ziduri din blocuri de zgură, ziduri înalte până la umăr şi menite – presupun – să creeze iluzia unei mici curţi interioare. Lăzile de gunoi erau înşirate pe alee, în afara zidului. Perdeaua de la bucătăria lui Sharon era trasă. Am zăbovit în micuţa ei curte interioară. Femeia îşi aranjase şase muşcate în ghivece, de-a lungul scării din spate. Mai existau şi două scaune pliante din aluminiu, rezemate de perete, iar lângă uşa din spate, un teanc de ziare. Se vedea o ferestruică în dreapta sus şi sub ea o fereastră mai mare. Nu-mi dădeam seama dacă vreuna din ele era de la dormitorul ei sau de la al vecinului. M-am uitat spre locul viran, apoi am ieşit din curtea interioară, luând-o în stânga, spre alee, care se termina în stradă. M-am dus la maşina mea şi m-am îndreptat spre Fremont.

Mă simţeam ca şi cum n-aş fi plecat din cazinou. Doamna în albastru-închis rămăsese tot lipită de automatul de jocuri, cu părul sculptat într-un sul lucios de mahon în vârful capului. Aceeaşi mulţime părea atrasă la masa de zaruri de o forţă magnetică, crupierul împingea jetoanele înainte şi înapoi cu beţişorul său, de parcă ar fi fost o mătură

cu capătul plat. Chelneriţele circulau cu băuturi, un bărbat solid – am presupus că-i paznic în civil – se plimba încercând să arate ca un turist care avusese ghinion. O solistă din Carnival Lounge cânta un potpuriu cam banal, dar viguros, alcătuit din melodii din spectacolele de pe Broadway. Am zărit-o o clipă pe cântăreaţă, care se producea în faţa unei încăperi pe jumătate goale, cu chipul de-un roz strălucitor sub lumina reflectoarelor.

N-a fost greu s-o găsesc pe Sharon Napier. Era înaltă, avea un metru şaptezeci, poate chiar mai mult, în pantofii ei cu tocuri înalte. Era genul acela de femeie pe care o priveşti de jos în sus: picioare lungi, frumoase, ce păreau zvelte în ciorapii cu plasă, negri, o fustă scurtă, neagră, uşor în cloş. Avea şolduri înguste, abdomen plat, iar sânii îi erau strânşi astfel încât să-i iasă în evidenţă. Bluza neagră era mulată şi scurtă, cu numele ei brodat pe sânul stâng. Părul îi era de-un blond cenuşiu, alb în lumina hotelului. Ochii ei, de-un verde nepământean, aveau o nuanţa luminoasă şi am bănuit că aceasta se datora lentilelor de contact colorate. Pielea ei, palidă şi nepătată, ovalul feţei alb precum coaja de ou şi la fel de fin. Buze pline, largi, pe care rujul roz strălucitor le sublinia proporţiile generoase. O gură perversă. Ceva din atitudinea ei promitea sex sălbatic, pentru un preţ care nu putea fi mic.

Sharon împărţea cărţile în mod mecanic, cu o viteză remarcabilă. În jurul mesei la care lucra ea stăteau trei bărbaţi, cocoţaţi pe scaune. Niciunul nu scotea vreo vorbă. Comunicarea dintre ei se făcea prin ridicarea uşoară a mâinii, prin cărţile întoarse deasupra mizelor substanţiale sau plasate sub acestea, printr-o ridicare din umeri după ce erau arătate cărţile. Două pe dos, una pe faţă. Poc, poc. Unul dintre bărbaţi frecă marginea cărţii sale de suprafaţa mesei, sperând să dea lovitura. La a doua rundă, unul dintre bărbaţi întoarse cărţile şi reuşi douăzeci şi unu de puncte, iar Sharon îi plăti două

sute şi cincizeci de dolari în jetoane. L-am văzut privind-o în ochi în timp ce ea strângea cărţile, le amesteca iute şi le împărţea din nou. Bărbatul era zvelt, chel şi cu mustaţă neagră, avea mânecile cămăşii suflecate, iar la subsuoară avea pete de sudoare. Privirea lui cobora spre trupul ei, apoi revenea la chipul imaculat, rece şi calm, cu ochi verzi, strălucitori, al femeii. Sharon nu-i dădea nicio atenţie, dar aveam impresia că s-ar putea ca ei doi să aibă mai târziu ceva treburi particulare. M-am retras la altă masă, privind-o pe Sharon de la oarecare distanţa. La unu şi jumătate, Sharon făcu o pauză. Un alt crupier îi luă locul, iar ea traversă cazinoul şi se îndreptă spre sala Fiesta, unde comandă o Coca-Cola şi-şi aprinse o ţigară. Am urmat-o.

— Sunteţi Sharon Napier? am întrebat-o eu.

A ridicat privirea. Ochii ei erau înconjuraţi de gene negre, iar în lumina tuburilor fluorescente de deasupra noastră, verdele ochilor căpătase o nuanţă asemănătoare turcoazului.

— Nu cred că ne cunoaştem, zise ea.

— Sunt Kinsey Millhone, i-am răspuns eu. Pot să iau loc?

Ea dădu din umeri, în semn de aprobare. Scoase o trusă din buzunar şi-şi verifică machiajul de la ochi, înlăturând o uşoară pată de pe pleoapă. Era evident că purta gene false, dar aveau un efect impresionant, dând ochilor o formă exotică. Apoi îşi aplică un strat proaspăt de ruj de buze, folosindu-şi degetul mic, pe care-l cufundase într-un borcănaş roz.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră? întrebă ea, ridicându-şi pentru o clipă privirea din oglinda trusei de machiaj.

— Cercetez moartea lui Laurence Fife.

Asta o făcu să se oprească. Parcă ar fi încremenit. Dacă i-aş fi făcut o fotografie, mi-ar fi pozat perfect. Trecu o secundă, apoi Sharon se puse din nou în mişcare. Închise trusa şi o puse de-

o parte, după care îşi luă o ţigară. Trase un fum. În tot acest timp mă privise cu atenţie. Scutură scrumul.

— A fost un ticălos, spuse ea brusc, iar fumul îi ieşea din gură la fiecare cuvânt.

— Aşa am auzit şi eu. Aţi lucrat mult timp pentru el?

Ea zâmbi şi-mi răspunse:

— Cred că v-aţi făcut bine lecţiile. Pun pariu că ştiţi care-i răspunsul.

— Mai mult sau mai puţin. Dar există o grămadă de lucruri pe care nu le ştiu. Vreţi să mi le spuneţi?

— Ce anume?

Am ridicat din umeri.

— Cum era să lucraţi pentru el? Ce-aţi simţit auzind de moartea sa?

— Era nasol să munceşti pentru el. M-am simţit grozav aflând că a murit. Dacă n-aţi ghicit, atunci aflaţi că urăsc munca de secretariat.

— Cea de aici pare să vi se potrivească mai bine, am zis eu.

— Uite ce-i, n-am ce discuta cu dumneavoastră, zise ea, fără niciun pic de emoţie. Cine v-a trimis aici?

Am riscat şi am răspuns:

— Nikki.

Sharon păru uimită.

— E la închisoare. Nu-i aşa?

Am clătinat din cap şi am răspuns:

— A ieşit.

Sharon avu nevoie de un timp, să-şi facă tot felul de socoteli, apoi deveni ceva mai binevoitoare.

— Are parale, nu-i aşa?

— Nu le duce lipsa, dacă asta vă interesează.

Îşi stinse ţigara, strivind cu ea jarul.

— Ies la şapte. Veniţi la mine acasă şi o să discutăm.

— Nu aveţi nimic de spus acum?

— Nu aici, spuse ea.

Îmi spuse adresa ei, iar eu mi-am notat-o cu grijă în carneţelul meu. Apoi Sharon privi spre stânga. Am crezut iniţial că ridicase mâna ca să salute un prieten. Pe buzele ei apăru un zâmbet, care apoi dispăru. Sharon mă privi oarecum nesigură şi se întoarse un pic, astfel încât îmi acoperi raza vizuală. Cu un gest automat, m-am uitat peste umărul ei, dar Sharon îmi distrase atenţia, atingându-mi mâna cu o unghie. Am privit spre ea. Sharon se ridică în picioare, cu o expresie detaşată.

— Era şeful localului. Pauza s-a terminat.

La fel ca mine, spunea minciuni cu o dezinvoltură şi obrăznicie care-l împiedică pe interlocutor să respingă afirmaţiile sau s-o contrazică.

— O să vă revăd la şapte, am zis eu.

— Să zicem la opt fără un sfert, spuse ea calmă. Am nevoie de ceva timp ca să mă relaxez după muncă.

I-am scris numele meu şi al motelului pe o foaie de hârtie pe care am rupt-o din carnet. Ea împachetă strâns foaia şi o strecură în pachetul de ţigări, sub ambalajul de celofan. Apoi plecă fără să privească în urmă, mişcând graţios din şolduri.

Chiştocul strivit al ţigării ei fumega încă şi am simţit că mi se face rău de la stomac. Eram tentată să mai zăbovesc pe acolo, ca s-o mai supraveghez un pic, dar îmi transpiraseră palmele şi tânjeam să mă întind un pic. Nu mă simţeam deloc bine şi începusem să mă întreb dacă de data asta nu făcusem chiar gripă. Durerea de cap urca din nou de la ceafă. Am străbătut holul şi am ieşit afară. Aerul proaspăt mă ajută un pic, însă numai pentru moment.

M-am întors la Bagdad şi am cumpărat o sticlă de 7Up de la un automat. Ar fi trebuit să mănânc, dar nu eram convinsă că puteam păstra mâncarea în stomac. După-amiaza abia începuse şi nu aveam

nicio treabă până la cină. Am pus la uşă cartonul cu NU DERANJAŢI şi m-am aşezat în pat, înfăşurându-mă strâns în cuverturi. Începuseră să mă doară oasele. A trecut mult timp până am reuşit să mă încălzesc.

Capitolul 13

Telefonul suna, surprinzător de strident, şi m-am trezit brusc. În cameră era întuneric. Nu aveam idee cât e ceasul, nici unde eram. M-am întins să iau telefonul, simţind că am temperatură. Am tras cuverturile de pe mine şi m-am sprijinit într-un cot. Am aprins becul şi mi-am apărat ochii de strălucirea lui.

— Alo?

— Kinsey, sunt Sharon. Ai uitat de mine?

M-am uitat la ceas. Era opt şi jumătate. Rahat!

— Doamne! îmi cer scuze, am zis eu. Am adormit. Mai stai acasă un timp? Vin imediat.

— Bine, zise ea rece, ca şi cum ar fi avut ceva mai bun de făcut. Oh, stai un pic. Sună cineva la uşă.

A lăsat telefonul jos, cu un pocnet, iar eu mi l-am închipuit stând pe suprafaţa tare de plastic a mesei. Am ascultat în zadar să revină. Nu-mi venea să cred că am dormit atât de mult şi-mi venea să mă iau la palme pentru prostia mea. Am auzit uşa deschizându-se şi exclamaţia înăbuşită de surpriză a lui Sharon. Apoi am auzit zgomotul scurt, sec, al unei împuşcături în apropiere. M-am ridicat brusc. Mi-am apăsat urechea de telefon, strângând receptorul în mână. Ce se întâmpla? Receptorul fu ridicat, la capătul celălalt al firului. Mă aşteptam să-i aud vocea şi eram gata să-i strig numele, dar instinctul mă făcu să-mi ţin gura. Am auzit sunetul unei respiraţii, zgomotul asexuat al gâfâielii cuiva. Apoi un „alo“ şoptit, care mă îngheţă. Am închis ochii, păstrând tăcerea. Mă străbătu un fior de spaimă, care-mi făcu inima să-mi bată puternic. Se auzi un chicotit, apoi legătura se întrerupse. Am trântit telefonul în furcă şi m-am întins să-mi iau pantofii, mi-am înhăţat jacheta şi am părăsit încăperea.

Şuvoiul de adrenalină îmi alungase orice durere. Mâinile îmi tremurau, dar reuşisem să mă pun în mişcare. Am încuiat uşa şi m-am dus la maşină. Cheile zăngăniră, în timp ce încercam să le vâr în contact. Am pornit automobilul şi am dat iute înapoi, apoi m-am îndreptat spre apartamentul lui Sharon. Am căutat lanterna în bordul maşinii şi am verificat dacă funcţionează. Lumina era puternică. Conduceam din ce în ce mai neliniştita. Sharon îşi bătea joc de mine sau murise, iar eu bănuiam care-i adevărul.

Am parcat vizavi de locuinţa ei. În clădire nu se vedeau semne de activitate. Nu mişca nimic. Nu erau oameni adunaţi, nici maşini de poliţie parcate în stradă, nici sirene urlând în timp ce se apropiau. Se vedeau numeroase automobile parcate în locurile rezervate, iar luminile erau stinse în aproape toate apartamentele. Am căutat pe bancheta din spate şi mi-am scos din servietă o pereche de mânuşi de cauciuc. Mâna mi-a atins ţeava scurtă a pistolului automat şi am fost tentată să-l vâr în buzunarul scurtei. Nu eram sigură ce-o să găsesc în apartament, nu eram sigură ce mă aşteaptă, dar ideea de a fi găsită în posesia unei arme de foc încărcate nu mă încânta deloc, în cazul în care Sharon ar fi fost moartă. Am lăsat pistolul acolo unde era şi am ieşit, am încuiat maşina şi am pus cheile în buzunarul de la blugi.

Am intrat în curtea din faţă. Era întuneric, dar de-a lungul aleii fuseseră plasate în mod strategic mai multe becuri, iar alte şase, verzi şi galbene, indicau drumul către cactuşi.

Apartamentul lui Sharon era întunecat, iar dechizătura dintre perdele fusese strânsă. Am bătut la uşă.

— Sharon! am şoptit eu, privind în încăpere, să văd dacă se aprinde lumina.

Mi-am pus mănuşile de cauciuc şi am încercat clanţa. Uşa era încuiată. Am bătut din nou,

repetându-i numele. Dinăuntru nu se auzea niciun sunet. Ce aveam să fac dacă în casă era cineva?

Am mers de-a lungul zidului spre uşa din spate. Auzeam un aparat stereo care cânta undeva, într-un apartament de sus. Spatele mă durea, iar obrajii îmi ardeau de parcă aş fi alergat, dar nu-mi dădeam seama dacă asta era din cauza gripei sau o fricii. Am parcurs iute şi în tăcere aleea din spate. Bucătăria lui Sharon era singura cufundată în întuneric. În faţa fiecărei uşi din spate se găsea un bec care răspândea o lumină slabă, dar suficientă, în fiecare curte interioară. Am încercat uşa din spate. Era încuiată. Am bătut în geam.

— Sharon!

Am încercat să ascult dacă în apartament se auzea vreun sunet. Linişte deplină. M-am uitat în jurul intrării din spate. Dacă Sharon avea un set de chei de rezervă, acestea trebuiau să fie ascunse în apropiere. M-am uitat din nou la bucăţile mici de geam de la uşa din spate. Dacă n-o să găsesc altă soluţie, puteam să sparg una. M-am strecurat degetele de-a lungul părţii de sus a ramei uşii. Era prea îngustă pentru chei. Toate ghivecele de flori păreau să stea la locul lor şi după o cercetare rapidă nu am descoperit nimic ascuns în pământul acestora. Nu exista ştergător pentru picioare. Am ridicat teancul de ziare vechi şi le-am scuturat, dar n-am auzit zăngănit de chei. Zidul din blocuri de zgură din jurul curţii interioare era făcut din „cărămizi“ decorative, de vreo treizeci de centimetri pătraţi, fiecare având un model suficient de complicat ca să ofere un loc destul de mare şi de original pentru a ascunde cheile. Am sperat că nu va fi nevoie să le verific pe fiecare. M-am uitat din nou la geamurile mici, întrebându-mă dacă n-ar fi mai bine să sparg unul cu o lovitură de pumn. M-am uitat în jos. Am văzut o stropitoare verde de plastic şi o mistrie într-un colţ, chiar lângă zid. M-am ghemuit şi mi-am vârât mâna în fiecare spiră

decorativă de ciment. Într-una dintre ele se găsea o cheie.

M-am ridicat şi am răsucit un pic spre stânga becul de deasupra uşii. Curtea interioară fu cufundată în beznă. Am vârât cheia în broască şi am deschis uşa, care scârţâi.

— Sharon! am şoptit eu, cu voce răguşită.

Eram tentată să las apartamentul în întuneric, dar trebuia să ştiu dacă sunt singură. Ţineam lanterna ca pe o măciucă şi am pipăit în dreapta până când am găsit comutatorul. Se aprinse becul de deasupra chiuvetei. Am văzut pe peretele opus comutatorul pentru becul din tavanul bucătăriei. Am traversat camera şi l-am apăsat, ghemuindu-mă apoi, ca să nu fiu văzută. Apoi m-am sprijinit cu spatele de frigider, ţinându-mi răsuflarea. Am ascultat cu atenţie. Nimic. Speram din tot sufletul că nu făcusem o prostie. Din câte-mi dădeam seama, zgomotul pe care-l auzisem putea fi făcut de dopul unei sticle de şampanie, iar Sharon putea să fie în dormitorul cufundat în beznă, dedându-se la acte sexuale ilicite, cu un căţel dresat şi cu un bici.

M-am uitat în camera de zi. Sharon stătea întinsă pe podea, într-un halat verde de catifea. Era fie moartă, fie dormea buştean, iar eu tot nu aflasem dacă mai era cineva în apartament în afară de mine. Am traversat camera de zi din doi paşi şi m-am lipit de perete, aşteptând un moment înainte de a mă uita în coridorul întunecat. Nu puteam să văd nimic. Am găsit un comutator chiar în stânga mea şi l-am apăsat. Coridorul se umplu de lumină, iar porţiunea din dormitor pe care puteam s-o văd părea liberă. Am căutat comutatorul de la dormitor şi am apăsat pe el, apoi m-am uitat iute în jur. Am presupus că uşa deschisă din dreapta dădea în baie. Nu se vedea vreun semn care să indice că locuinţa fusese scotocită. Uşile glisante ale dulapurilor erau închise şi asta nu mi-a plăcut. Din baie s-a auzit un zgomot metalic slab. Am înlemnit. Inima a început

să-mi bubuie în piept. M-am ghemuit. Împreună cu lanterna mea. Îmi doream din tot sufletul să fi avut un pistol. Scârţâitul metalic s-a auzit iar, într-un ritm care, deodată, mi s-a părut familiar. M-am târât până la uşă şi am luminat cu lanterna. Un afurisit de şoricel, care se tot rotea fără încetare într-o roată. Cuşca se afla pe măsuţa din baie. Am aprins lumina. Baia era goală.

Am traversat încăperea, m-am dus la dulap şi am deschis o uşă, aşteptându-mă oarecum să-mi fie tras capul înăuntru, în afară de haine nu era nimic. Am respirat în sfârşit, pentru că-mi ţinusem răsuflarea mult timp, apoi am mai cercetat iute locuinţa încă o dată. M-am asigurat că uşa din spate era încuiată, am tras perdeaua din bucătărie peste fereastra de deasupra chiuvetei. Apoi m-am întors la Sharon. Am aprins lumina din camera de zi şi am îngenuncheat lângă ea. Sharon avea o gaură de glonţ la baza gâtului, care arăta ca un mic medalion, umplut însă cu carne crudă, nu cu o fotografie. Sub capul ei, sângele se îmbibase în covor şi se întunecase, căpătând culoarea ficatului crud de pui. În păr îi ajunseseră aşchii mici de os. Am presupus că impactul glonţului îi zdrobise şira spinării. Din fericire pentru ea, nu simţise nicio durere. Sharon părea să fi fost aruncată înapoi, cu braţele în lături, cu şoldurile un pic răsucite. Avea ochii întredeschişi, culoarea verde, luminoasă, părând acum sterilă. Părul ei blond părea cenuşiu din cauza morţii. Dacă aş fi fost aici, atunci când ar fi trebuit să fiu, s-ar fi putut ca Sharon să nu fie moartă, iar eu aş fi vrut să-mi cer iertare pentru că fusesem prost crescută, pentru că întârziasem, pentru că mă îmbolnăvisem, pentru că venisem prea târziu. Voiam s-o ţin de mână şi s-o readuc la viaţă, dar asta nu se putea, iar eu mi-am dat seama, fulgerător, că dacă aş fi fost aici la timp, s-ar fi putut să fi murit şi eu.

Am privit cu atenţie prin încăpere. Covorul era unul ieftin, bătucit din cauza uzurii, deci nu existau

urme de paşi. M-am dus la fereastra din faţă şi am rearanjat perdeaua, asigurându-mă că nu există nicio crăpătură prin care să se vadă de afară acum, când lumina fusese aprinsă. Am făcut din nou un scurt tur al casei, de data asta fiind atentă la amănunte. Patul era nefăcut. Prin baie se vedeau prosoape de-abia folosite. Coşul era plin cu haine murdare. Pe marginea căzii se afla o scrumieră în care fuseseră stinse mai multe ţigări, strivite şi turtite în felul în care o văzusem pe Sharon că-şi stingea ţigările. Apartamentul se compunea practic din trei încăperi – camera de zi, cu masa lângă fereastra din faţă, bucătăria şi dormitorul. Mobila arăta de parcă ar fi fost adusă cu vagonul şi am presupus că nu-i aparţinea lui Sharon. Dezordinea din locuinţă părea să fi fost făcută chiar de ea: farfurii în chiuvetă, gunoiul nedus afară. M-am uitat la hârtiile de sub telefon, o colecţie de notiţe vechi şi de chitanţe. Se părea că înclinaţia ei pentru haos financiar nu se schimbase faţă de zilele pe care le petrecuse în Santa Teresa. Am luat tot teancul şi l-am vârât în buzunarul jachetei.

Am auzit din nou scârţâitul metalic şi m-am dus în baie. M-am uitat la făptura aceea mică şi proastă. Şoricelul – micuţ, cafeniu, cu ochi roşii strălucitori – mergea răbdător, fără să ajungă undeva.

— Îmi pare rău, am şoptit eu, şi pentru o clipă, lacrimile mi-au ajuns pe buze.

Am clătinat din cap. Era un sentiment nepotrivit, iar eu ştiam asta. Sticla lui cu apă era plină, dar farfuria de plastic pentru mâncare rămăsese goală. Am umplut-o cu bobiţe verzi, apoi m-am dus la telefon şi am format numărul centralei, după care am cerut legătura cu poliţia din Las Vegas. În minte îmi răsună avertismentul lui Con Dolan. Asta îmi mai lipsea: să mă reţină poliţia din Las Vegas, pentru interogatoriu. După două târâituri, la telefon se auzi o voce gravă, oficială.

— Oh, alo, am zis eu; vocea îmi tremura şi mi-am dres iute glasul. Hmmm… cu puţin timp în urmă am auzit zgomot în apartamentul vecinei mele şi nu răspunde la bătăile mele în uşă. Mi-e teamă să nu fi păţit ceva. Nu puteţi să verificaţi?

Individul păru enervat şi plictisit, dar îşi notă adresa lui Sharon şi spuse că o să trimită pe cineva.

M-am uitat la ceas. Stătusem în apartament mai puţin de treizeci de minute, dar venise momentul să plec de acolo. Nu voiam să sune telefonul. Nu voiam să bată cineva la uşă pe neaşteptate. M-am dus la uşa din spate, stingând luminile când ieşeam din încăpere, ascultând fără să-mi dau seama sunetele care ar fi anunţat că se apropie cineva. N-aveam prea mult timp de pierdut.

M-am uitat din nou la Sharon. Nu-mi plăcea s-o las aşa, dar nu avea niciun rost să mai rămân. Nu voiam să se facă vreo legătură între mine şi moartea ei, nu voiam să pierd vremea prin Las Vegas, aşteptând concluziile medicului legist. Şi n-aveam niciun chef să afle Con Dolan că fusesem aici. Poate că pe Sharon o ucisese mafia, vreun peşte sau bărbatul de la cazinou, cel care se uitase la ea cu atâta jind atunci când Sharon îi numărase cei două sute cincizeci de dolari. Sau poate Sharon ştia ceva despre Laurence Fife, ceva ce nu trebuia să spună nimănui.

Am trecut pe lângă ea. Degetele îi erau graţioase, fiecare având în vârf o unghie lungă, roză, lucioasă. Am înlemnit brusc. Sharon luase foaia cu numele meu şi al motelului şi o vârâse în pachetul de ţigări. Unde era pachetul? M-am uitat iute în jur, cu inima bătându-mi nebuneşte. Nu l-am văzut pe tăblia de plastic a mesei, deşi acolo era o ţigară ce părea să fi ars singură, lăsând în urmă o coloană perfectă de scrum. Nu se vedea vreun pachet de ţigări nici pe braţul canapelei, nici pe masa din bucătărie. Am căutat prin baie, ascultând cu atenţie să aud când soseşte poliţia. Aş

fi jurat că auzisem o sirenă în depărtare şi simţisem un fior de panică. Rahat! Trebuia să găsesc biletul ăla. Coşul din baie era plin cu şerveţele, ambalaje de săpun şi chiştoace vechi de ţigări. Niciun pachet de ţigări pe noptiera din dormitor. Nici deasupra dulapului. M-am întors în camera de zi şi m-am uitat dezgustată la Sharon. Halatul verde de catifea avea două buzunare laterale, zdravene. Am strâns din dinţi şi m-am concentrat. Pachetul era în buzunarul din dreapta, rămăseseră în el doar vreo şase ţigări, iar bucata de hârtie, bine împachetată, pe care se afla numele meu, se vedea sub celofan. Am vârât-o iute în buzunarul jachetei.

Am stins luminile rămase şi m-am strecurat până la uşa din spate, pe care am crâpat-o un pic. Am auzit nişte voci, teribil de aproape. O ladă de gunoi zăngăni lângă apartamentul din dreapta.

— Să-i spui administratorului că i s-a ars becul, zise o femeie, iar glasul ei se auzea ca şi cum individa ar fi stat chiar lângâ mine.

— De ce nu-i spui ei? se auzi replica uşor plictisită.

— Nu cred că-i acasă. Luminile sunt stinse.

— Ba este. Am văzut lumină acum un minut.

— Sherman, e plecată. E întuneric în toată casa. Probabil că a ieşit prin faţă, zise femeia.

Sirena unei maşini de poliţie răsuna foarte puternic, cu un sunet jos, ca de fonograf.

Inima îmi batea atât de tare, încât mă durea pieptul. Am ieşit în curtea interioară cufundată în beznă, m-am oprit să strecor cheile în crăpătura aceea mică din spatele stropitorii din plastic. Speram din tot sufletul că nu vârâsem acolo cheile maşinii mele. Am ieşit din curticică, am luat-o la stânga şi m-am îndreptat spre stradă. Mi-am descuiat maşina şi am urcat în ea, trântind iute uşa în urma mea, de parcă m-ar fi urmărit cineva. Mi-am scos mânuşile de cauciuc. Mă durea capul groaznic, eram leoarcă de transpiraţie, iar în gât

simţeam gust de fiere. Am înghiţit, instinctiv. Mi-era atât de greaţă, că de-abia m-am abţinut să nu vomit. Mâinile îmi tremurau şi abia am putut să pornesc maşina. Până la urmă am reuşit şi am plecat, cu multă atenţie.

În timp ce treceam prin faţa aleii de la intrare am văzut un poliţist în uniforma care se îndrepta către intrarea din spate a apartamentului lui Sharon, cu mâna pe pistolul de la şold. Mi se părea o comportare cam teatrală pentru o simplă plângere casnică şi m-am întrebat, înfiorându-mă, dacă nu telefonase şi altcineva, cu un mesaj ceva mai explicit decât al meu. Dacă aş fi întârziat încă o jumătate de minut, aş fi fost prinsă în apartament şi aş fi avut de dat o mulţime de explicaţii.

M-am întors la motelul Bagdad şi mi-am strâns lucrurile, curăţând locul de amprentele digitale. Mă simţeam cuprinsă de febră, într-o formă uşoară. Voiam doar să mă înfăşor într-o pătură şi să dorm. M-am dus la recepţie, cu capul bubuind. De data asta se afla acolo nevasta managerului, care arăta ca o fată dintr-un harem turcesc – dacă termenul „fată“ e potrivit. Femeia avea probabil şaizeci şi cinci de ani, cu faţa acoperită de riduri fine. Pe părul ei cârunt purta un soi de cutiuţă din satin alb, iar peste urechi îi atârnau în mod provocator voaluri.

— Vreau să plec la drum mâine la ora cinci, i-am spus eu, şi aş vrea să-mi plătesc factura din seara asta.

I-am spus numărul camerei, iar ea căută prin dosar şi scoase fişa mea de cazare. Eram neliniştită, speriată şi bolnavă. Doream să plec. În loc de asta, mă sileam să mă port normal cu femeia aceasta care se mişca de parcă ar fi fost filmată cu încetinitorul.

— Unde vă duceţi? mă întrebă ea fără vlagă, făcând totalul la maşina de calculat; greşise şi fu silită să ia totul de la început.

— La Reno, i-am răspuns eu, minţind instinctiv.

— Ceva noroc?

— Poftim?

— Aţi câştigat mult?

— Da, mi-a mers foarte bine. Am fost surprinsă şi eu.

— V-a mers mai bine decât majorităţii oamenilor, remarcă ea. Nu aveţi de gând să daţi vreun telefon la mare distanţă înainte să plecaţi? mă întrebă ea, aruncându-mi o privire pătrunzătoare.

Am clătinat din cap.

— Am de gând să trag un pui de somn.

— Arătaţi de parcă aţi avea nevoie de somn, zise femeia şi completă chitanţa pentru cartea de credit, iar eu am semnat-o şi mi-am luat exemplarul.

— N-am folosit cupoanele de cincizeci de dolari, i-am spus eu. Luaţi-le înapoi.

Ea puse cupoanele neutilizate în sertar, fără să scoată un cuvânt.

Peste câteva minute, în mod miraculos, eram pe Autostrada 93, îndreptându-mă spre sud-est, către Boulder City, de acolo am luat-o pe Autostrada 95, spre sud. Am mers până în Needles şi acolo m-am liniştit. Am găsit un motel ieftin şi am luat o cameră, m-am vârât sub pături şi am dormit neîntoarsă timp de zece ore. Chiar şi în starea aia simţeam o groază teribilă faţă de ceea ce se pusese în mişcare şi un simţământ dureros şi inutil de vinovăţie pentru rolul – indiferent care fusese acela – pe care-l jucasem în moartea lui Sharon.

Capitolul 14

Dimineaţa m-am simţit din nou întreagă. Am mâncat un mic dejun copios într-un restaurant mic de vizavi de motel, îndopându-mă cu şuncă, omletă, pâine de secară prăjită, suc proaspăt de portocale şi trei căni de cafea. Am umplut rezervorul maşini, am verificat uleiul, apoi am pornit din nou la drum. După Las Vegas, mersul prin deşert reprezenta o adevărată plăcere. Terenul era gol, culorile discrete: liliachiu foarte deschis, acoperit cu praf fin. Cerul era de-un albastru intens, fără pic de nori, şirul de munţi arăta ca o catifea şifonată, cu riduri de-un cenuşiu întunecat. Toată întinderea aceea necucerită de pământ avea ceva pitoresc – kilometri întregi fără reclame cu neon. Populaţia era formată doar din rase de şobolani cangur de deşert şi veveriţe de pământ, iar în canioanele stâncoase locuiau vulpi şi lincşi de deşert. Când mergi cu nouăzeci de kilometri pe oră, nu vezi nici ţipenie de sălbăticiuni, dar eu am auzit strigătele brotacilor până şi în somn, iar acum, aflându-mă în maşina mea ce gonea în viteză, mi-am imaginat băltoacele făcute în lut şi pietriş, băltoace pline cu şopârle colorate în galben şi cu miriapozi, făpturi a căror adaptare la mediu include nevoia de umezeală şi aversiunea faţă de soarele fierbinte. Există în deşert fumici-umbrelă, care taie frunze şi le poartă pe spate ca pe nişte apărătoare împotriva soarelui, depozitându-le apoi ca pe nişte umbrele de plajă în camerele subterane în care trăiesc. Ideea mă făcu să zâmbesc şi m-am încăpăţânat să mă gândesc la orice, numai la moartea lui Sharon Napier nu.

L-am găsit pe Greg Fife într-o rulotă mică şi cenuşie, lângă Durmid, pe malul de est al lacului Salton. Pierdusem ceva timp până dădusem de el. Gwen îmi spusese că locuia pe barca sa, dar barca fusese scoasă din apă ca să fie vopsită şi reparată,

iar Greg locuia temporar într-o rulotă de aluminiu care arăta ca o gânganie dolofană. Interiorul era înţesat, avea o masa pliantă lipită de perete, o canapea extensibilă, un scaun de pânză care bloca total trecerea spre chiuvetă, o toaletă chimică şi un reşou. Greg deschise două sticle de bere, pe care le scosese dintr-un frigider de mărimea unei cutii de carton şi care îşi avea locul sub chiuvetă.

Mă pofti să stau pe canapea şi desfăcu între noi măsuţa. Aceasta se sprijinea pe un singur picior. Eram practic înţepenită acolo şi mă puteam simţi cât de cât confortabil doar râsucindu-mă într-o parte. Greg se aşeză pe scaunul de pânză şi se lăsă pe spate, ca să mă poată privi în timp ce-l priveam şi eu. Semăna mult cu Laurence Fife – păr moale, castaniu-închis, faţă pătrăţoasă, rasă complet, ochi negri, sprâncene groase, negre, bărbie pătrată. Părea să aibă mai puţin decât cei douăzeci şi cinci de ani pe care-i împlinise, dar în zâmbetul său exista un strop din aroganţa pe care o văzusem şi la tatăl lui. Greg era foarte bronzat, cu pometii arşi de soare. Avea umeri laţi, trup zvelt, picioare goale. Purta un tricou roşu de bumbac şi pantaloni retezaţi, zdrenţuiţi la capătul crăcilor, aproape încreţiţi din cauza firelor decolorate. Sorbi din bere şi întrebă:

— Credeţi că semăn cu el?

— Da, i-am răspuns eu. Îţi place?

Greg ridică din umeri.

— Acum nu mai contează. Nu semănăm niciun pic.

— Cum aşa?

— Doamne! Hai să sărim peste introducere şi să trecem direct la problemele personale. De ce nu?

Am zâmbit şi am recunoscut:

— Nu-s foarte politicoasă.

— Nici eu.

— Despre ce ai vrea să discutăm mai întâi? Despre vreme?

— Să trecem peste asta, spuse el. Ştiu de ce sunteţi aici, deci să trecem la subiect.

— Îţi aminteşti multe din perioada aceea a vieţii tale?

— Nu, dacă mă străduiesc.

— Cu excepţia cazului când discuţi cu psihiatrul, i-am sugerat eu.

— Am făcut asta ca să-i fac plăcere mămicii mele, zise el şi zâmbi larg, ca şi cum ar fi recunoscut că expresia „mămica mea“ suna prea copilăreşte în gura cuiva de vârsta lui.

— Am lucrat pentru tatăl tău de două ori, am zis eu.

El începu să jupoaie o fâşie de etichetă cu unghia, prefăcându-se neinteresat. M-am întrebat ce auzise el despre tatăl său şi am decis, conform unei inspiraţii de moment, să nu-i dau nicio pălmuţă postumă lui Laurence Fife care să pară condescendentă sau nesinceră.

— Am auzit că a fost un adevărat ticălos, am zis eu.

— Nu mai spuneţi!

Am ridicat din umeri.

— Eu, personal, nu cred că a fost chiar atât de rău. Cu mine a fost corect. Bănuiesc că a fost un om complicat şi nu cred că mulţi oameni i-au fost apropiaţi.

— Dumneavoastră i-aţi fost?

— Nu, am răspuns eu. Ce părere ai despre Nikki?

— Nu prea bună.

— Încearcă să-mi dai răspunsuri scurte, ca să le pot nota pe toate pe un singur rând, i-am zis eu, zâmbind.

El n-a muşcat momeala. Am băut bere un timp, apoi mi-am sprijinit bărbia în pumn. Uneori mă satur încercând să scot informaţii de la oameni care n-au chef de aşa ceva.

— De ce nu ridici masa, ca să mergem afară? am propus eu.

— De ce?

— Ca să stau la aer curat, bă, puţă, ce-ţi închipui?

A chicotit brusc şi şi-a tras picioarele lungi din calea mea atunci când m-am ridicat.

Am fost surprinsă că m-am răstit la el, dar mă săturasem de oameni deştepţi, bosumflaţi, prudenţi sau care-şi ţin gura. Voiam răspunsuri cinstite şi multe. Şi doream măcar o dată o relaţie bazată pe un schimb reciproc de idei, nu să vorbesc şi să manevrez doar eu. Am mers fără ţintă, cu Greg după mine, încercând să mă calmez. Ştiam că nu era vina lui, dar devin bănuitoare atunci când simt că am dreptate şi sunt neînţeleasă.

— Îmi cer scuze că m-am răţoit la tine, am zis eu.

Rulota se afla la vreo două sute de metri de marginea apei. În vecinătate se găseau câteva rulote mai mari, toate cu faţa spre lac, ca o turmă de animale care se strânseseră să bea apă. Mi-am scos tenişii şi i-am legat de şireturi, apoi mi i-am atârnat de gât. Lacul Salton are valuri mici, aproape inexistente, ca un ocean care a fost domesticit complet. În apă nu se vede niciun fel de vegetaţie şi trăiesc puţini peşti, poate chiar deloc. Asta dă ţărmului un aer ciudat, de parcă mareea a fost potolită, liniştită, iar formele de viaţă înlăturate. Ceea ce a rămas e ceva cunoscut, dar schimbat în mod subtil, ca o imagine dintr-un viitor în care anumite legi ale naturii au fost modificate de trecerea timpului. Am pus un strop de apă pe limbă. Gustul sării era foarte puternic.

— Asta-i apă din ocean?

Greg zâmbi, părând neperturbat de izbucnirea mea anterioară. De fapt, părea ceva mai prietenos.

— Dacă vreţi o lecţie de geologie, vă ţin imediat una.

Era prima oară când în vocea sa se simţea un pic de entuziasm.

— Sigur, de ce nu?

Luă o bucată de stâncă şi o folosi ca pe o cretă ca să deseneze o hartă pe nisipul ud.

— Asta-i linia de coastă a Californiei şi aici e Baja California. Aici e Mexicul. Chiar la marginea Golfului California este Yuma – oarecum la sud-est de noi. Noi suntem aici, îmi arătă el. Râul Colorado şerpuieşte pe aici, apoi o ia spre Las Vegas. Aici e barajul Hoover. Apoi curge pe aici, spre Utah, apoi în Colorado, dar putem să sărim peste partea asta. Acum, spuse el, aruncând piatra şi începând să deseneze cu vârful degetului, aruncând o privire spre mine, să vadă dacă îl ascult, această zonă se numeşte Bazinul Salton. E la nouăzeci de metri sub nivelul mării. Cam aşa ceva. Dacă râul Colorado n-ar fi format aici un soi de baraj natural, toată apa din Golful California s-ar fi scurs în lacul Salton cu ani în urmă. Până la Indio. Doamne, mă înfior când mă gândesc! Oricum, lacul Salton provine din râul Colorado, deci la început a avut apă dulce. A dat peste maluri în 1905 – râul a fost de vină, a vărsat în el miliarde de litri de apă, pe o perioada de doi ani. Până la urmă a fost stăpânit cu baraje din piatră şi diguri. Sarea, care a saturat treptat apa, provine probabil din vremuri preistorice, când toată zona era acoperită de mare.

Se ridică şi-şi şterse nisipul de pe mâini, părând satisfăcut de rezumatul său.

Am început să mergem, el pe plaja lacului, eu cufundându-mi picioarele goale în apă. Greg îşi vârâse mâinile în buzunarele din spate.

— Îmi cer scuze dacă am fost nesuferit, zise el, liniştit. Sunt prost dispus de când barca mea e la mal. Nu mă simt în largul meu pe uscat.

— Ţi-ai schimbat dispoziţia destul de repede, am remarcat eu.

— Pentru că aţi zis „puţă“. Mă amuză întotdeauna când o femeie foloseşte asemenea cuvinte. Mai ales dumneavoastră. Era ultimul lucru la care mă aşteptam să vă iasă din gură.

— Ce faci aici? l-am întrebat eu. Pescuieşti?

— Uneori. Majoritatea timpului navighez. Citesc. Beau bere. Lenevesc.

— Eu aş înnebuni.

Greg ridică din umeri.

— Am început prin a fi nebun, aşa că m-am însănătoşit.

— Nu erai cu adevărat nebun, am zis eu.

— Nu cu certificat.

— Atunci de care?

— Nu mă puneţi să povestesc toate chestiile astea, zise el, fără chef. M-am săturat. Întrebaţi-mă altceva. Trei întrebări. Ca dorinţele magice din poveste.

— Dacă trebuie să mă limitez la trei întrebări, atunci pot să plec acasă, i-am răspuns eu, dar mă atrăgea să mă prind în joc; m-am uitat la el: semăna mai puţin cu tatăl său şi arăta mai mult a el însuşi. Ce-ţi aminteşti din perioada imediat anterioară morţii sale?

— M-aţi mai întrebat asta.

— Mda, asta atunci când te-ai supărat pe mine. Să-ţi spun de ce te întreb. Poate asta o să fie de folos. Vreau să reconstitui evenimentele dinaintea morţii sale. Poate începând cu şase luni înainte să fie ucis. Vreau să spun că-i posibil să fi fost implicat într-un conflict juridic, să fie vorba de o duşmănie. Poate s-a certat cu un vecin pentru o linie de hotar. Cineva l-a omorât şi trebuie să existe o succesiune a evenimentelor.

— Nu ştiu nimic despre asemenea probleme, spuse el. Pot să vă povestesc doar despre evenimente de familie, despre celelalte probleme nu am nicio idee.

— Foarte bine.

— În toamna aceea am venit aici. Acesta-i unul dintre motivele pentru care m-am întors în locul ăsta.

Voiam să-i mai pun o întrebare, dar mi-a fost teamă că o s-o socotească printre cele trei la care

aveam dreptul, aşa că mi-am ţinut gura. El a continuat:

— Aveam şaptesprezece ani. Doamne, eram o jigodie şi credeam că tatăl meu era perfect. Nu ştiu ce aştepta de la mine, dar îmi imaginam că n-o să corespund niciodată, aşa că devenisem un nesuferit. El mă critica exagerat şi mă jignea mereu, iar eu ridicasem un zid între noi. Jumătate din timp îi înduram orice, iar în rest îl uram din tot sufletul. Aşa că atunci când a murit am pierdut orice şansă să mă înţeleg cu el. Ştii, pentru totdeauna… Asta e. Nu mai aveam nicio posiblitate să rezolv vechile probleme dintre noi, aşa că am rămas blocat. Mi-am imaginat că, dacă am rămas blocat în timp, aş putea la fel de bine să fiu blocat şi în spaţiu, de aceea am venit aici. Am fost o dată aici pe plajă, iar el a trebuit să se întoarcă la maşină pentru ceva şi mi-l amintesc mergând. Iar eu mă uitam la el. Îşi ţinea capul plecat, probabil că se gândea la ceva, nu la mine. Am simţit că trebuia să-l strig, să-i spun cât de mult îl iubesc, dar bineînţeles că n-am făcut asta. Aşa mi-l amintesc. Toată povestea asta m-a dat peste cap.

— Eraţi doar voi doi?

— Poftim? Nu, era toată familia. Cu excepţia Dianei. Ea fusese bolnavă şi rămăsese cu mami. Era weekendul de Ziua Muncii. Ne-am dus întâi în Palm Springs, doar pentru o zi, apoi am venit aici.

— Ce simţeai pentru Colin?

— Cred că aveam o părere bună, dar nu înţelegeam de ce toată familia trebuia să se învârtă în jurul lui. Puştiul avea un handicap, îmi părea rău pentru el, dar nu doream ca viaţa mea să se concentreze asupra infirmităţii lui. Doamne, aş fi avut nevoie de o boală fatală ca să mă pot întrece cu el. Înţelegeţi, aşa gândeam la şaptesprezece ani. Acum îl compătimesc un pic, dar atunci nu puteam să sufăr chestiile astea. Nu vedeam de ce ar fi trebuit să fac aşa ceva. Nu fusesem niciodată

foarte apropiat de tati, dar aveam şi eu nevoie să petrec ceva timp împreună cu el. Îmi imaginam cum ar fi fost asta. I-aş fi spus ceva cu adevărat important, iar el m-ar fi ascultat cu adevărat… în loc de asta, discutam doar rahaturi – numai rahaturi. Iar peste şase săptămâni a murit.

S-a uitat la mine, apoi a clătinat din cap, zâmbind ruşinat.

— Shakespeare ar fi putut scrie o piesă cu subiectul ăsta, zise el. Eu aş fi putut scrie monologul.

— Deci n-a discutat niciodată cu tine despre viaţa sa personală?

— Asta-i întrebarea numărul trei, remarcă el. V-aţi gândit la întrebarea asta mititică de când v-aţi interesat dacă am fost doar cu tati aici. Răspunsul este nu. N-a discutat niciodată cu mine despre ceva. V-am spus că nu vă voi fi de mare ajutor. Hai să lăsăm asta pentru un timp, bine?

Am zâmbit şi mi-am aruncat pantofii pe plajă, apoi am început să alerg.

— Alergi? i-am aruncat eu peste umăr.

— Mda, uneori, răspunse el şi începu să fugă la trap alături de mine.

— Ce se întâmplă dacă transpir? l-am întrebat eu. Putem să ne spălăm?

— Vecinii mă lasă să le folosesc duşul.

— Grozav! am spus eu şi am mărit pasul.

* * *

Am alergat, fără să schimbăm o vorbă, bucurându-ne de soare, de nisip şi de căldura uscată. Îmi revenea în minte aceeaşi întrebare. Cum se potrivea în povestea asta Sharon Napier? Ce ştiuse ea şi n-a trăit suficient să spună? Până acum, nimic nu avea pic de logică. Nici moartea lui Fife, nici cea a lui Libby, nici cea a lui Sharon după opt ani. Doar dacă aceasta şantaja pe cineva. Am aruncat o privire în urmă, spre mica rulotă, încă vizibilă, arătând ciudat de aproape în peisajul neted, deşertic. Nimeni în jur. Nici urmă de

vehicule, nici vreun bau bau pedestru. I-am zâmbit lui Greg. El nici măcar nu respira greu.

— Eşti în formâ bună, i-am spus eu.

— Şi dumneavoastră. Cât timp o să continuăm aşa?

— Treizeci de minute. Patruzeci şi cinci.

Am mai gonit un timp, nisipul provocându-mi dureri la gambe.

— Ce-ar fi să vă pun şi eu trei întrebări? zise Greg.

— Bine.

— Cum v-aţi înţeles cu tatăl dumneavoastră?

— Oh, nemaipomenit! A murit pe când aveam cinci ani. Ambii părinţi. Într-un accident de maşină. Lângă Lompoc. O stâncă mare s-a rostogolit de-a lungul muntelui şi a zdrobit parbrizul. A durat şase ore ca să fiu scoasă de pe bancheta din spate. Mama a ţipat un timp, apoi a tăcut. O mai aud uneori, în timpul somnului. Nu suspinele. Tăcerea de după aceea. Am fost crescută de o mâtuşâ. Sora ei.

Greg digeră cele auzite.

— Sunteţi căsătorită?

— Am fost, i-am răspuns eu, ridicând două degete.

Greg zâmbi şi mă întrebă:

— Asta înseamnă „de două ori“ sau „întrebarea numărul doi“?

Am râs:

— Asta-i întrebarea numărul trei.

— Hei! Trişaţi!

— Bine. Încă o întrebare. Dar să fie una importantă.

— Aţi ucis vreodată pe cineva?

M-am uitat curioasă la el. Mi se păruse o întrebare ciudată.

— Uite cum stau lucrurile. Am făcut prima anchetă criminalistică pe când aveam douăzeci şi şase de ani. O treabă pe care am făcut-o pentru biroul apărătorilor publici. O femeie fusese

acuzată că şi-a omorât proprii copii. Trei copii. Fete. Toate sub cinci ani. Le-au fost lipite benzi adezive peste gură, peste mâini şi peste picioare, au fost puse într-o ladă de gunoi şi lăsate să se sufoce. M-am uitat la fotografiile de dimensiuni standard făcute de poliţie. Mi-a trecut pofta să ucid pe cineva. Dar şi aceea de a fi mamă.

— Isuse! Şi chiar le-a omorât ea?

— Bineînţeles. Sigur, a mărturisit. A pledat pentru nebunie temporară. Din câte ştiu eu, acum trebuie să fie liberă.

— Cum de n-aţi devenit cinică? întrebă Greg.

— Cine spune că nu sunt?

* * *

În timp ce făceam duş în rulota învecinată, am încercat să mă gândesc ce-aş mai putea afla de la Greg. Eram nerăbdătoare să mă văd din nou pe drum. Dacă ajungeam în Claremont pe înserat, puteam să discut cu Diane dis-de-dimineaţă şi să mă întorc în Los Angeles după prânz. Mi-am şters părul şi m-am îmbrăcat. Greg desfăcuse altă bere pentru mine. Am sorbit-o în timp ce-l aşteptam să se spele. M-am uitat la ceas. Era trei şi un sfert. Greg veni în rulotă, lăsând uşa deschisă, trăgând doar perdeaua din faţa acesteia. Părul lui negru era ud, iar el mirosea a săpun.

— Păreţi gata să decolaţi, spuse el, luându-şi o bere şi scoţându-i dopul.

— Mă gândesc că trebuie să ajung în Claremont înainte să se lase întunericul, i-am spus eu. Ai vreun mesaj pentru sora ta?

— Ştie unde sunt. Vorbim din când în când, destul de des ca să păstrăm legătura, spuse el, apoi se aşeză pe scaunul de pânză, sprijinindu-şi picioarele pe canapeaua capitonată, lângă mine. Vreţi să mă mai întrebaţi ceva?

— Două lucruri, dacă nu te superi.

— Daţi-i drumul.

— Ce-ţi aminteşti depre alergiile tatălui tău?

— I le provocau câinii, pisicile, uneori fânul, dar nu ştiu exact în ce constau.

— Era alergic la vreun fel de mâncare? La ouă? La grâu?

Greg clătină din cap.

— Din câte ştiu eu, nu era. Doar la chestii din aer, polen şi altele de soiul ăsta.

— Îşi luase la el capsulele pentru alergie atunci când familia a venit aici, în weekend?

— Nu-mi amintesc. Presupun că nu. Ştia că o să fim în deşert şi că aerul de aici e de obicei foarte curat, chiar şi în perioada de sfârşit de vară, început de toamnă. Câinele nu era cu noi. Îl lăsaserăm acasă, aşa că tâticu' nu avea nevoie de medicamentele pentru alergie şi nu cred că avea nevoie de altfel de medicamente.

— Credeam că animalul fusese ucis. Cred că Nikki mi-a spus asta.

— Da, fusese. De fapt, asta s-a întâmplat în timp ce noi eram plecaţi.

M-am înfiorat brusc. Era ceva bizar în chestia asta, ceva ce nu se potrivea.

— Cum aţi aflat despre moartea câinelui?

Greg ridică din umeri.

— Am aflat când am ajuns acasă, îmi răspunse el, părând că nu dă importanţă faptului. Mami se întorsese cu Diane acasă la noi, să-i dea ceva. Cred că duminică dimineaţă. Noi ne-am întors abia luni seara. Bruno a fost găsit zăcând pe marginea drumului. Cred că fusese strivit foarte rău, pentru că mami n-a lăsat-o pe Diane să-l vadă de aproape. A chemat oamenii de la ecarisaj, iar aceştia au venit şi l-au luat. Câinele murise de ceva timp. Tuturor ne-a părut rău. Fusese un animal grozav.

— Era un câine de pază bun?

— Cel mai bun, spuse el.

— Ce poţi să-mi spui de doamna Voss, menajera? Cum era?

— Cred că era drăguţă. Părea să se înţeleagă cu toată lumea, îmi doresc să fi ştiut mai multe, dar

cam atât pot să vă spun.

Mi-am terminat berea şi m-am ridicat. I-am întins mâna.

— Mulţumesc, Greg. O să mai discutăm, dacă o să fii de acord.

Îmi sărută mâna, prefăcându-se că se maimuţăreşte, dar eram convinsă că gestul lui însemna, de fapt, altceva.

— Mergeţi cu bine, îmi zise el.

I-am zâmbit cu o plăcere neaşteptată.

— Ai văzut *Young Bess?*[6] Cu Jean Simmons şi Stewart Granger? Aşa i-a spus el, ei. Cred că el era sortit pieirii, sau poate că ea era… am uitat. M-a impresionat teribil. Ar trebui să-l vezi şi tu într-o noapte. M-a dat gata, pe când eram puştoaică.

— Aveţi doar cinci, şase ani mai mult ca mine, zise el.

— Şapte, i-am replicat eu.

— Tot aia e.

— O să te anunţ când o să aflu ceva.

— Mult noroc.

În timp ce plecam, am privit în urmă prin fereastra maşinii. Greg stătea în uşa rulotei, iar paravanul din faţa uşii crea din nou iluzia apariţiei fantomatice a lui Laurence Fife.

Capitolul 15

Am ajuns în Claremont la ora şase, după ce am trecut prin Ontario, Montelair şi Pomona. Toate aveau titlul de oraş, dar fără a fi oraşe, un fenomen ciudat din California în care un şir de prăvălii şi câteva hectare acoperite cu căsuţe identice capătă un cod poştal şi devin o realitate pe hartă. Claremont reprezintă o abatere de la regulă, pentru că seamănă un pic a cătun din Vestul Mijlociu, cu ulmi şi cu garduri din scânduri. Parada anuală de 4 Iulie este alcătuită din orchestre de drâmbe, plutoane de copii pe biciclete împodobite cu hârtie creponată şi grupuri de soţi ce-şi bat joc de ei înşişi îmbrăcaţi în bermude, şosete negre şi pantofi tot negri, făcând tot felul de manevre cu maşini de tuns iarba. Dacă ignorăm ceaţa, Claremont ar putea fi considerat „pitoresc", având ca fundal Mount Baldy.

Am oprit la benzinărie şi am format numărul de telefon al lui Diane, pe care mi-l dăduse Gwen. Diane lipsea, dar colega ei de cameră mi-a spus că va fi acasă la opt. M-am îndreptat spre Indian Hill Boulevard, apoi am cotit la stânga, pe Baughman. Prietenii mei Gideon şi Nell locuiau în vecinătate, într-o casă cu doi copii, trei pisici şi jacuzzi. Pe Nell am cunoscut-o pe vremea când mergeam la colegiu. E o persoană deosebit de inteligentă şi cu un simţ aparte al umorului, care n-o să fie niciodată uimită pomenindu-se cu mine în faţa uşii. Pare întotdeauna să fie încântată să mă vadă. Am stat împreună în bucătărie, eu uitându-mă cum făcea supă în timp ce vorbeam. Am sunat-o din nou pe Diane după cină şi aceasta a fost de acord să ne întâlnim să prânzim împreună. După aceea, eu şi Nell ne-am dezbrăcat şi ne-am băgat în apa fierbinte din vana de afară, bând vin alb la gheaţă şi pălăvrăgind. Gideon a fost amabil şi a avut grijă de copii. Am dormit în noaptea aceea pe canapea,

cu o pisică încolăcită pe piept, întrebându-mă dacă exista vreo posibilitate să am şi eu o asemenea viaţă.

* * *

M-am întâlnit cu Diane într-unul dintre restaurantele acelea cu pâine neagră şi germeni de grâu, care arată toate la fel: o grămadă de lemn cu luciu natural şi plante agăţătoare sănătoase, macrameuri şi ferestre cu vitralii, chelneri care nu fumează tutun, dar care probabil că s-ar droga cu orice altceva. Chelnerul nostru era slab, cu păr rar şi mustaţă neagră, pe care şi-o mângâia fără încetare. Ne-a luat comanda cu o seriozitate pe care nu cred că o merita vreun sandvici. Sandviciul meu era cu avocado şi bacon. Al lui Diane se numea „deliciu vegetarian", în lipie.

— Greg spune că v-a tratat groaznic când v-aţi dus acolo, spuse ea şi zâmbi.

Din lipia ei se scurse un sos ciudat, iar Diane îl linse.

— Când ai discutat cu el? Azi-noapte?

— Bineînţeles.

Luă altă îmbucătură, iar eu am privit-o lingându-şi degetele şi ştergându-se pe bărbie. Diane arăta bine, ca şi Greg, dar era mai dolofană, avea un fund mare, vârât într-o pereche de blugi uzaţi, şi o mulţime de pistrui pe faţă. Îşi pieptănase părul negru spre creştetul capului şi şi-l prinsese într-o fâşie lată de piele, prin care trecea un ac de păr din lemn.

— Ştiai că Nikki a fost eliberată condiţionat? am întrebat-o eu.

— Mi-a spus mămica. Şi Colin o să se întoarcă la ea?

— Nikki se ducea să-l ia, în momentul în care am vorbit cu ea, acum două zile.

Mă străduiam să-mi menţin sandviciul intact, dar pâinea groasa se rupea la fiecare muşcătură. Am privit-o pe Diane în ochi. Pe ea o interesa Colin. Nu Nikki.

— V-aţi întâlnit cu mămica?

— Da. Mi-a plăcut foarte mult.

Diane schiţă, mândră, un zâmbet

— După părerea mea, tâticu' a fost o jigodie că a lăsat-o pentru Nikki. Adică Nikki e cumsecade, dar e o tipâ rece, nu credeţi?

Am mormăit ceva, dar Diane nu părea să mă asculte.

— Mama ta spunea că ai fost la psihiatru, imediat după moartea tatălui tău, am zis eu.

Diane îşi dădu ochii peste cap, apoi sorbi din ceaiul de mentâ.

— Am fost la psihiatru jumătate din viaţa mea, şi tot nu sunt în regulă. Tipul la care mă duc acum crede că ar trebui să fac psihanaliză, dar nu mai face nimeni aşa ceva. Individul spune că ar trebui să pătrund în latura mea „întunecată", îl interesează rahaturile astea freudiene. Ca pe toţi bătrânii. Ştiţi, indivizii vor să te întinzi şi să le povesteşti toate visele şi fanteziile aiurite, ca să te poată face praf din punct de vedere mintal, pe cheltuiala ta. Am făcut tratamente reichiene[17] înainte de asta, dar m-am săturat să gâfâi şi să mă şterg cu prosoape. Mi se pare o tâmpenie.

Am luat o muşcătură zdravănă de sandvici şi am dat din cap, ca şi cum aş fi ştiut despre ce vorbeşte.

— N-am fost niciodată la psihiatru, am mormăit eu.

— Nici măcar pentru terapie de grup?

Am clătinat din cap.

— Doamne, trebuie să fiţi nevrozată complet! a zis ea, plină de respect.

— Oricum, nu-mi rod unghiile şi nu fac pipi în pat.

— Probabil că sunteţi de tip coercitiv, care evită îndatoririle şi alte rahaturi de felul ăsta. Tăticu' era aşa.

— Cum? am întrebat eu, ignorând referirea la firea mea, la urma urmei fusese doar o presupunere fără temei.

— Oh, ştiţi. Îşi făcea de cap tot timpul. Eu şi Greg ne mai comparăm încă notiţele referitoare la asta. Psihiatrul meu spune că vreau să mă feresc de durere. Bunicii mei scoseseră untul din el, aşa că se răzbuna scoţând untul din ceilalţi, inclusiv din Greg şi din mine. Şi din mămica. Şi din Nikki. Şi nu mai ştiu din câţi alţii. Nu cred că în viaţa lui a iubit pe cineva, poate pe Colin. Era ceva prea ameninţător.

Îşi termină sandviciul şi-şi petrecu următoarele minute ştergându-şi faţa şi mâinile. După aceea împături cu grijă şerveţelul de hârtie.

— Greg mi-a spus că ai ratat excursia la lacul Salton, i-am zis eu.

— Care, cea dinainte de moartea lui tăticu'? Da, am ratat-o. Aveam gripă, o chestie cu adevărat nasoală, aşa că am rămas cu mămica. Mămica a fost grozavă, m-a îngrijit cu toată dragostea. N-am dormit atât în viaţa mea.

— Cum a ieşit câinele în stradă?

Diane îşi puse mâinile în poală şi întrebă:

— Poftim?

— Greg mi-a spus că Bruno a fost lovit de o maşină. Mă întrebam cine i-a dat drumul afară. Doamna Voss rămăsese acasă, atunci când familia plecase în excursie?

Diane se uită atentă la mine, apoi privi în altă parte.

— Nu. Cred că era în concediu.

Se uită la ceasul de pe peretele din spatele meu.

— Am un curs, spuse ea, înroşindu-se toată.

— Te simţi bine?

— Bineînţeles. Mă simt grozav, zise ea, strângându-şi calmă poşeta şi cărţile, părând uşurată că face ceva. Oh, aproape că uitasem! Am ceva pentru Colin, dacă o să-l vedeţi, spuse ea, scoţând o pungă de hârtie. E un album pe care l-am făcut pentru el. Aveam fotografiile astea într-o cutie. Părea mai degajată şi îmi zâmbi scurt. Îmi

pare rău că nu mai am timp. Cât e partea mea din costul prânzului?

— Mă ocup eu de plată. Pot să te las undeva?

— Am maşină, îmi răspunse ea; de pe figura ei dispăruse orice urmă de însufleţire.

— Diane, ce se întâmplă?

Tânăra se aşează brusc, privind în gol. Îmi spuse cu glas pierit:

— Eu am lăsat câinele să iasă. În ziua când ceilalţi au plecat în excursie. Nikki a spus să-l las să alerge înainte să mă ia mămica, aşa că i-am dat drumul. Mi-a fost foarte rău. Am zăcut pe canapeaua din camera de zi şi am aşteptat-o pe mami, iar când ea a apărut, mi-am înhăţat lucrurile şi am ieşit pe uşa din faţă. Nu m-am mai gândit la câine. Probabil că acesta a hoinărit prin jurul casei vreo două zile, înainte să-mi amintesc de el. De aceea mă întorsesem cu mămica. Să-l hrănesc şi să-i dau drumul în casă. În cele din urmă mă privi în ochi. Părea gata să izbucnească în plâns. Sărmanul animal! şopti ea, copleşită de vinovăţie. A fost vina mea. A fost lovit de maşină pentru că am uitat de el, adăugă ea, clipind şi ducându-şi la gură mâna tremurătoare. M-am simţit groaznic. N-am spus nimănui, doar lui mami. Şi nu m-a întrebat nimeni nimic. N-o să spuneţi nimănui, nu-i aşa? Cei din familie au fost atât de mâhniţi de uciderea câinelui, încât nimeni nu m-a întrebat cum de-a ieşit afară, iar eu n-am spus nimic. N-am putut. Nikki m-ar fi urât.

— Diane, Nikki n-o să te urască pentru moartea câinelui. S-a întâmplat cu ani în urmă. De ce ar mai conta acum?

În ochii Dianei apăru o licărire de spaimă. A trebuit să mă aplec spre ea, ca să aud ce spunea.

— Pentru că a intrat cineva în casă. În timp ce câinele era plecat. Cineva a intrat în casă şi a schimbat medicamentele. De aceea a murit tâticu'.

Diane căută un şerveţel în poşetă, iar suspinele ei sunau ca un şir de gâfâituri involuntare şi iuţi,

iar umerii i se gheboşaseră, ca unei făpturi neajutorate.

Doi tipi de la masa alăturată se uitară curioşi la ea.

— Oh, Doamne, oh, Doamne! şopti ea, cu vocea răguşită de mâhnire.

— Hai să plecăm de aici, am spus eu şi i-am înhăţat lucrurile.

Am lăsat pe masă nişte bani, în contul notei de plată.

Apoi am luat-o pe Diane de braţ şi am condus-o către uşă.

Când am ajuns în parcare, aproape că-şi revenise.

— Doamne, îmi pare rău. Nu-mi vine să cred că am făcut aşa ceva, zise ea. N-am clacat niciodată în felul ăsta.

— Nu-i nimic, am zis eu. Nu mi-am dat seama că te va afecta atât de mult. Pur şi simplu îmi amintisem ceea ce-mi spusese Greg. N-am intenţionat să te acuz de ceva.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea, având din nou lacrimi în ochi; se uită apoi la mine, cu o privire cât se poate de sinceră. Credeam că ştiaţi. Credeam că aţi descoperit care-i adevărul. Altfel n-aş fi recunoscut. Din cauza asta am avut mustrări de conştiinţă mult timp.

— De ce te învinovăţeşti? Dacă exista cineva care voia să intre în casă, acesta ar fi lăsat câinele să iasă afară. Sau l-ar fi omorât şi ar fi făcut astfel încât să pară un accident. Cine ar fi intrat într-o casă în care lătra şi mârâia un ciobănesc german fioros?

— Nu ştiu. Poate că aşa stau lucrurile. Adică s-ar putea să fie aşa. Era un câine de pază foarte bun. Dacă ar fi fost în casă, n-ar fi putut nimeni să facă ceva.

Diane oftă din greu şi-şi suflă iarăşi nasul în şerveţelul umed, împăturit.

— Pe vremea aceea eram iresponsabilă. Iar ceilalţi erau întotdeauna de partea mea, ceea ce înrăutăţea şi mai mult lucrurile. Nu puteam să le spun nimic. Şi nimeni nu părea să vadă vreo legătură cu moartea lui tăticu', cu excepţia mea, iar eu nu puteam să recunosc asta.

— Gata, s-a terminat, i-am zis eu. N-are rost să te chinui în halul ăsta. Doar n-ai făcut nimic în mod deliberat.

— Ştiu. Ştiu. Dar rezultatul e acelaşi, spuse ea, cu voce ridicată, închizând din nou ochii, în timp ce lacrimile i se scurgeau pe obraz. Tăticu' era o jigodie, iar eu îl iubeam tare mult. Ştiu că Greg îl ura din tot sufletul, dar eu credeam că-i grozav. Nu-mi păsa că-şi făcea de cap. Nu era vina lui. Toată viaţa lui a avut numai necazuri. Sincer vorbind.

Diane îşi şterse ochii cu şerveţelul făcut ghemotoc, apoi oftă iarăşi din greu. După care îşi căutâ în poşetă trusa de machiaj.

— De ce nu renunţi la curs, ca să te duci acasă? i-am propus eu.

— Poate că aşa o să fac, spuse ea, privindu-se în oglindă. Oh, Doamne, arăt groaznic. Nu pot să mă duc nicăieri în halul ăsta.

— Îmi pare rău că am provocat aşa ceva. Cred că mă simt mai rău decât tine, am mormăit eu, laşă.

— Nu, nu-i nimic. Nu-i vina dumneavoastră. E vina mea. Cred că trebuie să-i povestesc totul psihiatrului meu. Crede că asta-i ceva eliberator. Lui îi plac asemenea rahaturi. Presupun că acum o să afle toţi. Doamne, numai asta îmi lipsea!

— Poate că n-o să spună nimănui. Eu nu cred că acum mai are importanţă. Dacă cineva era decis să-l omoare pe tatăl tău, ar fi reuşit asta, într-un fel sau altul. Aşa stau lucrurile.

— Probabil că da. Oricum, sunteţi amabilă că gândiţi aşa. Mă simt mai bine. Cu adevărat. Nu cred că treaba asta mă mai apasă, dar m-a apăsat.

— Eşti sigură că acum te simţi bine?

Diane dădu din cap şi reuşi să zâmbească.

Ne-am luat rămas-bun, ceea ce a mai durat câteva minute, apoi ea s-a dus la maşina ei. Am privit-o cum pleacă, apoi am aruncat albumul pentru Colin pe bancheta din spate a maşinii mele şi am plecat şi eu. Deşi îmi venea greu să recunosc, am ajuns la concluzia că fata avea dreptate. Dacă ciobănescul ar fi fost în casă, nimeni n-ar fi putut să facă vreo porcărie. Dar, indiferent dacă ar fi fost în casâ sau afară, mort sau viu, câinele nu ar fi putut s-o apere pe Libby Glass. Şi acum măcar o piesă din puzzle se potrivea. Nu era mare lucru, dar se părea că stabilisem momentul aproximativ al pătrunderii în casă. dacă asasinul procedase astfel ca să schimbe caşetele. Simţeam că umplusem primul spaţiu alb. Un progres minuscul, dar suficient ca să mă facă să mă simt bine. M-am întors pe Autostrada San Bernardino şi m-am îndreptat spre Los Angeles.

Capitolul 16

Când am ajuns la Hacienda, m-am dus la recepţie să verific dacă aveam vreun mesaj telefonic. Arlette notase patru, dar trei dintre ele se dovediră a fi de la Charlie Scorsoni. Arlette stătea cu cotul pe masă, mestecând un fel de prăjitură.

— Ce-i chestia asta?

— Trimine Diet Snack Bar, îmi răspunse ea. Doar şase calorii într-un baton.

Crema i se lipise de dinţi, precum chitul dentar, iar Arlette îşi trecu un deget peste gingii, apoi şi-l linse.

— Uită-te la etichetă. Pun pariu că nu există niciun ingredient natural în chestia asta. Lapte praf, grăsime hidrogenată, praf de ouă; plus o listă întreagă de chimicale şi de aditivi. Dar ştii care-i poanta? Am observat că mâncarea adevărată n-are gust la fel de bun ca aia artificială. Ai remarcat şi tu? Asta-i viaţa. Mâncarea adevărată are gust fad, apos. Ia o roşie din magazin. Are un gust groaznic!

Încercam să-mi citesc mesajele, dar Arlette îmi îngreuna munca.

— Pun pariu că în chestia asta nu există nici măcar făină adevărată. Am auzit că mâncarea artificială nu are calorii, dar cine are nevoie de aşa ceva? Îmi place să fie fără calorii. Cred că în felul ăsta pot să nu mai iau în greutate. Charlie Scorsoni ăsta vrea neapărat să ia legătura cu tine. A sunat o data din Denver, apoi din Tucson şi noaptea trecută din Santa Teresa. Mă întreb ce vrea. Pare un tip deştept.

— Mă duc în camera mea.

— Foarte bine. Dacă vrei să răspunzi la apelurile acelea, sună-mă şi o să-ţi fac legătura.

— Mulţumesc, i-am spus eu.

— Ah, da, am dat numărul tău din Las Vegas la două persoane care n-au vrut să lase mesaje. Sper

că-i în regula. Să nu mai spui că nu-ţi redirecţionez apelurile.

— E în regulă. Ai idee cine m-a căutat?

— Un bărbat, apoi o femeie, răspunse ea, nepăsătoare.

* * *

Când am ajuns în camera mea, mi-am aruncat pantofii din picioare, am sunat la biroul lui Charlie Scorsoni şi am discutat cu Ruth.

— Trebuia să se întoarcă aseară, îmi spuse ea. Dar nu intenţiona să vină la birou. Încearcă să-l suni acasă.

— Dacă nu dau de el, vrei să-i spui că m-am întors în Los Angeles? Ştie unde să mă găsească aici.

— O să-i spun.

Celălalt mesaj era o surpriză plăcută. Se părea că Garry Steinberg, contabilul de la Haycraft & McNiece, se întorsese cu câteva zile mai devreme de la New York şi voia să discute cu mine vineri după-amiază, adică mâine. Am sunat şi am discutat cu el puţin. I-am spus că m-am întors şi că o să fiu acolo la ora stabilită. Apoi am sunat-o pe doamna Glass şi i-am spus că aş putea să trec pe la locuinţa ei puţin după prânz. Am considerat că mai trebuie să dau un telefon, deşi mi-era groază de acest lucru. Am stat un timp pe marginea patului, uitându-mă la telefon, apoi mi-am făcut curaj şi am format numărul prietenului meu din Las Vegas.

— Doamne, Kinsey, zise el, printre dinţi, aş vrea să nu-mi fi făcut una ca asta. Nici nu ţi-am dat bine nişte informaţii despre Sharon Napier, că am şi aflat că a murit.

I-am prezentat situaţia cât de succint am putut, dar acest lucru n-a părut să-i micşoreze îngrijorarea. Nici îngrijorarea mea.

— Putea să fi fost oricine, i-am spus eu. Nu ştim dacă a fost împuşcată din cauza mea.

— Da, dar trebuie oricum să am o acoperire. Cineva o să-şi aducă aminte că am întrebat de

doamna aia şi că apoi ea a fost găsită cu un glonţ în cap. Cum crezi că par lucrurile?

I-am cerut mii de scuze şi l-am rugat să mă informeze despre tot ce-o să afle. El nu părea prea dornic să păstreze legătura. Mi-am schimbat hainele, mi-am pus o fustă, ciorapi şi pantofi cu toc, apoi m-am dus la clădirea Avco Embassy, unde am luat liftul până la etajul zece. Îmi părea rău pentru Sharon Napier, iar sentimentul de vinovăţie nu-mi dădea deloc pace. Cum putusem să ratez întâlnirea? Sharon ştiuse ceva, iar dacă aş fi ajuns acolo la timp, aş fi putut să termin ancheta pe loc, în loc să fiu unde eram – adică nicăieri. Am ajuns în decorul rustic al firmei Haycraft & McNiece, uitându-mă la porumbul uscat de pe perete, în timp ce-mi făceam singură reproşuri.

* * *

Garry Steinberg se dovedi a fi un om foarte amabil. Cred că avea puţin peste treizeci de ani, păr negru creţ, ochi negri şi o mică strungăreaţă între dinţii din faţă. Era înalt de aproape un metru şi optzeci de centimetri, trupul său părea moale, iar pântecul îi era umflat ca aluatul de pâine.

— Aţi observat ce mijloc am, nu-i aşa? întrebă el.

Am ridicat din umeri, cu oarecare laşitate, întrebându-mă dacă voia sau nu să audă comentariul meu. Mă invită să iau loc, apoi se aşeză în spatele biroului său.

— Să vă arăt ceva, spuse el, ridicând un deget, apoi trase sertarul de deasupra şi scoase o fotografie, pe care mi-o întinse.

M-am uitat la ea.

— Cine-i aici?

— Perfect. Asta-i întrebarea perfectă. Sunt eu. Pe când cântăream o sută cincizeci şi cinci de kilograme. Acum am doar o sută opt.

— Doamne! am exclamat eu şi m-am uitat din nou la poză.

Am văzut că mai înainte semănase un pic cu Arlette, dacă aceasta ar fi decis să se travestească. Sunt înnebunită după poze „înainte şi după”, un fan avid al revistelor în care sunt prezentate femei parcă umflate cu pompa şi devenite ca prin farmec subţiri, cu un picior pus în faţa celuilalt, de parcă pierderea de greutate implica o creştere a şarmului şi niscaiva talent de fotomodel. Mă întreb dacă a rămas în California cineva care să nu fie obsedat de propria imagine.

— Cum ai reuşit asta? am întrebat, în timp ce-i înapoiam fotografia.

— Am ţinut regimul de slăbire Scarsdale, răspunse el. A fost înfiorător. Am trişat doar o dată – de fapt, de două ori. O dată când am împlinit treizeci şi cinci de ani. Mi-am închipuit că am dreptul la un covrig cu brânză topită, cu o lumânare de tort. Iar într-o noapte am dat lovitura, pentru că prietena mea s-a supărat pe mine şi m-a dat afară. Chestia e că pe când aveam o sută cincizeci şi cinci de kile n-am avut parte de vreo fată. Iar acum am parte de una care mă mai dă afară, din când în când. Mai trecem prin momente urâte, dar totul se termină cu bine. Mai trebuie să dau jos douăsprezece kilograme, dar mi-am permis o pauză. Acum ţin doar regim de întreţinere. Aţi urmat vreodată dieta Scarsdale?

Am clătinat din cap a scuză. Începusem să simt că nu făcusem nimic în viaţa mea. Nu ţinusem regim Scarsdale, nu fusesem la psihiatru…

— Niciun pic de alcool, zise el. Asta-i partea cea mai grea. În dieta de întreţinere, poţi să bei din când în când un păhărel de vin alb, dar numai atât. Cred că primele douăzeci şi cinci de kilograme le-am pierdut din cauza asta. Renunţând la băutură. O să fii surprinsa cât de multă greutate adaugă băutura.

— Pare să îţi priască, am zis eu.

— Mă simt bine, spuse el. Ăsta-i lucrul important. Da… Dar destul cu asta. Ce vrei să ştii

despre Libby Glass? Recepţionera mi-a spus că ai venit din cauza ei.

I-am explicat cu ce mă ocupam şi cum am ajuns să fiu implicată în problema morţii lui Libby Glass. Steinberg mă ascultă atent, punând din când în când câte o întrebare. În cele din urmă se interesă:

— Ce vrei să vă spun?

— Cât timp s-a ocupat Libby de conturile lui Laurence Fife?

— Mă bucur că m-ai întrebat, pentru că-i singurul lucru pe care l-am verificat după ce am aflat că o să mă vizitezi. La început ne-am ocupat doar de afacerile personale ale domnului Fife. Cam un an de zile. Firma de avocatură Fife & Scorsoni a lucrat cu noi şase luni. Chiar mai puţin. Introduceam datele lor în calculatoarele noastre, iar cu această ocazie Libby încerca să pună la punct toate înregistrările contabile. Dacă tot veni vorba, trebuie să îţi spun că Libby era o contabilă foarte bună. Cu adevărat conştiincioasă şi deşteaptă.

— Erai un prieten apropiat al ei?

— Destul de apropiat. Pe atunci eram un adevărat El Blimpo[8], dar fata îmi plăcea şi am avut o relaţie platonică, ca între frate şi soră. Prânzeam împreună o dată pe săptămână, uneori beam ceva după orele de serviciu…

— De câte conturi se ocupa?

— În total? De vreo douăzeci şi cinci, treizeci. Era o fată foarte ambiţioasă şi trudea foarte mult… chiar dacă asta nu folosea la nimic.

— Ce vrei să spui?

Steinberg se ridică şi închise uşa biroului, făcându-mi un semn plin de înţelesuri către peretele biroului alăturat.

— Vezi tu, bătrânul Haycraft era un tiran, tipul de porc misogin. Libby credea că, dacă munceşte din greu, o să fie promovat şi o să i se mărească salariul, dar nici vorbă de aşa ceva. Indivizii de

acum nu-s cu nimic mai buni. Vrei să ştii cum am obţinut o creştere de salariu? Am ameninţat că plec. La fiecare şase luni îi ameninţ că-mi dau demisia. Libby n-a făcut asta.

— Cu cât era plătită?

— Nu ştiu. Pot să verific. Pot să îţi spun că oricum nu era plătită pe cât merita. Fife & Scorsoni reprezenta o treabă serioasă, nu era cea mai mare firmă de care ne ocupam, dar era una mare. Libby avea impresia că nu era tratată corect.

— Presupun că a muncit mult pentru Fife & Scorsoni.

— La început. după aceea, ei i-a revenit doar jumătate din îndatoriri. Scopul preluării de către noi a managementului afacerilor era, în cea mai mare parte, de a ţine evidenţa tuturor proprietăţilor firmei. Din câte spunea Libby, aceasta reprezenta sursa viitoare de venituri a firmei. Tipul care a murit, Fife, se ocupa de o grămadă de divorţuri nasoale care-i aduceau mulţi bani. Treaba asta nu necesita un mare efort din punct de vedere al evidenţelor contabile. Noi ţineam evidenţa încasărilor, plăteam facturile firmei, urmăream profiturile obţinute şi făceam sugesii privind investiţiile. În momentul acela nu făceam mare lucru în ceea ce privea consultanţa referitoare la investiţii, pentru că firma nu era clientul nostru de suficient de mult timp, dar asta reprezenta un obiectiv ulterior. Ne place să fim reţinuţi până ne dăm seama cu ce fel de clienţi avem de-a face. Oricum, nu pot să intru în detalii. Presupun însă că pot să vă răspund la alte întrebări de ordin general.

— Ştii unde s-au dus banii pentru proprietăţile lui Fife?

— La copii. Au fost împărţiţi în mod egal între ei. Eu n-am văzut testamentul, dar am ajutat la stabilirea valorii proprietăţilor, după legalizarea testamentului.

— N-aţi fost reprezentanţii noii firme de avocatură a lui Scorsoni?

— Nu, îmi răspunse Garry. L-am întâlnit de două ori după ce-a murit Fife. Mi s-a părut un om amabil.

— Aş putea să mă uit în registrele vechi?

— Nu. Putem face asta doar cu permisinea scrisă a lui Scorsoni, dar nu ştiu la ce ţi-ar folosi, dacă nu eşti contabil. Sistemul nostru e foarte complicat şi nu cred că o să pricepi ceva.

— Probabil că nu, am răspuns eu, gândindu-mă ce să-l mai întreb.

— Doreşti o cafea? îmi cer scuze, ar fi trebuit să îţi ofer ceva mai devreme.

— Nu, mulţumesc, i-am răspuns eu. Ce ştii despre problemele personale ale lui Libby? Există posibilitatea să se fi culcat cu Fife?

Garry începu să râdă.

— Din câte ştiu eu, nu. Libby era încă de pe vremea liceului cu un individ, unul jalnic, şi mai ştiu că rupsese relaţiile cu el. Pot să adaug că a făcut asta la sfatul meu.

— Cum aşa?

— Tipul venise aici să solicite o slujbă. Eu răspundeam de analizarea tuturor solicitărilor. Individul trebuia să fie un fel de curier, dar nu părea destul de deştept nici măcar pentru un asemenea lucru. Mai era şi certăreţ şi, după părerea mea, se droga.

— Mai ai cumva cererea aceea la dosar? am întrebat eu, simţind o urma de interes.

Garry se uita la mine.

— Noi doi n-am discutat despre subiectul ăsta, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Să văd ce pot să găsesc, spuse el imediat. Nu-i aici. Trebuie să fie în arhivă. Depozităm acolo toate dosarele vechi. Contabilii sunt foarte strângători. Noi nu aruncăm nimic şi notăm totul.

— Mulţumesc, Garry. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

Garry îmi zâmbi fericit.

— Poate că o să caut şi dosarele vechi ale lui Fife, dacă tot mă duc acolo. Nu strică nimănui dacă aruncăm o privire. Ca să-ţi răspund la întrebarea privitoare la Libby, răspunsul meu este nu. Nu cred că avea o relaţie sentimentală cu Laurence Fife, spuse el, apoi se uită la ceas. Trebuie să mă duc la o şedinţă.

I-am strâns mâna pe deasupra biroului, simţindu-mă mai bine.

— Mulţumesc din nou, i-am spus eu.

— N-ai pentru ce. Mai vino pe aici. Oricând.

Am ajuns în camera mea de hotel la trei şi jumătate. Am pus o pernă pe scaunul de plastic, mi-am aşezat maşina de scris pe masa care se clătina şi am petrecut o oră şi jumătate dactilografiindu-mi notiţele. Trecuse mult timp de când nu mă ocupasem de hârţogărie, dar trebuia s-o fac şi pe asta. Când am ajuns la ultimul paragraf, simţeam o durere în şale şi una exact între omoplaţi. M-am schimbat în hainele pentru alergat, din care răzbătea un miros vechi de sudoare şi de gaze de eşapament. Trebuia să găsesc cât mai iute o spălătorie. Am alergat spre sud, pe Wilshire, doar de dragul schimbării, apoi am luat-o pe San Vicente, către 26th Street. După ce am ajuns pe fâşia lată, acoperită de iarbă, care despărţea sensurile de mers, am simţit oboseala. Alergarea îţi dă întotdeauna dureri – indiferent de ce spun unii – într-una dintre părţile corpului. De data asta îmi simţeam coapsele zvâcnind şi aveam o durere uşoară în tibie, pe care am ignorat-o. Pentru bravura mea, m-am ales cu câteva remarci grosolane de la doi indivizi dintr-o camionetă. După ce m-am întors la motel am făcut un duş, mi-am pus din nou blugii, m-am oprit la un McDonald’s şi am luat un Quarter Pounder cu brânză, cartofi prăjiţi şi o Coca-Cola de mărime medie. Se făcuse deja şase şi patruzeci şi cinci de minute. Am umplut rezervorul cu benzină şi m-am dus dincolo de coline, în Sherman Oaks.

Capitolul 17

Doamna Glass îmi deschise uşa de îndată ce-am atins soneria. De data asta, camera de zi fusese cât de cât aranjată, materialele de cusut fiind strânse într-un teanc bine împăturit şi aşezate pe braţul canapelei. Raymond nu se vedea.

— A avut o zi proastă, îmi spuse doamna Glass. Lyle s-a oprit pe aici şi l-am dus împreună în pat.

Până şi televizorul fusese oprit. Mă întrebam ce-o apucase în seara aceea.

— Lucrurile lui Elizabeth sunt în pivniţă, murmură ea. Mă duc să iau cheile de la subsol.

Se întoarse după o clipă, iar eu am urmat-o pe coridor. Am cotit la stânga şi am coborât pe scări până la uşa de la subsol care se afla în peretele din dreapta. Uşa era încuiată, iar după ce o descuie, doamna Glass apăsă pe comutatorul aflat la capătul scării. Am simţit mirosul jilav de jaluzele vechi şi de cutii pline pe jumătate cu vopsea. Mergeam la doi paşi în urma doamnei Glass, strecurându-ne pe scara îngustă de lemn, care cotea brusc spre dreapta. La capătul scării am zărit o podea din ciment, pe care se aflau dulapuri din lemn ce ajungeau până la tavanul jos. Ceva nu era în regulă, dar nu mi-am dat seama de asta decât după bubuitul focului de armâ. Becul se făcu ţăndări, împroşcându-ne pe amândouă cu cioburi de sticlă, iar subsolul fu cufundat imediat în beznă. Grace începu să ţipe, iar eu am apucat-o şi am tras-o către scări. Mi-am pierdut echilibrul, iar Grace căzu peste mine. Probabil că exista o intrare din exterior, pentru că am auzit o izbitură în lemn, un bocănit, apoi pe cineva care urca pe scara din ciment, sărind câte două trepte deodată. Am dat-o la o parte pe Grace şi am târât-o după mine pe scări, apoi am lăsat-o pe coridor, am fugit către partea din faţă a clădirii şi m-am dus spre latura acesteia. Cineva lăsase o maşină veche de tuns

iarba pe alee, iar eu m-am împiedicat de ea, în întuneric, şi am căzut, sprijinindu-mă în mâini şi în genunchi. Am înjurat furioasă în timp ce mă chinuiam să mă ridic în picioare. Am ajuns în spatele clădirii, alergând ghemuită, cu inima bătând nebuneşte. Era beznă şi ochii mei se străduiau să se adapteze la întuneric. Un vehicul demară pe strada învecinată şi i-am auzit anvelopele scrâşnind. M-am răsucit şi m-am rezemat de clădire, fără să aud altceva decât zgomotul tot mai slab al maşinii care se îndepărta cu mare viteză. Mi se uscase gura. Eram leoarcă de sudoare şi am simţit cu întârziere că mă trec fiorii. Ma dureau ambele palme, acolo unde pietrişul îmi julise pielea. M-am dus în fugă la maşină, am luat lanterna şi am vârât micul pistol automat în buzunarul scurtei. Nu credeam că mai era cineva care să tragă în mine, dar mă săturasem de surprize.

* * *

Grace stătea în prag, cu capul vârât între genunchi. Tremura din cap până-n picioare şi începuse să plângă. Am ajutat-o să se ridice şi am deschis uşa apartamentului.

— Lyle ştia că o să scotocesc prin lucrurile alea, nu-i aşa? m-am răstit eu la ea.

Grace mă privi speriata şi implorându-mă s-o cred.

— Nu putea fi el, şopti ea. Nu putea să-mi facă aşa ceva.

— Ma înduioşează credinţa dumneavoastră în el. Acum staţi jos. Mă întorc într-un minut.

Am coborât iarăşi pe scările ce duceau în pivniţă. Raza lanternei spinteca bezna. La capătul scării se afla un al doilea bec şi l-am aprins. Lumina slabă a becului ce se legăna arunca un arc de cerc galben, care încetini, apoi se opri. Am stins lanterna. Mi-am dat seama care-i dulapul doamnei Glass. Fusese spart, iar lacătul atârna inutil de şipca ruptă. Cutiile de carton fuseseră sfâşiate, iar

conţinutul lor aruncat în grabă, formând un talmeş-balmeş până la gleznă, prin care mi-am croit drum. Pe cutiile goale se vedea numele „Elizabeth”, scris cu litere groase, cu un Magic Marker. M-am întrebat dacă-l întrerupsesem pe intrus înainte sau după ce găsise ceea ce căuta. Am auzit un sunet în spatele meu şi m-am răsucit, ridicând iute lanterna, ca pe o măciucă.

Un bărbat stătea şi se uita la mine, uluit.

— Aveţi ceva probleme?

— La naiba! Cine sunteţi?

Bărbatul era de vârstă medie, îşi ţinea mâinile în buzunare şi părea înfricoşat.

— Sunt Frank Isenberg, din apartamentul trei, zise el, scuzându-se. A avut loc o spargere? Vreţi să chem poliţia?

— Nu, încă nu. Să discut întâi cu Grace. Se pare că acesta este singurul dulap care a avut de suferit. Poate au fost nişte puşti, i-am zis eu, iar inima îmi bătea încă nebuneşte. Nu trebuia să vă furişaţi aşa…

— Îmi pare rău. Am crezut că aveţi nevoie de ajutor.

— Da, mulţumesc. O să vă spun dacă am nevoie de ceva.

Individul rămase locului, privind un timp haosul, apoi ridică din umeri şi urcă scările.

Am verificat uşa din spate a pivniţei. Geamul fusese spart şi cineva trăsese zăvorul băgând mâna prin deschizătură. Bineînţeles, uşa rămăsese larg deschisă. Am închis-o şi am împins zăvorul. Când m-am întors, am văzut-o pe Grace care cobora timidă scările, încă palidă la faţă. Se ţinea de balustradă.

— Lucrurile lui Elizabeth, şopti ea. Au aruncat toate lucrurile din cutiile ei, toate lucrurile pe care le adunasem!

Se aşeză pe trepte, frecându-şi tâmplele. Ochii ei mari, negri, aveau în ei o sclipire de suferinţă,

de uimire şi de ceva ce mie mi s-a părut a fi vinovăţie.

— Poate ar trebui să chemăm poliţia, am spus eu, întrebându-mă cât de departe o să meargă în încercarea de a-l apăra pe Lyle.

— Credeţi? întrebă ea, privind nehotărâtă în jur, apoi scoase o batistă şi şi-o apăsă pe frunte, de parcă ar fi încercat să şteargă şiroaie de sudoare. S-ar putea să nu lipsească nimic, zise ea, plină de speranţa. Poate n-a dispărut nimic.

— Sau poate că noi n-o să ne dăm seama că lipseşte ceva.

Grace se ridică şi se duse la dulap, adunând teancurile de hârtii, animale împăiate, cosmetice şi lenjerie care fuseseră împrăştiate pe jos. Se opri, luând hârtiile la întâmplare şi încercând să le aşeze în teancuri. Mâinile îi tremurau, dar nu aveam impresia că era speriată. Poate uimită. Gândea de zor.

— Presupun că Raymond doarme încă, am spus eu.

Ea dădu din cap, iar ochii i se umplură de lacrimi pe măsură ce vandalismul devenea tot mai evident. Mă potolisem. Chiar dacă Lyle făcuse chestia asta, atunci fusese ceva mârşav, violase ceva preţios pentru Grace, care suferise destul şi fără asta. Am pus lanterna deoparte şi am început să înghesui hârtiile înapoi în cutii. Bijuterii false, lenjerie, exemplare vechi din revistele *Seventeen* şi *Vogue*, tipare pentru haine pe care probabil că Libby nu le făcuse niciodată…

— Vă supăraţi dacă iau cutiile astea cu mine, ca să mă uit prin ele în seara asta? am întrebat eu. O să le aduc mâine-dimineaţă.

— Bine. Nu văd ce rău s-ar mai putea face acum, murmură ea, fără să se uite la mine.

Nu-mi făceam nicio iluzie. În balamucul ăla, cine putea să-şi dea seama ce lipsea? Aveam de gând să mă uit prin cutii, sa văd dacă nu puteam să descopăr ceva, dar şansele erau reduse. Lyle nu

stătuse acolo mult timp – dacă fusese el. Ştia că aveam să mă întorc ca să mă uit în lucruri, iar când trecuse mai devreme prin apartament, probabil că Grace îi spusese la ce oră intenţionam să vin. Aşteptase până când se întunecase şi se poate să-şi fi imaginat că o să petrecem mai mult timp în casă, înainte să coborâm. Acţionase în ultima clipă – sau poate nu-i păsase. Şi de ce nu dăduse lovitura în cele trei zile în care lipsisem? M-am gândit la insolenţa lui şi am bănuit că ar fi fost cât se poate de satisfăcut să-mi strice planurile, chiar cu riscul de a fi prins în timp ce făcea asta.

Grace mă ajută să car cutiile la maşină. Erau şase la număr. Ar fi trebuit să iau lucrurile de prima dată când venisem aici, dar nu mă imaginam mergând în Las Vegas cu bancheta din spate plină de cutii de carton. Dar, în cazul acela, cutiile ar fi fost intacte. Nu era vina mea, m-am consolat, supărată.

I-am spus lui Grace că o să mă întorc dis-de-dimineaţă şi am plecat. Mă aştepta o noapte lungă.

* * *

Am cumpărat două câni cu cafea neagră din localul de vizavi, am încuiat uşa camerei de motel şi am tras perdelele. Am golit prima cutie pe pat şi am început să aranjez hârtiile în teancuri. Hârtiile de şcoală într-un teanc. Scrisori personale în altul. Reviste. Animale împăiate. Haine. Cosmetice. Facturi şi chitanţe. Se părea că Grace strânsese orice obiect atins de Elizabeth de când aceasta fusese la grădiniţă. Fişe de dări de seamă. Proiecte şcolare. Şase cutii mi s-au părut puţine când mi-am dat seama cât de multe lucruri erau acolo. Manuale din colegiu. Copii ale cererilor de angajare. Declaraţii de impozit. Tot ce se strânsese într-o viaţă întreagă însemna acum doar un maldăr de gunoi. Cine mai avea nevoie de chestiile astea? Energia şi spiritul din ele se scurseseră în totalitate. Mi-am făcut o oarecare impresie despre fata aceea, ale cărei căutări, triumfuri şi mici

eşecuri erau grămădite acum într-o cameră ponosită de motel. Nu ştiam ce căutam. Am răsfoit un jurnal din clasa a cincea – scrisul era caligrafic, îngrijit, dar însemnările banale. Am încercat să mă imaginez pe mine însămi moartă şi pe altcineva răscolind nepăsător prin lucrurile mele. Ce-ar fi rămas în ele din ceea ce fusese viaţa mea cea adevărată? Cecuri anulate. Rapoarte dactilografiate şi îndosariate. Tot ce avusese vreo importanţă, redus la o proză succintă. Eu nu prea păstrez nimic, nu pun deoparte, nici nu depozitez. Două hotărâri de divorţ. Asta-i tot ce am. Am strâns mai multe informaţii despre vieţile altora decât despre propria viaţă, ca şi cum aş fi putut să descopăr ceva despre mine însămi dacă studiam cu atenţie faptele referitoare la alţii. Propriul meu mister, neexplorat, nedescoperit, era plasat în dosare cu etichetă clară, dar care, în realitate, nu spuneau mai nimic. Am scotocit prin ultimele cutii ale lui Elizabeth, dar în ele nu era nimic demn de interes. dacă fusese ceva acolo, dispăruse. Iar eu m-am supărat din nou pe mine şi m-am acuzat că judecasem greşit. Era a doua oară când ajungeam prea târziu – a doua oară când scăpăm printre degete o informaţie vitală.

Am început să umplu din nou cutiile, verificând din nou, instinctiv, şi sortând lucrurile. Hainele într-o cutie, animalele împăiate, jurnalele, manualele în cealaltă cutie. Le puneam pe toate înapoi, de data asta catalogate cu grijă, aranjate cu meticulozitate, ca şi cum i-aş fi fost datoare lui Elizabeth Glass să fac un pic de ordine după ce-mi vârâsem nasul în cotloanele ascunse ale vieţii ei abandonate. Am răsfoit revistele, am ţinut cărţile de cotor, lăsând paginile să fluture. Grămada de pe pat se micşora. Mai erau nişte scrisori personale şi m-am simţit vinovată citindu-le, dar le-am citit. Unele erau de la o mătuşă din Arizona. Unele de la o fată pe nume Judy, pe care Libby o cunoscuse în liceu. În niciuna dintre scrisori nu se făceau referiri

la ceva intim din viaţa ei şi am concluzionat că Libby făcea puţine confidenţe sau că nu avea nimic de povestit. Dezamăgirea mea era cruntă. Am ajuns la ultimul teanc de cărţi, majoritatea fiind ediţii ieftine. Aceleaşi gusturi. Leon Uris şi Irving Stone, Victoria Holt, Georgette Heyer, plus câteva mostre ceva mai exotice, despre care am presupus că proveneau de la un curs de literatură din colegiu. Scrisoarea alunecă dintre paginile unui exemplar jerpelit din *Mândrie şi prejudecată.* Eram pe cale s-o arunc în cutie, împreună cu celelalte lucruri. Scrisul de mână era înghesuit şi cursiv, pe ambele pagini, cu cerneală albastru-închis. Fără dată. Fără plic. Fără timbru. Am apucat-o de un colţ şi am citit-o, simţind un fior rece pe şira spinării.

> Dragă Elizabeth… îţi scriu ca să ai ceva până când o să te întorci. Ştiu că suporţi greu aceste despărţiri şi îmi doresc să existe o cale ca să-ţi uşurez durerea. Eşti mult mai cinstită decât mine, mult mai deschisă în privinţa a ceea ce simţi decât îmi permit eu să fiu, dar te iubesc şi nu vreau să ai vreo îndoială în această privinţă. Ai dreptate când spui că sunt conservator. Sunt vinovat de ceea ce m-aţi acuzat, onorată instanţă, dar nu-s imun la suferinţă, şi cu toate că am fost acuzat deseori că-s egoist, nu-s atât de indiferent faţă de ceilalţi pe cât crezi. Aş vrea să avem timp să discutăm şi să ne asigurăm că e ceva ce dorim amândoi. Ceea ce avem acum mi-e foarte drag şi nu spun – te rog să mă crezi – că n-aş vrea să-mi schimb viaţa pentru tine, dacă va fi nevoie. Pe de altă parte, cred că ar trebui să fim siguri amândoi că putem supravieţui absurdităţilor cotidiene când vom fi

împreună. În momentul acesta ardoarea ne orbeşte şi ni se pare foarte simplu să dăm cu piciorul la toate şi să ne facem o viaţă a noastră, dar nu ne cunoaştem unul pe celălalt de suficient de mult timp sau atât de bine ca să facem asta. Nu-mi permit să risc să-mi pierd soţia, copiii şi cariera într-un impuls de moment, deşi ştii că mă tentează să fac asta. Te rog s-o luăm mai încet în privinţa asta. Te iubesc mai mult decât pot să-ţi spun şi nu vreau să te pierd – ceea ce, în sine, presupun că e un lucru destul de egoist. Ai dreptate să insişti, dar te rog să nu pierzi din vedere ce-i în joc, atât pentru tine, cât şi pentru mine. Suportă-mi prudenţa, dacă poţi. Te iubesc. Laurence.

Nu ştiam ce să fac. Îmi dădusem seama brusc că nu fusese vorba doar de faptul că nu crezusem că între Laurence şi Elizabeth existase o legătură. Nu voisem să cred. Nu eram convinsă că acum credeam, dar de ce mă împotriveam? Era atât de clar. Atât de convenabil. Se potrivea perfect cu faptele pe care le cunoşteam. Cu toate acestea, mă uitam la scrisoare, ţinând-o cu grijă de un colţ. Am citit-o din nou. M-am rezemat de pat. Ce era cu mine? Eram obosită şi ştiam că trecusem prin prea multe în ultimele zile, dar ceva nu-mi dădea pace şi eram convinsă că nu avea legătură cu scrisoarea, ci cu mine, cu ceva din firea mea – un strop de autoiluminare, pe care mă străduiam din greu să n-o recunosc. Scrisoarea putea fi adevărată sau nu. Existau căi de a o verifica. Mi-am revenit, fără niciun chef, am găsit un plic mare şi am vârât scrisoarea în el, având grijă să nu şterg amprentele, gândindu-mă deja la Con Dolan, căruia scrisoarea avea să-i placă la nebunie, pentru că îi confirma toate bănuielile lui urâte referitoare la cele

întâmplate. Oare asta aflase Sharon Napier? Asta ar fi spus, dacă ar fi trăit suficient?

M-am întins pe pat îmbrăcată, cu trupul încordat, gândind cu repeziciune. Dacă Sharon ar fi cunoscut această informaţie, pe cine ar fi şantajat cu ea? Pentru că asta ar fi făcut Sharon. Şi de aceea fusese ucisă. Cineva mă urmărise în Las Vegas, ştiind că o s-o întâlnesc pe Sharon, ştiind că ea poate să confirme ceea ce eu nu voiam să cred. Bineînţeles că nu puteam să dovedesc toate astea, dar m-am întrebat dacă mă apropiasem suficient de mult de adevăr ca să fiu în primejdie. Voiam să mă duc acasă. Voiam să mă retrag în siguranţa cămăruţei mele. Încă nu gândeam limpede, dar eram pe-aproape. Timp de opt ani nu se întâmplase nimic, iar acum se petreceau tot felul de lucruri. Dacă Nikki era nevinovată, atunci cineva o dusese bine în toată perioada aceea, cineva care acum era în pericol de a fi dat în vileag.

Pentru o clipă, am revăzut lucirea din ochii lui Nikki, ce exprima o răutate exagerată, o furie iraţională. Nikki pusese toate astea în mişcare. Trebuia să mă gândesc la varianta că Sharon Napier o şantaja pe ea, că Sharon ştia ceva ce făcea legătura între Nikki şi moartea lui Libby Glass. dacă Sharon dispăruse, se putea ca Nikki să mă fi angajat doar ca s-o găsesc pe femeie, iar apoi eliminase orice ameninţare printr-o singură împuşcătură. Poate că mă urmărise în continuare până în Sherman Oaks, ca să scotocească în grabă printre lucrurile lui Libby, încercând să găsească orice ar fi putut să stabilească vreo legătură între Libby şi Laurence Fife. Mai lipseau încă unele piese, dar aveau să apară, iar totul avea să capete înţeles. Presupunând că aveam să trăiesc destul ca să-l descopăr…

Capitolul 18

M-am smuls din pat la şase dimineaţa. Nu dormisem niciun pic. Îmi puţea gura şi m-am spălat pe dinţi. Am făcut duş, apoi m-am îmbrăcat. Aveam poftă să alerg, dar m-am simţit prea vulnerabilă ca să alerg prin mijlocul lui San Vicente la ora aia. Mi-am împachetat lucrurile, am strâns maşina de scris şi am aruncat paginile raportului în servietă. Am încărcat cutiile în maşină, împreună cu valiza mea. Lumina de la recepţie era aprinsă şi am văzut-o pe Arlette scoţând gogoşi cu jeleu dintr-o cutie de patiserie. Le-a aşezat pe o farfurie de plastic şi le-a acoperit cu un capac ca o emisferă transparentă. Apa pentru cafeaua aceea solubilă, groaznică şi insipidă, fierbea deja. Când am intrat, Arlette îşi lingea zahărul pudră de pe degete.

— Doamne, te-ai trezit înfiorător de devreme, zise ea. Vrei să iei micul dejun?

Am clătinat din cap. Cu toată înclinaţia mea pentru mâncăruri proaste, n-aş fi mâncat gogoşi cu jeleu.

— Nu, mulţumesc, am refuzat-o eu. Vreau să-mi faci nota de plată.

— Chiar acum?

Am încuviinţat din cap, prea obosită ca să vorbesc. Arlette păru să-şi dea seama, în cele din urmă, că nu era momentul potrivit pentru pălăvrăgeală. Îmi întocmi factura, i-am semnat-o, fără să mă ostenesc s-o verific. Arlette face de obicei greşeli, dar mie nu-mi păsa.

M-am urcat în maşină şi m-am îndreptat spre Sherman Oaks. Când m-am apropiat de clădire, am văzut lumină în bucătăria lui Grace. Am bătut în fereastră şi ea a apărut după o clipă în porticul de serviciu şi mi-a deschis uşa laterală. Arăta micuţă şi pedantă, în fustă de catifea şi cu un pulover de culoarea cafelei.

— Raymond nu s-a trezit încâ, dar am cafea, dacă vreţi, mi-a spus în şoaptă.

— Mulţumesc, dar am o întâlnire la un mic dejun la ora opt, i-am răspuns eu, minţind fără să stau prea mult pe gânduri; orice aş fi spus avea să-i fie transmis lui Lyle şi nu era treaba lui – nici a ei – unde mă duceam; voiam doar să las cutiile.

— Aţi găsit ceva? întrebă Grace.

Mă privi pentru o clipă în ochi, apoi clipi, se uită în podea, apoi undeva, în stânga mea.

— Am ajuns prea târziu, i-am zis eu, ignorând roşeaţa de uşurare care-i coloră obrajii.

— Ce nefericire… murmură ea, ducându-şi o mână la gât. Eu… sunt sigură… că n-a fost Lyle.

— Nu mai contează, i-am spus eu, părându-mi rău pentru ea, fără să vreau. Am pus totul la loc şi am aranjat lucrurile cât s-a putut. O să las cutiile în beci, lângă dulap. Probabil că o să-l reparaţi odată cu uşa de la subsol.

Grace dădu din cap. Se apropie de uşă, iar eu m-am dat înapoi şi am privit-o cum se duce în bucătărie, în papucii ei cu talpă moale. Mă simţeam de parcă i-aş fi violat intimitatea într-un fel, că eu fusesem de vină că totul se terminase într-o atmosferă sumbră. Mă ajutase cât se pricepuse şi nu primise mai nimic în schimb. Am ridicat din umeri. Nu puteam să fac nimic în privinţa asta. Am descărcat maşina, făcând mai multe drumuri, şi am aşezat cutiile în dulapul stricat. Fără să-mi dau seama, trăgeam cu urechea, aşteptându-mă să apară Lyle. Lumina din subsol era rece şi cenuşie în timpul zilei, dar în afară de şipca spintecată şi de fereastra spartă, nu se vedea vreo urmă de intrus. Am ieşit din pivniţă după ultimul drum, uitându-mă inutil după chiştoace de ţigări, amprente însângerate, poate chiar vreo carte de vizită, lăsate de spărgător. Am urcat pe scările de ciment de afară, uitându-mă la dreapta, pe unde o luase intrusul, trecând peste peticul de iarbă din curtea din spate, peste un gard de sârmă paradit şi

printr-un desiş de tufişuri. Puteam să văd până în strada învecinată, unde probabil că fusese parcată maşina individului. Era încă devreme şi soarele nu avea putere. Auzeam traficul greu de pe Autostrada Ventura, care se zărea ici-colo, printre pâlcurile de arbori din dreapta. Solul nu era destul de moale ca să fi rămas urme de paşi. Am ocolit clădirea către aleea din stânga, observând cu interes că maşina de tuns iarbă fusese trasă într-o parte. Aveam palmele julite, cu urme de vreo patru centimetri acolo unde pietrişul se frecase de mâinile mele. Nu mă gândisem să-mi dau cu un dezinfectant şi nu-mi rămânea decât să sper că n-o să mă pricopsesc cu o cangrenă galopantă, vreo infecţie periculoasă sau cu o septicemie – pericolele de care mă avertiza mătuşa mea de fiecare dată când îmi juleam genunchii.

M-am întors la maşină şi m-am îndreptat spre Santa Teresa. M-am oprit în Thousand Oaks pentru micul dejun. Am ajuns acasă la zece dimineaţa. M-am înfăşurat într-un pled şi am dormit pe canapea aproape toată ziua.

* * *

Pe la patru m-am dus la casa de pe plajă a lui Nikki. O sunasem ca să-i spun că m-am întors în oraş, iar ea mă invitase să bem ceva. Nu eram lămurită cât să-i spun şi cât să nu-i spun, dar după recentele bănuieli pe care le aveam în privinţa ei, voiam să-mi testez receptivitatea. Există în fiecare investigaţie momente în care speculaţiile întunecă puterea de discernământ, împiedicându-mă să văd clar faptele. Voiam să-mi verific intuiţiile.

Casa era situată pe o faleză de unde domina oceanul. Terenul, mic şi cu formă neregulată, era înconjurat de eucalipţi. Casa se integrase în peisaj, fiind năpădită de lauri şi tise, şi având exteriorul făcut din lemn de cedru neprelucrat, iar acoperişul fiind ondulat ca hula oceanului. În faţă se vedea o fereastră mare, ovală, flancată de două ferestre boltite, toate fără perdele. Pajiştea era de-un verde-

deschis, firele moi de iarbă părând aproape comestibile, iar printre ele se amestecau cârcei de coajă de eucalipt. Margarete albe şi galbene creşteau în straturi neîngrijite. Efectul general era de neglijenţă subtilă, o sălbăticie rafinată, neînvinsă, dar potolită, ciudat de atrăgătoare prin faptul că peste ea se suprapuneau aroma oceanului şi bubuitul monoton al valurilor ce se spărgeau undeva, jos. Aerul era umed şi mirosea a sare, iar vântul sufla uneori prin iarba neplivită. În timp ce casa din Montebello era ca o cutie, masivă, convenţională, banală, aceasta era o vilă excentrică, toată numai unghiuri obtuze, ferestre şi lemn nevopsit. Uşa din faţă avea în ea o fereastră înaltă, ovală, cu vitralii înfăţişând lalele, iar soneria scotea sunet de zurgălăi bătuţi de vânt.

Nikki apăru imediat. Purta un caftan de culoarea frunzelor de ţelină, cu corsajul împodobit cu paiete de mărimea unor monede şi cu mânecile largi. Avea părul strâns în sus, eliberându-i faţa, şi prins cu o panglică de catifea verde-deschis. Nikki părea relaxată, niciun rid nu-i brăzda fruntea lată, cu ochii săi cenuşii luminoşi şi limpezi, cu gura discret rujată cu roz şi uşor curbată în sus, de parcă ar fi avut un motiv secret de bucurie. Apatia îi dispăruse, iar acum arăta plină de viaţă.

Adusesem albumul cu fotografii pe care mi-l dăduse Diane şi i l-am înmânat, de îndată ce închise uşa în urma mea.

— Ce-i asta? mă întrebă ea.

— Diane l-a pregătit pentru Colin, i-am explicat eu.

— Hai să-l vedem, îmi propuse ea. Facem pâine.

Am urmat-o prin casă. Nu exista nicio încăpere pătrată. Camerele dădeau din una în alta, legate între ele prin podeaua de lemn gălbui şi covoare pufoase, deschise la culoare. Peste tot ferestre, plante, luminatoare. Căminul din camera de zi arăta de parcă ar fi fost construit din pietre în aşa

fel aranjate încât să pară intrarea într-o peşteră. Pe peretele îndepărtat, o scară simplă ducea la un balcon de unde se putea admira oceanul. Nikki îmi zâmbi fericită şi lăsă albumul pe o măsuţă de sticlă.

Bucătăria era în formă de semicerc, toată numai din lemn şi plastic alb, cu plante luxuriante de interior, şi cu ferestre pe trei pereţi, ce dădeau într-o terasă sub care se întindea oceanul, lat şi cenuşiu, în după-amiaza târzie. Colin frământa pâine, stând cu spatele la mine, complet concentrat. Părul său avea aceeaşi nuanţă deschisă, fără culoare, ca părul lui Nikki, era la fel de mătăsos ca şi al ei şi i se cârlionţa pe ceafă. Braţele lui păreau vânoase şi puternice, mâinile îndemânatice, degetele lungi. Strângea marginile aluatului, apăsându-l înăuntru, râsucindu-l iar şi iar. Colin de-abia intrase în adolescenţă, începuse să crească în înălţime, dar nu era încă deşirat. Nikki îl atinse, iar el se întoarse iute, aţintindu-şi imediat privirea asupra mea. Am rămas uimită. Avea ochii mari, uşor oblici, de-un verde kaki, cu gene dese şi negre. Faţa îi era lunguiaţă, cu bărbie ascuţită, urechi delicate, aducând oarecum a spiriduş datorită părului care-i cădea pe frunte. Cei doi arătau ca o ilustraţie dintr-o carte cu zâne: fragili, frumoşi şi bizari. Ochii lui erau paşnici, luminoşi, scăpărând de inteligenţă. Văzusem aceeaşi privire detaşată la pisici, care aveau ochii înţelepţi, gravi.

Când am început să vorbesc cu Nikki, Colin ne-a urmărit buzele, fără să respire, cu gura uşor întredeschisă, iar efectul a fost neaşteptat de senzual.

— Cred că tocmai m-am îndrăgostit, am zis eu şi am râs.

Nikki zâmbi şi făcu nişte semne către Colin, iar degetele ei se mişcară cu graţie şi succint. Colin îmi aruncă un zâmbet, care păru mult mai matur

decât anii pe care-i avea el. M-am pomenit că roşesc.

— Sper că nu i-ai spus ce-am zis. Nu ne-ar mai rămâne decât să fugim împreună.

— I-am explicat că eşti prima mea prietenă după ce-am ieşit din închisoare. I-am mai spus că o să te servesc cu ceva de băut, adăugă ea, continuând să facă semne, fără să-şi desprindă privirea de chipul lui Colin. De cele mai multe ori nu comunicăm atât de mult prin semne. Doar cât să lămurim lucrurile.

În timp ce Nikki deschidea o sticlă de vin, eu îl priveam pe Colin cum frământa aluatul. Se oferi să mă lase şi pe mine, dar eu am clătinat din cap, preferând să-i urmăresc mâinile agile. În timp ce frământa, pe aluat apăru, ca prin vrajă, un strat neted. Băiatul scotea nişte sunete mormăite, ininteligibile, fără să pară conştient de asta.

Nikki mă servi cu vin alb rece, într-un pahar cu picior subţire, iar pentru ea îşi turnă apă minerală Perrier.

— Viaţă de eliberat condiţionat, zise ea.

— Pari mult mai relaxată, am constatat eu.

— Sunt. Mă simt minunat. E grozav să fiu împreună cu Colin. Mă ţin tot timpul după el. Ca un căţel. Nu-l las o clipă în pace.

Mâinile ei se mişcau instinctiv şi mi-am dat seama că-i traducea lui Colin, în timp ce-mi vorbea. Mi-era jenă că nu puteam să comunic şi eu prin semne. Simţeam că dacă aş fi putut să discut cu el, l-aş fi întrebat despre tăcerea din capul său. Era ca un joc de mimă, Nikki îşi folosea trupul, mâinile, faţa, implicându-se întru totul, iar Colin îi răspundea liniştit. El părea să comunice mult mai iute decât ea, fără efort. Uneori Nikki se oprea, se chinuia să găsească un cuvânt, şi-l amintea şi râdea de ea însăşi în timp ce-i mărturisea băiatului faptul că uitase. Zâmbetul lui în asemenea momente era indulgent, plin de afecţiune, iar eu îi invidiam pentru această lume a secretelor, a autoironiei pe

care o împărtăşeau şi în care Colin era maestrul, iar Nikki ucenicul. Nu mi-o puteam imagina pe Nikki cu un alt fel de copil.

Colin aşează aluatul într-un vas, răsucindu-l o dată ca să-l ungă cu unt, apoi îl acoperi cu grijă cu o cârpă albă, curată. Nikki îl conduse în camera de zi, unde-i arătă albumul cu fotografii. Colin se aşează pe marginea canapelei, se aplecă înainte, cu coatele sprijinite pe genunchi şi cu albumul deschis în faţa sa, pe măsuţă. Chipul îi rămăsese liniştit, dar ochii săi priveau cu atenţie. Băiatul fusese deja captivat de poze.

M-am dus cu Nikki pe terasă. Se făcuse târziu, dar soarele mai avea destulă putere ca să fie plăcut. Nikki se duse la balustradă şi privi oceanul care se agita sub noi. În unele locuri, chiar sub suprafaţa apei, se vedeau mănunchiuri de alge, fâşii întunecate care se ondulau în văluriri de-un verde ceva mai deschis.

— Nikki, ai discutat cu cineva despre ceea ce vreau să aflu şi unde m-am dus? am întrebat-o eu.

— Absolut deloc, răspunse ea, uimită. De ce mă întrebi?

Am pus-o la curent cu evenimentele din ultimele zile – moartea lui Sharon Napier, discuţiile cu Greg şi Diane, scrisoarea pe care am găsit-o printre lucrurile lui Libby Glass, încrederea mea în ea se bazase doar pe instinct.

— Recunoşti scrisul de mână al lui Laurence?

— Bineînţeles.

Am scos plicul gros din poşetă, am extras cu grijă scrisoarea şi am despăturit-o, apoi i-am arătat-o. A aruncat o privire spre ea.

— E scrisul lui.

— Aş vrea s-o citeşti. Aş vrea să văd dacă ea corespunde cu ceea ce intuiseşi că se petrecea.

Fără niciun chef, îşi îndreptă privirea către paginile scrise cu cerneală albastră decolorată. Când termină, păru oarecum stânjenită.

— Nu mi-am dat seama că treaba era chiar atât de serioasă. Celelalte legături ale lui nu fuseseră.

— Ce-i cu Charlotte Mercer?

— E o târfă. E alcoolică. M-a sunat o dată. O uram. Iar ea îl ura pe Laurence. Dacă ai fi auzit ce spunea…

Am împăturit cu grijă scrisoarea.

— Nu pricep. Să treci de la Charlotte Mercer la Libby Glass… E un salt mare. Presupun că Laurence era un om cu gust.

Nikki ridică din umeri.

— Era uşor de sedus. Din cauza vanităţii sale. Charlotte e minunată… în felul ei.

— Divorţa? Aşa s-au cunoscut?

Nikki clătină din cap.

— Ne întâlneam cu ei. Judecătorul Mercer fusese, la un moment dat, un fel de mentor al lui Laurence. Nu cred că a aflat de legătura dintre cei doi – asta l-ar fi ucis. E singurul judecător decent pe care l-am văzut vreodată. Ştii cum sunt ceilalţi.

— Am discutat prea puţin cu Charlotte, dar nu-mi dau seama cum ar fi putut fi implicată. Trebuie să fi fost cineva care ştia unde sunt. De unde să fi obţinut ea o asemenea informaţie? Cineva m-a urmărit în Las Vegas. Sharon a fost ucisă exact la momentul potrivit, de aceea nu cred să fi fost doar o coincidenţă.

Colin apăru lângă Nikki şi aşeză albumul deschis pe balustradă. Arătă una dintre poze, spuse ceva ce n-am înţeles, un şir neclar de vocale. Era prima oară când îl auzeam vorbind. Vocea lui era mai profundă decât îmi imaginasem că poate fi vocea unui copil de doisprezece ani.

— Aici e serbarea de absolvire a lui Diane, de la gimnaziu, îi explică Nikki.

Colin se uită la ea un moment, apoi îi arătă ceva din nou, mai insistent. Îşi puse arătătorul în faţa gurii şi-l mişcă în sus şi-n jos cu rapiditate. Nikki se încruntă.

— Ce-i, dragule?

Colin puse degetul pe imaginea unui grup de oameni.

— Aceştia sunt Diane, Greg şi prietena lui Diane, Terri, împreună cu mama lui Diane, îi spuse Nikki, pronunţând cu grijă şi, în acelaşi timp, făcând semne.

Pe figura lui Colin apăru un zâmbet nedumerit. Apoi băiatul îşi întinse mâinile, îşi duse degetul mare la frunte, apoi la bărbie.

Nikki izbucni în râs, cu o expresie la fel de nedumerită.

— Nu, asta-i bunica, spuse ea, arătând o fotografie de pe pagina anterioară. Asta-i mama lui Diane, nu a lui tâticu'. Mama lui Greg şi a Dianei. Nu ţi-o aminteşti pe bunica? Doamne, cum ar putea să şi-o amintească? îmi spuse ea. A murit când Colin avea un an.

Se uită apoi din nou la băiat. Plin de frustrare, Colin scoase nişte sunete guturale, încercând s-o contrazică. M-am întrebat ce-o să se întâmple când va ajunge cu adevărat la pubertate. Din nou degetul dus la frunte, apoi la bărbie.

Nikki îmi aruncă o altă privire.

— Continuă să spună că Gwen e „mama lui tâticu' ". Cum să-i explic ce înseamnă „fosta soţie"?

Apoi făcu nişte semne, cu multă răbdare.

Colin clătină din cap încet, brusc nesigur de sine. Se uită la Nikki încă un timp, ca şi cum ar fi aşteptat alte explicaţii, îşi luă albumul şi se trase înapoi, cu privirea aţintită asupra lui Nikki. Mai făcu un semn, înroşindu-se stânjenit. Se părea că nu voia să se facă de râs faţă de mine.

— O să ne uităm împreună pe ele, într-o clipă, îi transmise Nikki prin semne, traducând şi pentru mine.

Colin ieşi încet prin uşa glisantă, trăgând panoul în urma sa.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, zise iute Nikki.

— Nu-i nimic. Oricum, trebuie să plec.

— Dacă vrei, poţi să rămâi la cină. Am făcut o cratiţă mare de friptură de vită în sos de vin. Merge grozav cu pâinea lui Colin.

— Mulţumesc, dar am o grămadă de lucruri de făcut, am zis eu.

Nikki mă conduse la uşă, traducând pălăvrăgeala noastră finală în semne, fără să-şi dea seama.

M-am urcat în maşină şi am rămas acolo un timp, încercând să-mi dau seama de ce era Colin atât de nedumerit în privinţa lui Gwen. Ciudat. Foarte ciudat.

Capitolul 19

Când am ajuns la apartamentul meu, l-am găsit pe Charlie Scorsoni în prag. Mă simţeam murdară şi nearanjatâ. Mi-am dat seama, stânjenită, că-mi făcusem tot felul de vise despre cum aveam să ne întâlnim din nou, care nu arătau nici pe departe aşa.

— Doamne, Millhone, nu te emoţiona! zise el, văzându-mi expresia.

Am scos cheia.

— Îmi pare rău, dar mă prinzi întotdeauna în momentele cele mai nepotrivite.

— Avem stabilită o întâlnire, zise el.

— Nu, n-avem nicio întâlnire, i-am răspuns eu. Arăt ca dracu'.

Am descuiat uşa şi am aprins veioza de pe birou, apoi l-am lăsat să mă urmeze.

— Măcar te-am prins într-o dispoziţie bună, zise el, făcându-se comod; se duse în bucătărie şi luă ultima sticlă de bere.

Familiaritatea cu care se purta mă enervă.

— Uite ce-i, am rufe de spălat. N-am făcut cumpărături de-o săptămână. S-a strâns o grămadă de corespondenţă, toată casa e plină de praf. Nu m-am epilat pe picioare de când te-am văzut ultima oară.

— Trebuie să te şi tunzi, zise el.

— Nu trebuie. Părul meu arată întotdeauna aşa.

El zâmbi, clătină din cap şi-mi spuse:

— Du-te şi te îmbracă. Ieşim în oraş.

— Nu vreau să ies în oraş. Vreau să-mi fac ordine în viaţă.

— O s-o faci mâine. E duminică. Pun pariu că faci întotdauna rahaturi de genul ăsta duminica.

M-am uitat la el. Avea dreptate.

— Stai o clipă. Uite cum facem, i-am explicat eu, cu răbdare. De-abia am venit acasă, îmi fac toate treburile, trag un pui de somn – lucru de care

am neapărată nevoie –, iar dimineaţă te sun şi o să ne vedem mâine-seară.

— Mâine-seară o să fiu la birou. Aştept un client.

— Duminică seară?

— Apărem în instanţă luni dimineaţă la prima oră şi mai avem ceva de pregătit. M-am întors în oraş abia joi seară şi am fost ocupat până peste cap.

M-am uitat la el, nehotărâtă.

— Unde o să mergem? Cum să mă îmbrac?

— N-o să te duc nicăieri îmbrăcată aşa, zise el.

Am aruncat o privire spre hainele mele. Purtam blugi şi bluza în care dormisem, dar încă nu eram dispusă să cedez.

— Ce nu-i în regulă cu hainele mele? am întrebat eu, încăpăţânându-mă.

— Fă un duş, schimbă-ţi hainele. O să-ţi fac cumpărături de la băcănie, dacă-mi dai o listă. Până atunci, o să fii gata.

— Îmi place să-mi fac singură cumpăraturile. Oricum, am nevoie doar de lapte şi bere.

— Atunci o să te duc la magazin după ce-o să mâncăm, zise el, accentuând fiecare cuvânt.

* * *

Ne-am dus la Ranch House din Ojai, unul dintre restaurantele acelea elegante în care chelnerul rămâne lângă masa ta şi-ţi recită meniul ca pe un poem în proză.

— Să comand pentru amândoi sau asta ţi-ar ofensa sensibilitatea feminină?

— Dă-i drumul, i-am răspuns, simţindu-mă ciudat de uşurată. Prefer aşa.

În timp ce se sfătuia cu chelnerul, l-am studiat pe furiş pe Charlie. Faţa-i era rotundă, masivă, cu fălci puternice, cu o gropiţă vizibilă în bărbie, cu buze pline. Nasul arăta de parcă ar fi fost rupt cândva, dar îngrijit cu pricepere, încât rămăsese doar o urmă uşoară chiar sub rădăcină. Ochelarii săi aveau lentile mari, colorate într-un bleu-

cenuşiu, iar în spatele lor, ochii lui albaştri aveau limpezimea cerului. Gene nisipii, sprâncene nisipii, păr des, nisipiu, ce începuse să se rărească. Avea mâini mari, oase mari la încheieturi şi am observat un smoc de păr nisipiu sub manşetă. Şi mai era ceva în el, ceva ce mocnea, ceva opac. Aveam acelaşi sentiment ca mai înainte, în legătură cu sexualitatea care răbufnea din când în când. Uneori Charlie părea să emită un zumzăit aproape perceptibil, ca un şir de stâlpi de înaltă tensiune ce se aliniau inexorabil de-a curmezişul unui deal, ameninţători şi însemnaţi cu panouri de avertizare. Mi s-a făcut frică de el.

Chelnerul dădu din cap şi se îndepărtă. Charlie se întoarse spre mine, oarecum amuzat. Am simţit că amuţesc, dar el se prefăcu că nu observă, iar eu i-am fost întru câtva recunoscătoare şi am roşit uşor. Eram copleşită de jenă, mă simţeam ca în clasa a şasea, când în timpul unei petreceri îmi dădusem seama că toate celelalte fetiţe purtau ciorapi de nailon şi doar eu aveam şosete albe, până la glezne, caraghioase.

Chelnerul se întoarse cu o sticlă de vin, iar Charlie parcurse ritualul obişnuit. După ce ne fură umplute paharele, el şi-l ciocni pe al lui de al meu, privindu-mă. Am sorbit, uimită de calitatea vinului, care era deschis la culoare şi rece.

— Cum merge investigaţia? mă întrebă el, după ce chelnerul plecă.

Am clătinat din cap, zăbovind o clipă ca să mă lămuresc ce vreau.

— N-am chef să discut despre asta, am spus scurt, apoi mi-am revenit. N-am vrut să fiu nepoliticoasă, am adăugat eu, pe un ton mai blând. Numai că nu cred că-mi foloseşte la ceva să vorbesc. Nu merge bine.

— Îmi pare rău. Sper ca lucrurile să se îmbunătăţească.

Am ridicat din umeri şi l-am privit în timp ce-şi aprindea o ţigară, apoi închizând bricheta.

— Nu ştiam că fumezi, am zis eu.

— Din când în când, îmi replică el şi-mi oferi pachetul.

Am clătinat din cap. El părea relaxat, stăpân pe sine, un bărbat sofisticat şi elegant. Mă simţeam neîndemânatică şi incapabilă de vorbesc, dar el părea să nu se aştepte la nimic din partea mea şi discuta despre lucruri lipsite de importanţă. Şi părea că funcţionează la viteză redusă, fără să se grăbească în vreo privinţă. Asta m-a făcut să fiu conştientă de starea de încordare în care trăiesc, de nervozitatea care mă face să scrâşnesc din dinţi în timp ce dorm. Uneori sunt atât de obosită încât uit să mănânc şi-mi amintesc noaptea, iar atunci, chiar dacă nu mai sunt flămândă, înfulec mâncarea ca şi cum aş putea compensa lipsa de frecvenţă prin viteză şi cantitate. Alături de Charlie simţeam cum ceasul meu interior se reaşază, că încetinesc pasul, ca să fie egal cu al lui. Când am terminat al doilea pahar de vin, am oftat şi abia atunci mi-am dat seama că stătusem încordată, ca un şarpe de jucărie gata să sară dintr-o cutie.

— Te simţi mai bine? mă întrebă Charlie.

— Da.

— Foarte bine. Atunci să mâncăm.

Felul care urmă fu unul dintre cele mai senzuale de care am avut parte: pâine proaspătă, moale, cu o crustă solzoasă, unsă cu un pateu untos, lăptucă Boston cu vinegretă delicată, limbă-de-mare sote în unt şi servită cu struguri verzi suculenţi. La desert, zmeură proaspătă cu o felie de tartă cu frişcă.

— Cum de-ai ajuns la facultatea de drept? am întrebat eu când a sosit cafeaua.

— Cred că din întâmplare. Tatăl meu era un beţiv şi-un puturos. Mă bătea tot timpul. Nu în mod serios. Dădea în mine ca într-o mobilă care-ţi stă în drum. O bătea şi pe mama.

— Asta n-a contribuit prea mult la părerea pe care ţi-o faci despre tine însuţi, am îndrăznit eu să

zic.

Charlie ridică din umeri.

— De fapt, mi-a folosit. M-a făcut dur. M-a făcut să-mi dau seama că nu pot să mă bazez pe alţii, ci doar pe mine însumi. O lecţie pe care-i mai bine s-o înveţi când ai zece ani. Am avut singur grijă de mine.

— Ai lucrat în timpul şcolii?

— Pentru fiecare bănuţ. Am câştigat bani scriind articole pe care le publicau alţii în ziare sau făcând referate de nota şapte, ca profesorii să nu bănuiască nimic. Ai fi surprinsă aflând cât de greu e să greşeşti doar atât cât să pară normal. Aveam şi slujbe regulate, dar după ce am văzut cum jumătate din fraternitate a ajuns la facultatea de drept datorită deşteptăciunii mele, mi-am imaginat că pot să încerc şi eu să ajung acolo.

— Ce făcea tatăl tău atunci când nu bea?

— Muncea pe şantiere, până când l-a lăsat sănătatea. În cele din urmă a murit de cancer. A durat şase ani. Soi rău. Mie nu-mi păsa, iar el ştia. După cât m-a chinuit… Merita aşa ceva, spuse el şi clătină din cap. Mama a murit la patru luni după el. Credeam că o să fie uşurată că a murit. S-a dovedit că era dependentă de bătaie.

— Şi cum de ai ales să te ocupi de gestiunea bunurilor? Dreptul penal mi se pare mai potrivit cu firea ta.

— Tatăl meu a irosit tot ce-a avut. Nu mi-a lăsat nimic. Mai puţin decât nimic. Am avut nevoie de ani de zile ca să plătesc facturile la spital şi datoriile lui. A trebuit să plătesc şi pentru moartea mamei mele, care măcar s-a petrecut iute. Dumnezeu s-o ierte, dar m-a costat şi ea destul. Aşa că acum arăt oamenilor cum să păcălească statul, chiar şi când mor. Mulţi dintre clienţii mei au murit, aşa că ne descurcăm foarte bine, eu având grijă ca moştenitorii lor cei lacomi să primească mai mult decât meritau. Iar când eşti

agentul juridic al bunurilor cuiva, eşti plătit la timp şi nu te întreabă nimeni de facturi.

— Nu-i o afacere proastă, am zis eu.

— Deloc, mă aprobă el.

— Ai fost însurat?

— Nu. N-am timp de aşa ceva. Muncesc. Asta-i singurul lucru care mă interesează. Nu-mi place ideea să dau altcuiva dreptul să-mi ceară. În schimbul a ce?

Am râs. Cam aşa gândeam şi eu. Dar tonul său ironic şi modul în care mă privea erau ciudat de senzuale, pline de o căldură masculină stranie, captivantă, de parcă la el banii, puterea şi senzualitatea erau într-un fel legate între ele şi se hrăneau una pe alta. De fapt, nu exista nimic deschis, degajat sau gratuit în el, indiferent cât de candid părea. Dar eu ştiam că tocmai asta îmi plăcea la el. Oare el observase că mă simţeam atrasă de el? Îmi dădea prea puţine indicii cu privire la sentimentele sale, oricare ar fi fost ele.

După ce ne terminarăm cafeaua, Charlie îi făcu semn chelnerului, fără să scoată un cuvânt, şi achită nota. Conversaţia dintre noi stagna, iar eu n-am forţat lucrurile, ci am rămas vigilentă, chiar prudentă în ceea ce-l privea. Am străbătut restaurantul, aproape atingându-ne, dar într-o manieră politicoasă, circumspectă. Mi-a deschis uşa. Am ieşit. Charlie n-a făcut niciun gest provocator, verbal sau fizic, iar eu eram nedumerită, temându-mă ca nu cumva atracţia pe care o simţeam faţă de el să nu fie ceva reciproc. La un moment dat, Charlie mă luă de braţ, conducându-mă pe o scară scurtă, dar îşi retrase mâna de îndată ce am ajuns pe trotuar. Am mers spre maşină, mi-a deschis portiera, iar eu am intrat. Nu credeam că spusesem ceva care să fie interpretat ca o dovadă de cochetărie şi eram curioasă să aflu ce intenţii avea în privinţa mea. Individul era atât de realist, atât de distant…

Ne-am întors în Santa Teresa, vorbind foarte puţin. Eram din nou tăcută, fără a mă simţi stânjenită, ci doar fără chef. Când ne-am apropiat de periferia oraşului, Charlie s-a întins şi mi-a luat mâna fără nicio jenă. Era ca şi cum prin partea mea stângă ar fi trecut un curent cu voltaj redus. Charlie îşi ţinea mâna stângă pe volan, iar cu dreapta îmi mângâia degetele, cu o atitudine distrată. Am încercat să mă port la fel de firesc ca şi el, să pretind că semnalele acelea sexuale fierbinţi, care inflamau aerul în jurul nostru şi făceau să mi se usuce gura, puteau fi interpretate şi altfel. Şi dacă greşeam? m-am întrebat eu. Dacă mă năpusteam asupra lui ca un câine la un os şi descopeream că gestul lui fusese prietenesc, distrat sau impersonal? Nu puteam să mă lămuresc pentru că între noi nu exista niciun sunet, nu se spunea nimic, nu se petrecea nimic la care să reacţionez sau să resping – nu exista nicio cale să mă sustrag. Mă făcea să-mi fie greu să respir. Mă simţeam ca o baghetă de sticlă frecată cu o bucată de mătase. Am zărit cu coada ochiului că-şi întoarce faţa spre mine. M-am uitat la el.

— Hei, spuse el cu blândeţe, ghiceşte ce-o să facem!

Charlie se mişcă uşor pe scaun şi-mi apăsă mâna între picioarele lui. Am avut impresia unui şoc electric şi am gemut, fără să vreau. Charlie izbucni în râs, un sunet grav, aţâţat, apoi se uită din nou la drum.

Să faci dragoste cu Charlie era ca şi cum ai fi prins într-o maşinărie mare, încinsă. Nu mi se cerea să fac nimic. Totul decurgea uşor, firesc. Nu existau momente stânjenitoare. Nu existau reţineri, nici jenă, nici ezitări, nici lucruri la care să fii atent. De parcă între noi fusese deschis un canal, iar energia sexuală curgea dintr-o parte în alta fără niciun impediment. Am făcut dragoste nu doar o singură dată. La început a fost prea multă sete, prea multă dorinţă. Am venit unul spre celălalt

ciocnindu-ne, cu o intensitate care nu accepta tandreţe. Ne-am izbit unul de celălalt ca valurile de un ţărm, talazurile de plăcere urcând, apoi coborând. Imaginea emoţională era cea a unui atac copleşitor, senzaţii de bubuitură, de izbitură, de lovituri de berbec, până când el pătrunse până la mine, rostogolindu-se mereu peste mine până când toate zidurile mele fură transformate în praf şi pulbere. Apoi se ridică într-un cot şi mă sărută lung şi dulce, iar totul începu din nou, de data asta în ritmul său, cu viteza redusă la jumătate, chinuitor de lent, ca frecatul treptat al unei piersici pe un braţ. Mă simţeam înflorind toată, transformându-mă în miere şi ulei – o tihnă melancolică curgând prin mine, ca un sedativ. După aceea am zăcut acolo, râzând, transpiraţi şi abia respirând, apoi el mă cuprinse în braţe în timpul somnului, greutatea braţelor sale mari fixându-mă de pat. Dar în loc să mă simt prinsă în capcană, m-am simţit bine şi în siguranţă, de parcă nimic n-ar fi putut să-mi facă vreun rău cât timp stăteam în umbra bărbatului acela, în peştera aceea ocrotitoare, din căldură şi carne, unde m-am ghemuit până dimineaţă, fără să mă trezesc nici măcar o dată.

* * *

La şapte fix am simţit că mă sărută uşor pe frunte, după care uşa se închise încet. Până să mă dezmeticesc, plecase.

Capitolul 20

M-am sculat la ora nouă şi mi-am petrecut duminica ocupându-mă de tot felul de activităţi casnice. Am făcut curăţenie, am spălat rufe, m-am dus la supermarket, după-amiază am avut o discuţie plăcută cu proprietarul casei mele, care stătea la soare în curtea din spate. Pentru un bărbat de optzeci şi unu de ani, Henry Pitts are nişte picioare uimitoare. Mai are şi un nas coroiat minunat, o faţă îngustă, aristocratică, păr şocant de alb şi ochi albaştri ca floarea de brebenoc. Este foarte sexy, chiar fermecător, iar fotografiile de când era tânăr nu au nici pe jumătate acest efect. La douăzeci, la treizeci şi la patruzeci de ani chipul lui Henry era prea tânăr, prea nematurizat. Pe măsură ce treceau deceniile, pozele începeau să înfăţişeze un bărbat tot mai zvelt şi mai mândru, dar acum stă complet concentrat, gândindu-se la ale lui.

— Uite ce-i, Henry, i-am spus eu, trântindu-mă pe iarbă, lângă şezlongul lui. Duci o viaţă prea inactivă.

— Plină de păcat şi de decădere, a zis el, mulţumit de sine şi fără să se ostenească să deschidă ochii. Ai avut companie noaptea trecută.

— O întâlnire care s-a terminat în pat. Una dintre acelea despre care ne avertizau mămicile noastre…

— Cum a fost?

— Nu-ţi spun. Ce fel de cuvinte încrucişate născoceşti în săptămâna asta?

— Unele simple. Despre dubluri. Prefixe: „bi, di, bis, dis“. De exemplu: dublu înţeles. Unsprezece litere. Ce zici?

— Henry, lasă-mă în pace.

— Ambiguitate. O să-ţi las careul în prag.

— Nu mi-l lăsa. Chestiile astea o să-mi rămână în minte şi n-o să mai scap de ele.

Henry zâmbi şi mă întrebă:

— Ai alergat deja?

— Nu, dar sunt gata, i-am răspuns eu, sărind în picioare.

Am traversat peluza, aruncându-i un rânjet. Henry îşi dădea cu soluţie de bronzat pe genunchi, care aveau deja nuanţa minunată a caramelului. Am realizat cât de mult conta diferenţa aceea de vârstă de cincizeci de ani dintre noi. Dar acum trebuia să mă gândesc la Charlie Scorsoni. Mi-am schimbat hainele şi mi-am făcut alergarea. Şi m-am gândit la el.

* * *

Luni dimineaţă m-am dus să-l văd pe Con Dolan, la Criminalistică. Când am ajuns acolo, Con vorbea la telefon, aşa că m-am aşezat la biroul lui. Poliţistul stătea tolănit pe scaun, cu picioarele sprijinite de marginea biroului şi cu receptorul rezemat de ureche. Repeta întruna: „Îhî… îhî… îhî…“, părând foarte plictisit. Mă studie cu grijă, atent la fiecare detaliu de pe chipul meu, de parcă m-ar fi introdus în memoria unui calculator, ca să mă caute prin fişierele cu delincvenţi cunoscuţi, să vadă dacă semăn cu vreunul. M-am uitat şi eu la el. Într-o clipă mi-am imaginat cum trebuie să fi arătat în tinereţe chipul lui acum ofilit, cu pungi sub ochi, cu părul pleoştit şi cu obrajii lăsaţi spre fălci. Pielea de pe ceafă i se prăbuşise într-un şir de cute fine, înroşite, care se revărsau uşor peste gulerul strâns al cămăşii. Am simţit o enervantă înrudire cu el, pe care n-am fost în stare s-o explic. Era un bărbat dur, lipsit de emoţii, retras, calculat, sever. Am auzit că ar fi mediocru, dar mie mi se pare extrem de competent, îşi cunoaşte meseria, nu se ţine de palavre şi, în ciuda faptului că mă chinuie de fiecare dată când poate, ştiu că mă simpatizează, împotriva voinţei sale. L-am văzut că devine din ce în ce mai atent. Se concentra asupra lucrurilor care i se spuneau şi începea să se agite.

— Bine, Mitch, ascultă-mă, pentru că o să-ţi spun tot ce am de spus. Tragem de zor la treaba asta şi n-am chef să-mi strici cazul. Da, ştiu asta. Da, aşa ai spus. Vreau doar ca lucrurile să fie clare. O să-ţi las băiatul în pace, cu condiţia să coopereze, altfel îl ducem înapoi de unde a venit. Da, bine, discută din nou cu el!

Con lăsă telefonul să cadă de la oarecare înălţime în furcă. Nu-l trântise, dar îşi subliniase spusele. Terminase. Se uită la mine oarecum iritat. Am pus plicul pe birou. Con îşi lăsă picioarele pe podea.

— Ce-i asta? se răsti el.

Se uită în plic, scoase scrisoarea pe care o găsisem printre lucrurile lui Libby Glass. Chiar şi fără să ştie ce era, o ţinea de margine, parcurse iute conţinutul ei, apoi o privi din nou, cu atenţie. Îmi aruncă o privire. Puse scrisoarea înapoi în plic.

— De unde ai asta?

— Mama lui Libby Glass a păstrat toate lucrurile ei. Foaia asta era ascunsă într-o carte. Am găsit-o vineri. Poţi să verifici dacă-s amprente pe ea?

Se uită cu răceală la mine.

— De ce n-am discuta mai întâi despre Sharon Napier?

Am simţit un fior de spaimă, dar n-am ezitat.

— E moartă, i-am spus eu, întinzârtdu-mă să iau plicul; Con puse pumnul pe el, iar eu mi-am tras mâna; ne-am privit în ochi. Un prieten de-al meu din Vegas mi-a spus. Aşa am aflat.

— Aiurea! Ai fost acolo.

— Greşeşti.

— La naiba, nu mă minţi! se răsti el.

Am simţit că mă enervez.

— Vrei să-mi citeşti drepturile, locotenente Dolan? Vrei să-mi înmânezi o notificare a drepturilor mele constituţionale?

O să o citesc şi o s-o semnez, dacă vrei. Şi o să-mi chem avocatul, iar când o să sosească aici, o să

pălăvrăgim. Ce zici?

— Te ocupi de treaba asta de două săptămâni şi cineva a murit. Dacă-mi stai în cale, te halesc. Acum te dai la mine. Ţi-am spus să stai în banca ta.

— Îhî. Mi-ai spus să mă feresc de necazuri. Aşa am făcut. Ai spus că ai vrea un pic de ajutor, ca să faci legătura între Libby Glass şi Laurence Fife, iar eu ţi-am adus asta, i-am zis eu, arătându-i plicul.

Con îl luă şi-l aruncă la gunoi. Ştiam că vrea doar să mă impresioneze. Am încercat altfel.

— Con, n-am nicio legătură cu moartea lui Sharon Napier. În niciun fel. Ce crezi? Că m-am dus acolo şi am omorât pe cineva care putea să mă ajute? Eşti nebun! N-am fost la Vegas. Am fost la lacul Salton şi am discutat cu Greg Fife. Dacă te îndoieşti de spusele mele, dă-i telefon.

Am tăcut şi m-am uitat nervoasă la el, lâsându-i timp să rumege amestecul acesta de adevăr şi de minciună.

— Cum de ştiai unde era Sharon Napier?

— Pentru că am căutat-o o zi şi jumătate, prin intermediul unui detectiv particular din Nevada, pe nume Bob Dietz. După ce am vorbit cu Greg am vrut să mă duc la Las Vegas. Am dat mai întâi telefon şi am aflat că vârâse cineva un glonţ în ea. Ce crezi că am simţit? Ea ar fi putut să-mi completeze nişte lipsuri din informaţii. Am trecut prin destule. Cazul ăsta blestemat e vechi de opt ani, aşa că lasă-mă în pace!

— Cine ştia că intenţionai să discuţi cu ea?

— Nu ştiu. Dacă vrei să spui că a omorât-o cineva ca s-o împiedice să discute cu mine, atunci părerea mea e că greşeşti, dar n-aş putea băga mâna în foc. Din câte am auzit, Sharon călcase multă lume pe bătături. Şi nu mă întreba pe mine pe cine supărase, pentru că nu ştiu. Am auzit doar că făcuse multe prostii.

Rămase uitându-se la mine şi mi-am dat seama că nimerisem bine. Cineva din Departamentul de

Poliţie din Las Vegas aflase că prietenul meu, detectivul, se interesase de ea. Eram convinsă că Sharon fusese ucisă ca să i se închidă gura, că mă urmărise cineva şi-i venise de hac, dar să mă ia naiba dacă voiam să fiu arătată cu degetul! Nu vedeam la ce-ar fi folosit, în afară de faptul că m-ar fi împiedicat să-mi văd de anchetă. Nu mă simţeam în largul meu la gândul că cineva informase poliţia din Las Vegas despre împuşcătură. Dacă aş fi rămas încă un minut în apartamentul lui Sharon, aş fi avut parte de belele, ceea ce ar fi pus capăt anchetei mele. Regretul pe care-l simţeam pentru că fusesem implicată în moartea ei nu putea fi ispăşit prin faptul că aş fi fost surprinsă la locul crimei.

— Ce-ai mai aflat despre Libby Glass? mă întrebă Con, pe un ton mai potolit.

— Nu prea multe lucruri. Acum încerc să stabilesc legături între informaţii, fără prea mult succes. În cazul în care scrisoarea a fost scrisă de Laurence Fife, o să ştim dacă între cei doi a existat ceva. Eu sper să nu fi fost, dar Nikki pare să creadă că-i scrisul lui. Există ceva în treaba asta care nu mi se pare în regulă. Mă anunţi dacă amprentele se potrivesc?

Con împinse nerăbdător un teanc de dosare de pe biroul său.

— O să mă mai gândesc. Nu vreau să ajungem amici din cauza asta.

— Crede-mă, n-o să fim niciodată prieteni apropiaţi, i-am spus eu şi nu ştiu din ce motiv expresia lui se îmblânzi uşor, iar eu am avut impresia că-i gata să zâmbească.

— Şterge-o de aici, mormăi el, îmbufnat.

Am plecat.

* * *

M-am urcat în maşină şi am părăsit centrul oraşului, luând-o la stânga, pe Anaconda, către plajă. Era o zi minunată – însorită şi răcoroasă, cu nori ce se iveau la orizont. Ici-colo, se vedeau

bărci cu pânze, probabil puse acolo de Camera de Comerţ, pentru ca peisajul să fie pitoresc pentru turiştii care se înghesuiau să facă fotografii.

La Ludlow Beach am urcat colina, apoi am cotit pe strada lăturalnică pe care locuia Marcia Threadgill. Am parcat şi mi-am scos binoclul, apoi am privit spre terasa ei. Toate plantele erau prezente, conform numărătorii, şi toate arătau mai sănătoase decât aş fi vrut. Nici urmă de Marcia sau de vecina cu care se certase. Mi-ar fi plăcut să se mute, ca s-o pot fotografia cărând cutii cu cărţi, grele de douăzeci şi cinci de kilograme, până la camion. M-aş fi mulţumit chiar şi cu o imagine a ei, întorcându-se de la băcănie, ducând în braţe o pungă mare, dublă, plină cu conserve, căreia i se rupea fundul din cauza greutăţii. Mi-am îndreptat din nou atenţia asupra terasei ei şi am observat pentru prima oară că acolo erau de fapt patru cârlige pentru plante, înfipte în suportul de lemn de deasupra terasei. De cârligul din colţul mai apropiat era agăţată planta mamut pe care o văzusem mai înainte, dar celelalte trei cârlige erau goale.

Am lăsat binoclul deoparte şi am intrat în clădire, oprindu-mă pe palierul dintre al doilea şi al treilea etaj. M-am uitat în jos, printre treptele scării. dacă mă aşezam cum trebuie, puteam să-mi plasez aparatul de fotografiat în unghiul potrivit ca să obţin o imagine drăguţă a uşii din faţă a Marciei. După ce am stabilit asta, m-am întors la maşină şi am mers până la supermarketul Gateway. Am ridicat câteva plante de casă în ghivece de plastic şi am găsit una potrivită pentru scopul meu – douăsprezece kilograme de trunchi solid, cu o mulţime de frunze nărăvaşe, în formă de sabie, care creşteau pe el. Am luat o panglică frumoasă pentru cadouri, de culoare roşie şi o felicitare cu versuri sentimentale. Toate astea mi-au consumat un timp preţios, pe care aş fi preferat să-l dedic cazului lui Nikki Fife, dar trebuia să-mi plătesc

chiria şi simţeam că-i sunt datoare firmei California Fidelity măcar o jumătate de lună de chirie.

M-am întors la apartamentul Marciei şi am parcat în faţa casei. Mi-am pregătit aparatul de fotografiat, am desfăcut pachetul cu panglici, am înfăşurat câteva dintre ele de ghiveciul de plastic, într-un mod sărbătoresc, apoi am pus felicitarea în acesta, cu o semnătură mâzgălită, pe care nici eu n-o puteam descifra. Am cărat planta până la etajul doi al clădirii cu inima bătându-mi ceva mai iute decât de obicei. Am aşezat planta lângă pragul Marciei, apoi am urcat pe palier, unde mi-am verificat luminozitatea, am pregătit aparatul de fotografiat, i-am reglat focalizarea lentilelor. Un unghi frumos, mi-am spus eu. Avea să iasă o adevărată capodoperă. Am fugit iute înapoi, am tras aer în piept şi am sunat la uşa doamnei Threadgill, după care am luat-o în sus pe scări, în goana mare. Am luat aparatul de fotografiat şi i-am verificat iarăşi focalizarea. Planificarea timpului fusese perfectă.

Marcia Threadgill a deschis uşa din faţă şi a privit în jos, surprinsă şi nedecisâ. Purta pantaloni scurţi, bustieră croşetată, iar în fundal, vocea Oliviei Newton-John răsuna ca o acadea sonoră. Am ezitat un moment, apoi m-am uitat peste balustrada. Marcia se aplecase ca să scoată felicitarea. A citit-o, a întors-o pe toate părţile, apoi a ridicat din umeri, nedumerită. S-a uitat pe hol în stânga, apoi a înaintat şi s-a uitat pe scări, ca şi cum ar fi căutat persoana care-i adusese coletul. Am început să fac fotografii, bâzâitul aparatului de treizeci şi cinci de milimetri fiind acoperit de muzica prea puternică. Marcia s-a întors înapoi în pragul apartamentului, s-a aplecat fără grijă din mijloc şi a ridicat planta grea de douăsprezece kilograme fără să se ostenească să-şi îndoaie genunchii, aşa cum ne învaţă manualele pentru exerciţii. Când Marcia a dus planta înăuntru, am

fugit iute pe scări şi am ieşit în stradă. Femeia şi-a făcut apariţia pe terasă, a lăsat planta pe balustradă, apoi a dispărut. M-am dat înapoi câţiva metri, punând teleobiectivul şi aşteptând-o, cu răsuflarea tăiată.

S-a întors cu un taburet. I-am făcut nişte fotografii drăguţe în timp ce se căţăra pe scaun. Apoi a apucat planta de agăţătoare, a ridicat-o la înălţimea umărului, cu muşchii încordaţi, şi a trecut bucla agăţătoarei peste cârligul de deasupra capului său. Efortul fusese atât de mare, încât i s-a ridicat bustiera, iar eu am reuşit să imortalizez pieptul mare şi dezgolit al Marciei Threadgill. Cred că m-am răsucit tocmai la timp, pentru că am surprins doar intenţia ei de a arunca o privire în jur, ca să vadă dacă observase cineva incidentul ei. Când m-am uitat din nou în direcţia aceea, Marcia dispăruse.

Am lăsat filmul la developat, având grijă să fie datat şi identificat cum se cuvine. Dar fotografiile nu ne foloseau prea mult, mai ales fără un martor care să confirme data, ora şi circumstanţele cu declaraţia mea, dar fotografia putea măcar să-l convingă pe responsabilul cu despăgubirile de la California Fidelity că trebuie să continue ancheta. Mai mult de atât nu puteam spera, în momentul acela. Cu permisiunea lui, puteam să mă întorc cu un dispozitiv de înregistrare video şi cu un fotograf autorizat, ca să facem nişte poze care să poată fi prezentate la tribunal.

* * *

Ar fi trebuit să ştiu că el nu vedea lucrurile în felul acela. Andy Motycka avea puţin peste patruzeci de ani şi-şi rodea încă unghiile. În ziua aceea îşi rodea degetul mare de la mâna dreaptă. Mă apucau nervii doar când mă uitam la el. Am aşteptat să-şi desprindă o pieliţă uscată de la baza unghiei. Simţeam cum mă trec fiorii de dezgust şi m-am uitat pe deasupra umărului său, spre stânga.

Înainte să ajung la jumătatea explicaţiilor, individul clătina deja din cap.

— Nu putem s-o facem, zise el. Gagica n-are nici măcar avocat. Ar trebui să obţinem săptămâna viitoare o declaraţie scrisă a doctorului. Nici vorbă. Nu vreau să încurc lucrurile. Patru mii opt sute ajung ca să se sature gagica. Ne costă zece mii ca să ne judecăm. Ştii prea bine.

— Ştiu, dar…

— Dar nimic. Riscul e prea mare. Nu ştiu de ce te-a pus Mac s-o verifici pe tipă. Ştiu că asta te indispune, dar ce să facem? O să-i respingi cererea, iar ea o să se ducă şi o să angajeze un avocat, apoi o să aflam că ne-a dat în judecată, cerând un milion de dolari. Las-o baltă.

— Atunci o să repete figura şi în altă parte, i-am zis eu.

Andy ridică din umeri.

— De ce-mi pierd vremea cu asemenea rahaturi? am exclamat eu, ridicând iritată vocea.

— Habar n-am, zise el calm. Să-mi arăţi şi mie fotografia, când o să o iei de la developat. Gagica are ţâţe imense.

— Du-te-n mă-ta, i-am spus eu şi am plecat spre biroul meu.

Capitolul 21

La mesageria vocală mă aşteptau două mesaje. Primul era de la Garry Steinberg. L-am sunat.

— Salut, Kinsey, zise el, când mi s-a făcut legătura.

— Salut, Garry. Ce mai faci?

— N-o duc rău. Am o mică informaţie pentru tine, zise el.

Bănuiam după tonul lui că era încântat de ce aflase, dar ceea ce spuse în continuare mă surprinse.

— În dimineaţa asta m-am uitat pe cererea de angajare a lui Lyle Abernathy. Se pare că a lucrat un timp ca ucenic la un lăcătuş. Un bătrân numit Fears.

— Un lăcătuş?

— Exact. L-am sunat pe individ în dimineaţa asta. Ţi-ar fi plăcut să-l auzi. I-am spus că Abernathy solicitase o slujbă de paznic şi-i verificam antecedentele. Fears a mormăit şi a bombănit, dar în cele din urmă mi-a spus că a trebuit să-l concedieze pe puşti. Fears primea o mulţime de reclamaţii privind dispariţia banilor din locuri unde lucrase Lyle şi începuse să bănuiască faptul că acesta era implicat în furtişaguri. Nu putuse dovedi nimic, dar nu voia să rişte, aşa că i-a făcut vânt.

— Doamne, asta-i grozav! am spus eu. Asta înseamnă că Lyle putea să intre în casa familiei Fife. Şi în cea a lui Libby.

— Aşa se pare. A lucrat pentru Fears opt luni şi învăţase destul de multe ca să încerce să acţioneze pe cont propriu, dacă judecăm după ce spune Fears. Dacă nu cumva familia Fife avea un sistem de alarmă sau ceva de genul ăsta.

— Pentru pază nu aveau decât un ciobănesc german, care a fost lovit de o maşină cu şase săptămâni înainte de moartea lui Laurence Fife.

Acesta, soţia sa şi copii erau plecaţi atunci când a murit câinele.

— Frumos, zise Garry. După atâta amar de timp nu se poate dovedi nimic, dar măcar poţi să te lămureşti cu cine ai de-a face. Cum rămâne cu cererea? Vrei o copie?

— Mi-ar plăcea. Ce-i cu conturile lui Fife?

— Am luat registrele acasă şi o să mă uit prin ele când o să pot. E mult de lucru. M-am gândit că până atunci ţi-ar face plăcere să afli de chestia cu lăcătuşul.

— Mulţumesc pentru ajutor. Doamne, ce jigodie e tipul ăsta!

— Mie îmi spui! Mă sună cineva. Păstrăm legătura.

Îmi dădu numărul de telefon de acasă, pentru cazul în care aş fi avut nevoie să discut cu el.

— Eşti nemaipomenit. Mulţumesc.

Al doilea mesaj era de la Gwen, de la K-9 Korners. Una dintre asistentele ei îmi răspunse, iar eu am ascultat un concert de lătrături şi schelăituri până când a venit Gwen la telefon.

— Kinsey?

— Da, eu sunt. Am primit apelul tău. Ce s-a întâmplat?

— Eşti liberă la prânz?

— Doar o clipă, să mă uit în agendă.

Am pus mâna pe receptor şi m-am uitat la ceas. Era ora unu şi patruzeci şi cinci de minute. Mâncasem de prânz? Mâncasem micul dejun astăzi?

— Da, sunt liberă.

— Bine. Ne întâlnim peste cincisprezece minute la Palm Garden, dacă eşti de acord.

— Sigur. Grozav! Ne vedem curând.

Paharul meu cu vin alb abia sosise când am zărit-o pe Gwen apropiindu-se prin curte: înaltă, zveltă, cu părul cenuşiu în aşa fel pieptănat încât să-i descopere complet faţa. Purta o bluză de mătase gri, cu mâneci lungi, bufante, strânse la

încheieturi, iar fusta de-un cenuşiu-închis îi scotea în evidenţă talia subţire şi coapsele. Era elegantă, avea încredere în sine – ca şi Nikki – şi vedeam de ce aceste două femei îl atrăseseră pe Laurence Fife. Am presupus că, odată, şi Charlotte Mercer arătase la fel: o femeie cu prestanţă, o femeie cu gust. M-am întrebat, într-o doară, dacă Libby Glass ar fi îmbătrânit la fel, dacă ar fi trăit. Probabil că fusese mai puţin sigură de sine la douăzeci şi patru de ani, dar fusese strălucită – iar prospeţimea şi ambiţia ei îl atrăseseră pe Laurence, când acesta se apropiase de patruzeci de ani. „Dumnezeu să ne apere de consecinţele andropauzei”, mi-am spus eu.

— Bună. Ce mai faci? ciripi Gwen cu vioiciune, aşezându-se.

Puse şerveţelul lângă farfuria sa şi comandă vin chelneriţei care trecea pe lângă noi. De aproape, imaginea ei se îmblânzea, pometii ei ososi fiind estompaţi de ochii mari, căprui, de gura rujată discret cu un roz pal. Dar, mai mult ca orice, impresiona comportarea ei: amuzantă, inteligentă, feminină, rafinată.

— Ce fac câinii? am întrebat eu.

Gwen râse.

— Se murdăresc, slavă Domnului. Ne-am scăldat astăzi. Voiam să discut cu tine. Ai fost plecată din oraş.

— M-am întors sâmbătă. Ai încercat să iei legătura cu mine?

Ea dădu din cap şi-mi spuse:

— Am sunat la birou joi. Mesageria vocală mi-a spus că eşti în Los Angeles, aşa că am încercat să te găsesc acolo. Mi-a răspuns o toantă…

— Arlette.

— Nu ştiu cine era, mi-a înţeles numele greşit de două ori, aşa că am închis.

Chelneriţa sosi cu vinul lui Gwen.

— Ai comandat deja?

Am clătinat din cap.

— Te-am aşteptat.

Chelneriţa îi aduse un meniu şi se uită la mine.

— O să iau salata bucătarului, am zis eu.

— Pune de două ori.

— Sos?

— Brânză cu mucegai, am spus eu.

— Eu vreau oţet cu ulei, spuse Gwen şi-i înmâna ambele meniuri chelneriţei, care plecă. Gwen îşi îndreptă atenţia spre mine. Am decis că trebuie să fim la egalitate.

— În ce privinţă?

— Amantul meu de demult, zise ea, roşind uşor. Mi-am dat seama că, dacă nu-ţi spun cine a fost, o să umbli după cai verzi pe pereţi şi o să pierzi o grămadă de timp, încercând să-i afli numele. Am creat mai mult mister decât merită.

— Cum aşa?

— El a murit acum câteva luni, în urma unui atac de cord, spuse ea, devenind din nou vioaie. După ce am vorbit cu tine, am încercat să dau de el. Se numea David Ray. Era învăţător, învăţătorul lui Greg, aşa ne-am cunoscut. Mi-am spus că ar trebui să ştie şi el că pui întrebări despre moartea lui Laurence şi că e posibil ca din curiozitate să ajungi şi la el.

— Cum ai aflat?

— Auzisem că se mutase împreună cu soţia lui în San Francisco. Se pare că locuia în Bay Area şi preda la una dintre şcolile de stat din Oakland.

— De ce nu mi-ai spus înainte?

Gwen ridică din umeri.

— Loialitate rău înţeleasă. Ca să-l protejez. A fost o relaţie foarte importantă pentru mine şi n-am vrut ca el să fie implicat în ce se întâmplă acum.

Se uită la mine şi văzu că-s sceptică. Se înroşi aproape imperceptibil.

— Ştiu cum pare. La început refuz să-ţi spun cum îl cheamă, apoi îţi zic că-i mort şi că nu mai poţi să iei legătura cu el, dar aşa stau lucrurile. Nu

ştiu dacă ţi-aş fi zis ceva, dacă ar mai fi fost în viaţă.

Mi-am spus că se putea să aibă dreptate, dar mai era ceva, ceva de care nu eram sigură… Din fericire chelneriţa apăru cu salatele noastre şi urmară câteva minute în care am fost ocupate cu feliile de pâine prăjită. Gwen îşi pregătise lăptuca, dar nu mâncase prea mult. Eram curioasă să aflu ce mai avea de spus şi prea flămândă ca să-mi pese de asta până nu mâncam ceva.

— Ştiai că avea probleme cu inima? am întrebat eu, în cele din urmă.

— Nu, dar presupun că era bolnav de ani de zile.

— El a rupt relaţia sau tu?

Gwen zâmbi cu amărăciune.

— Laurence a făcut-o, dar acum mă întreb dacă David a avut şi el vreo contribuţie. Probabil că povestea asta îi complicase viaţa într-un fel insuportabil.

— David i-a spus soţiei sale?

— Cred că da. Ea a fost foarte amabilă la telefon. I-am spus că Greg îmi ceruse să iau legătura cu fostul lui învăţător, iar ea a jucat rolul corespunzător. Când mi-a spus că David a murit, eu am fost… nu ştiam ce să-i spun, am mormăit ce se cuvine – condoleanţe, îmi pare rău… A fost groaznic. Înfiorător.

— Ea n-a pomenit de relaţia voastră?

— Oh, nu! Nici vorbă, dar ştia exact cine sunt. Oricum, îmi pare rău că nu ţi-am spus de la început.

— Nu-i nimic, am zis eu.

— Altfel, cum merge ancheta? întrebă ea.

Am ezitat un pic.

— Fărâme de informaţii. Nimic concret.

— Chiar te aştepţi să găseşti ceva după atâta timp?

— Nu se ştie niciodată, i-am răspuns eu, zâmbind. Oamenii devin neatenţi când se simt în

siguranţă.

— Ai dreptate.

Am discutat un pic despre Greg şi despre Diane, despre vizita pe care le-o făcusem – pe care i-am relatat-o fără tragere de inimă. La trei fără zece, Gwen se uită la ceas.

— Trebuie să mă întorc, zise ea, pescuind din poşetă banii pentru nota de plată; scoase o bancnotă de cinci dolari. Păstrăm legătura?

— Bineînţeles, am spus eu şi am sorbit o gură de vin, în timp ce se ridica de pe scaun. Când l-ai văzut ultima oară pe Colin?

Se întoarse brusc şi mă privi în ochi.

— Pe Colin?

— L-am întâlnit duminică, am zis eu, ca şi cum asta ar fi explicat întrebarea mea. M-am gândit că Dianei i-ar plăcea să ştie că s-a întors. E topită după el.

— Da, aşa e, zise Gwen. Nu ştiu când l-am văzut ultima oară. Cred că atunci când a absolvit Diane gimnaziul. De ce m-ai întrebat?

Am ridicat din umeri.

— Din pură curiozitate, am spus, privind-o – aşa speram – cu o mutră inexpresivă; pe gâtul lui Gwen apăruse o pată roz şi m-am întrebat dacă aşa ceva putea fi folosit în tribunal, ca un mod de detectare a minciunilor. Am eu grijă de bacşiş.

— Să-mi spui cum decurge ancheta, spuse ea, cu o voce iarăşi obişnuită.

Apoi vârî banii sub farfuria sa şi ieşi, cu acelaşi mers sigur cu care venise. Am privit-o cum se îndepărtează, gândindu-mă că un lucru important rămăsese nespus. Ar fi putut să-mi povestească despre David Ray la telefon. Şi nu eram foarte convinsă că nu ştiuse de la început de moartea lui. În minte îmi apăru Colin.

Am mers pe jos două cvartale, până la biroul lui Charlie. Ruth dactilografia ceva, după o înregistrare la casetofon, iar degetele i se mişcau cu uşurinţă pe tastatură. Era foarte rapidă.

— E în birou?

Ruth zâmbi şi dădu din cap spre camera din spatele ei, fără să rateze niciun cuvânt înregistrat, concentrată, în timp ce transpunea sunetele pe hârtie, fără să întârzie nicio clipă.

Mi-am vârât capul pe uşă. Charlie stătea la birou, fără haină, cu o carte de drept deschisă în faţa sa. Cămaşă bej, vestă de-un cafeniu-închis. Când m-a văzut, a surâs, apoi s-a rezemat de speteaza scaunului. Aruncă pixul pe birou.

— Eşti liber la cină? l-am întrebat eu.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic. Îţi fac o propunere.

— La şase şi un sfert.

— O să mă întorc, i-am spus eu şi am închis uşa biroului, gândindu-mă încă la cămaşa deschisă la culoare şi la vesta cafenie.

Chestia asta chiar că era sexy! Un bărbat în bikini de nailon, cu un nod mic în faţă, nu-i nici pe jumătate la fel de interesant ca un tip într-un costum elegant, bine croit. Ţinuta lui Charlie îmi amintea de o Reese's Peanut Butter Cup[9] din care muşcasem o dată şi voiam să mănânc şi restul.

M-am dus la casa de pe plajă a lui Nikki.

Capitolul 22

Nikki mi-a deschis uşa, îmbrăcată într-un pulover vechi, cenuşiu, şi într-o pereche de blugi decoloraţi. Era desculţă, cu părul despletit, cu o pensulă într-o mână şi cu degetele pătate de vopsea de culoarea cojilor de nuci de pecan.

— Oh, salut, Kinsey. Intră, zise ea.

O luă către terasă, iar eu am urmat-o. L-am văzut pe Colin dincolo de uşile glisante de sticlă. Era fără cămaşă, într-o pereche de pantaloni largi de lucru, stând cu picioarele încrucişate în faţa unui scrin, pe care cei doi păreau că-l recondiţionează. Sertarele erau trase şi împrăştiate de-a lungul balconului, iar fierăria scoasă. Aerul mirosea a diluant şi a terebentină, miros care se amesteca, fără a fi incompatibil, cu aroma de coajă de eucalipt. Mai multe foi de glaspapir fin fuseseră împăturite şi aşezate deoparte, suprafaţa lor fiind albă din cauza prafului de lemn. Arătau moi, de-atâta folosit. Soarele încinsese balustrada, iar sub scrin fuseseră întinse ziare, ca să protejeze terasa.

Colin se uită spre mine şi-mi zâmbi. Nasul şi obrajii îi erau uşor arşi de soare, avea ochii verzi ca apa mării, braţe goale trandafirii şi niciun fir de păr pe faţă. Îşi văzu mai departe de treabă.

— Voiam să-l întreb ceva pe Colin, dar m-am gândit să încerc mai întâi cu tine, i-am spus lui Nikki.

— Sigur, dă-i drumul, replică ea.

M-am rezemat de balustradă, în timp ce ea înmuie vârful pensulei într-o cutioară de vopsea, apoi înlătură surplusul frecând pensula de marginea cutiei. Colin părea mai interesat de vopsit decât de schimbul nostru de cuvinte. Mi-am închipuit că-l obosea oarecum să încerce să urmărească o conversaţie, cu toate că citea cu uşurinţă de pe buze. Sau poate că adulţii i se păreau plictisitori.

— Poţi să-ţi aminteşti dacă ai lipsit din oraş – indiferent cât timp – înainte de moartea lui Laurence? Cu patru, cinci sau şase luni înainte?

Nikki se uită la mine surprinsă şi clipi. Se părea că nu se aşteptase la aşa ceva.

— Am plecat o dată, timp de o săptămână. Tatăl meu avusese un atac de cord în iunie şi am zburat până în Connecticut, zise ea şi clătină din cap. Cred că a fost singura dată. Ce bănuieşti?

— Nu-s sigură. Chestia pare cam trasă de păr, dar m-a preocupat faptul că fiul tău i-a spus lui Gwen „mama lui tâticu' ". A mai pomenit de asta de atunci?

— Nu. Niciun cuvânt.

— Mă întreb dacă n-a întâlnit-o cumva pe Gwen într-un moment în care erai plecată. Colin e prea deştept ca s-o confunde cu bunica sa, deci înseamnă că i-a prezentat-o cineva astfel.

Nikki mă privi cu scepticism.

— Asta da imaginaţie! Colin nu avea atunci decât trei ani şi jumătate.

— Ştiu, dar cu puţin timp în urmă am întrebat-o pe Gwen când l-a văzut ultima oară pe băiat şi susţine că a fost la serbarea lui Diane de absolvire a gimnaziului.

— Probabil că-i aşa, zise Nikki.

— La serbarea aceea Colin avea doar paisprezece luni. Am văzut eu însămi fotografiile. Era încă un bebeluş.

— Şi ce-i cu asta?

— Atunci cum de-o ţine minte?

Nikki întinse o dungă de vopsea, obţinând astfel mai mult timp de gândire.

— Poate Gwen l-a văzut într-un magazin sau l-a întâlnit când era cu Diane. Ea l-a văzut sau el a văzut-o, fără ca vreunul dintre ei să acorde o importanţă deosebită faptului.

— Tot ce se poate. Dar cred că Gwen m-a minţit, atunci când am întrebat-o. Dacă n-a fost

nimic deosebit, de ce nu mi-a spus? De ce s-a ascuns?

Nikki mă privi lung.

— Poate că Gwen a uitat.

— Te superi dacă-l întreb pe Colin?

— Nu, dă-i drumul.

— Unde-i albumul?

Nikki făcu un gest peste umăr. M-am întors în camera de zi. Albumul de fotografii era pe măsuţă. L-am răsfoit până am găsit instantaneul cu Gwen. L-am desprins din cele patru colţare mici şi m-am întors pe terasă. I-am întins poza lui Colin.

— Întreabă-l dacă îşi poate aminti ce s-a întâmplat când a văzut-o ultima oară.

Nikki se întinse şi-l bătu pe umăr. Colin se uită la ea, apoi la poză, după care mă privi în ochi, mirat. Nikki îi făcu semne, punându-i întrebarea. Băiatul se întunecă la faţă.

— Colin?

Băiatul începu să vopsească din nou, întorcându-şi faţa.

— Afurisitul ăsta mic! exclamă amuzată Nikki, apoi îl înghionti şi repetă întrebarea.

Colin ridică din umeri. I-am urmărit cu atenţie reacţia.

— Întreabă-l dacă ea a fost aici.

— Cine, Gwen? De ce să fi fost aici?

— Nu ştiu. De aceea îl întrebăm.

Privirea lui Nikki exprima pe jumătate îndoială, pe jumătate neîncredere. Fără niciun chef, se uită la Colin şi începu să facă semne, traducându-mi spusele. Nu părea prea încântată de ceea ce făcea.

— Gwen a fost aici sau în casa cealaltă?

Colin o privi, iar chipul lui exprimă nesiguranţă şi alte câteva lucruri: jenă, ascunderea unui secret, groază.

— Nu ştiu, spuse el cu glas tare.

Consoanele se învălmăşiră, precum cerneala pe o pagină umedă, iar tonul său dezvăluia un gen de neîncredere încăpăţânată.

Apoi îşi îndreptă privirea spre mine. Mi-am amintit brusc de momentul acela din clasa a şasea când auzisem pentru prima oară cuvântul *fut*. Unul dintre colegii mei de şcoală îmi spusese s-o întreb pe mătuşa mea ce înseamnă. Simţisem că-i vorba de o capcană, deşi nu aveam idee în ce consta.

— Spune-i că nu-i nimic, i-am zis eu lui Nikki. Spune-i că nu te deranjează.

— Ba mă deranjează, se răsti ea.

— Nikki, fii serioasă! E vorba de ceva important. Ce mai contează după atâta vreme?

Atunci Nikki începu o scurtă discuţie cu fiul ei – o discuţie doar între ei doi – făcând semne ca o nebună. O ceartă cu degetele.

— Nu vrea să discute despre asta, îmi zise ea, prudentă. A greşit.

Nu credeam că aşa stăteau lucrurile şi mă simţeam din ce în ce mai agitată. Colin ne privea pe amândouă, încercând să-şi dea seama ce se întâmpla.

— Ştiu că o să ţi se pară ciudat, am zis eu, dar mă întreb dacă Laurence i-a spus că Gwen e mama sa.

— De ce ar fi făcut asta?

M-am uitat la ea şi i-am spus:

— Poate Colin i-a surprins îmbrâţişându-se… sau ceva de genul ăsta.

Figura lui Nikki rămase inexpresivă un moment, apoi deveni încruntată. Colin aştepta nesigur, uitându-se când la mine, când la ea. Nikki îi făcu iarăşi semne. Băiatul păru stânjenit, lăsă capul în jos. Nikki îi făcu iarăşi semne, mai însufleţită. Colin clătină din cap, dar gestul păru mai degrabă un semn de precauţie decât de ignoranţă.

Expresia lui Nikki se schimbă.

— Tocmai mi-am amintit ceva, spuse ea, clipind iute şi înroşindu-se la faţă. Laurence a fost aici. Mi-a spus că l-a adus pe Colin, când eu eram plecată în Est. Greg şi Diane rămăseseră acasă, cu doamna Voss. Amândoi voiau să se întâlnească cu

nişte colegi, ceva de genul ăsta, iar Laurence mi-a spus că ei doi – el şi Colin – veniseră pe plajă ca să se destindă un pic.

— Grozav, am spus eu, ironică. La trei ani şi jumătate, asta nu însemna mare lucru pentru Colin. Hai să presupunem că-i adevărat. Hai să presupunem că Gwen a venit aici…

— Nu am niciun chef să continuăm.

— Încă un pic. Întreabă-l doar de ce i-a spus lui Gwen „mama lui tâticu'".

Fără niciun chef, Nikki îl întrebă pe Colin, iar chipul acestuia se lumină. Băiatul răspunse prin semne imediat şi-şi duse mâna la cap.

— Gwen are păr cărunt, îmi transmise Nikki. Lui i s-a părut că seamănă a bunică, atunci când a fost aici.

Am detectat un strop de enervare în glasul ei, dar Nikki se stăpâni, probabil de dragul băiatului. Îl mângâie cu afecţiune pe păr.

— Te iubesc, îi zise ea. Nu-i nimic. Totul e bine.

Colin păru să se relaxeze, dar încordarea îi întunecase ochii lui Nikki, încât aceştia căpătaseră culoarea cenuşie a cărbunelui.

— Laurence o ura, zise ea. Nu putea să fi…

— Am făcut doar o speculaţie, i-am replicat eu. Se poate să fi fost ceva nevinovat. Poate s-au întâlnit să bea ceva şi să discute despre situaţia şcolară a copiilor. Nu ştim nimic cert.

— Aiurea! exclamă ea, prost dispusă.

— Nu te supăra pe mine, i-am zis eu. Încerc să pun lucrurile cap la cap, astfel încât să se potrivească.

— Nu cred o iotă, îmi replică ea, scurt.

— Vrei să spui că era un om prea cumsecade ca să facă aşa ceva?

Nikki îşi puse pensula pe o hârtie şi-şi şterse mâinile cu o cârpă.

— Poate că-mi place să-mi mai păstrez unele iluzii…

— Nu te învinovăţesc. Dar nu înţeleg de ce te deranjează. Charlotte Mercer mi-a dat ideea asta. Mi-a spus că Laurence era ca un cotoi, care adulmeca întotdeauna la aceeaşi uşă.

— Bine, Kinsey. Ai demonstrat ce voiai.

— Nu, nu cred că am reuşit. Mi-ai plătit cinci mii de dolari ca să descopăr ce s-a întâmplat. dacă nu-ţi place răspunsul, pot să-ţi dau banii înapoi.

— Nu, nici vorbă. Să trecem peste asta. Ai dreptate.

— Vrei să continui ancheta sau nu?

— Da, spuse ea, fără nicio intonaţie, dar nu îmi mai aruncă nicio privire.

Mi-am cerut scuze şi am plecat aproape imediat după aceea, simţindu-mă cam deprimată. Lui Nikki îi păsa încă de individ, iar eu nu ştiam cum să interpretez asta. Doar că nimic nu-i previzibil, când e vorba de relaţiile dintre bărbaţi şi femei. Atunci de ce mă simţeam vinovată că-mi făcusem treaba?

M-am dus la biroul lui Charlie. Acesta mă aştepta în capul scării, cu haina pe umăr, cu cravata lărgită.

— Ce ţi s-a întâmplat? mă întrebă el, când îmi văzu mutra.

— Nu mă întreba. Încerc să-mi găsesc o slujbă de secretară la o şcoală. Ceva simplu şi drăguţ. Ceva de la ora nouă la cinci.

Am ajuns pe aceeaşi treaptă cu el şi mi-am ridicat uşor faţa, ca să mă uit la el. Mă simţeam ca şi cum aş fi pătruns brusc într-un câmp magnetic, precum cei doi câini-magneţi pe care-i aveam când eram copil – unul negru şi unul alb. Dacă-i ţineai la distanţa de un centimetru, de polii pozitivi, se izbeau unul de celălalt, cu un uşor ţâcânit. Chipul lui Charlie era solemn, reţinut, cu ochii aţintiţi asupra gurii mele, de parcă ar fi vrut să mă atragă. Timp de zece secunde, am părut prinşi în câmpul acela, apoi m-am tras înapoi un pic, nefiind pregătită pentru intensitatea aceea.

— Isuse! exclamă el, aproape surprins, apoi chicoti – un sunet pe care-l ştiam foarte bine.

— Simt nevoia să beau ceva, am spus eu.

— N-ai nevoie doar de asta, spuse el, îngăduitor.

Am zâmbit, ignorându-l.

— Sper că ştii să găteşti, pentru că eu nu ştiu.

— Ascultă, avem o problemă, zise el. Păzesc casa asociatului meu. E plecat din oraş şi trebuie să-i hrănesc câinii. Putem să îmbucam ceva acolo.

— Foarte bine, am zis eu.

Charlie încuie biroul, apoi am coborât pe scara din spate şi ne-am dus într-o mică parcare de lângă clădirea în care se afla biroul său. Îmi deschise portiera, dar eu mă îndreptam deja spre maşina mea, care era parcată pe stradă.

— N-ai încredere în mine ca şofer?

— O să mă aleg cu o amenda dacă rămân aici. O să mă ţin după tine. Nu-mi place să rămân fără roţi.

— Roţi? Vorbeşti de maşina ta ca în anii şaizeci, zicându-i *roţi?*

— Da, am citit asta într-o carte.

Charlie îşi dădu ochii peste cap şi zâmbi îngăduitor. Se urcă în maşina sa şi aşteptă răbdător până am ajuns la automobilul meu. Apoi o luă din loc, mergând încet, ca să-l pot urmări fără să-l pierd. Din când în când îl vedeam privindu-mă în oglinda retrovizoare.

— Ticălos sexy! am bombănit eu, apoi m-am cutremurat, fără să vreau; Charlie avea un asemenea efect asupra mea.

Ne-am dus către casa de pe plajă a lui John Powers. Charlie condusese încet. Ca de obicei, acţiona cu viteza redusă la jumătate. Drumul începu să şerpuiască. În cele din urmă, maşina sa încetini şi coti la stânga, pe o alee abruptă. Dacă socotelile mele erau corecte, nu ne aflam departe de casa de pe plajă a lui Nikki. Am parcat maşina în spatele lui, cu botul în sus, sperând că frâna mea o să ţină. Casa lui Powers se afla pe culme, în

dreapta, cu un garaj improvizat în faţă şi cu loc de parcare pentru două maşini. Garajul avea un gard alb de lemn, cele două jumătăţi ale gardului alcătuind o poartă ce părea încuiată. Am presupus că în garaj era maşina lui Powers.

Charlie ieşi din automobil şi mă aşteptă. Ca şi proprietatea lui Nikki, casa se afla pe faleză, la vreo douăzeci de metri deasupra plajei. Am văzut, prin garajul improvizat, un petic de iarbă, o curte în formă de semilună. Am mers pe o alee îngustă până în spatele casei, iar Charlie m-a condus în bucătărie. Cei doi câini ai lui John Powers erau genul celor pe care nu pot să-i sufăr: din aceia care sar, latră, se gudură, cu gheare ca nişte dinţi de rechin. Şi le puţea răsuflarea. Unul era negru, celălalt avea culoarea unei balene în putrefacţie. Amândoi erau mari şi insistau să stea pe labele din spate ca să mă privească în ochi. Mi-am dat capul pe spate, cu buzele strânse, prevăzând că vor urma pupături băloase.

— Charlie, nu poţi să mă ajuţi? am îndrăznit să şoptesc printre dinţii încleştaţi.

O potaie mă linse chiar pe gură, în timp ce vorbeam.

— Tootsie! Moe! Plecaţi de acolo! se răsti el.

Mi-am şters buzele şi am întrebat:

— Tootsie şi Moe?

Charlie izbucni în râs, apoi duse câinii în camera de serviciu, trăgându-i de zgărzi. Îi închise acolo. Unul începu să urle, celălalt să latre.

— Oh, Doamne! Dă-le drumul.

Charlie deschise uşa şi amândouă javrele săriră afară, cu limbile fâlfâind ca nişte felii de carne de vită conservată. Unul din ei ţopăi până-n cealaltă cameră şi se întoarse la trap, cu o lesă în gură. Asta ar fi trebuit să fie o dovadă de deşteptăciune. Charlie le puse amândurora lesele, iar câinii se agitară, udând ici-colo podeaua.

— Dacă îi plimb, se potolesc, remarcă Charlie. Se pare că te plac.

M-am strâmbat la el, dar se părea că nu există altă alternativă decât să-l urmez în faţa casei. Pe iarbă se vedeau o mulţime de rahaţi de câine. O scară îngustă de lemn ducea spre plajă, continuându-se apoi cu un sol stâncos. Era o coborâre riscantă, mai ales dacă o făceai împreună cu doi zănatici de câte cincizeci de kilograme fiecare, care ţopăiau şi făceau piruete la fiecare cotitură.

— John vine acasă la prânz, ca să-i lase să alerge, îmi spuse Charlie peste umăr.

— Drăguţ din partea lui, am spus eu, coborând pe pantă şi concentrându-mă asupra propriilor picioare.

Din fericire, purtam tenişi, care nu alunecau şi nici nu aveau tocuri care să se prindă în treptele putrede şi să mă facă să mă rostogolesc cu capul înainte în Pacific.

Plaja de jos era lungă şi îngustă, mărginită de stânci prăpăstioase. Câinii săriră dintr-un capăt în celălalt, cel negru oprindu-se să facă un rahat mare, aburind, cu partea din spate lăsată în jos şi cu ochii plecaţi cu modestie. Isuse, asta-i tot ce ştiu câinii să facă? Am privit în altă parte. Sincer vorbind, chestia era *vulgară*. Am găsit un scaun pe stâncă şi am încercat să mă gândesc la altceva. Aveam nevoie de o pauză, de o lungă perioadă de timp în care să nu-mi pese decât de mine. Charlie arunca beţe, iar câinii le ratau invariabil.

În cele din urmă, potăile se săturară de zbenguială şi ne-am împleticit cu toţii, urcând pe scări. De îndată ce-am ajuns în casă, câinii s-au trântit pe un covor mare, oval, din camera de zi şi au început să-l roadă până la urzeală. Charlie s-a dus în bucătărie şi am auzit zângânitul gheţii în frapieră.

— Ce vrei să bei? strigă el.

M-am dus la uşa bucătăriei.

— Aş vrea vin, dacă ai.

— Foarte bine. Am, e în frigider.

— Faci chestia asta des? l-am întrebat eu, arătând spre câini.

Charlie ridică din umeri, apoi umplu din nou frapiera.

— Cam la trei, patru săptămâni o dată. Depinde, zise el, apoi îmi zâmbi. Vezi? Sunt un tip mai amabil decât credeai.

Mi-am fluturat arătătorul prin aer, ca să-i arăt cât de impresionată eram, şi chiar credeam că era frumos din partea lui să aibă grijă de câini. Nu-mi imaginam că Powers putea să găsească un adăpost care să aibă grijă de ei. Ar fi trebuit să-i ducă la grădina zoologică. Charlie îmi dădu un pahar cu vin şi-şi turnă un bourbon cu gheaţă. M-am rezemat de tocul uşii.

— Ştiai că Laurence a avut o aventură cu mama lui Sharon Napier?

Charlie se uită mirat şi întrebă:

— Asta-i o glumă?

— Nu. Se pare că povestea asta s-a întâmplat cu ceva timp înainte ca Sharon să vină să lucreze pentru el. Din câte am aflat, „angajarea" ei a fost o combinaţie de şantaj cu răzbunare. Ceea ce explica modul în care Sharon îl trata pe Laurence.

— Cine ţi-a spus chestia asta?

— Ce contează?

— Pentru că-i o aiureală. Numele Napier nu-mi spune nimic, iar eu îl cunoşteam pe Laurence de o grămadă de timp.

Am ridicat din umeri şi am zis:

— Asta ai spus şi despre Libby Glass, i-am replicat eu.

Zâmbetul lui Charlie începu să dispară.

— Doamne, nu uiţi nimic!

Se duse apoi în camera de zi, iar eu l-am urmat. Se aşeză într-un scaun din nuiele împletite, care scârţâi sub greutatea lui.

— De aceea eşti aici? Ca să lucrezi? întrebă el.

— De fapt, nu. Dimpotrivă.

— Adică?

— Venisem ca să uit de toate.

— Atunci de ce pui întrebări? De ce interogatoriul ăsta de gradul trei? Ştii ce simt pentru Laurence şi nu-mi place să fiu folosit.

Am simţit că, de jenă, şi mie îmi dispare zâmbetul de pe buze.

— Asta crezi că se întâmplă? l-am întrebat eu.

Charlie se uită în jos, spre paharul său şi zise, alegându-şi cuvintele cu grijă:

— Recunosc că ai o treabă de făcut. Nu mă deranjează şi nu mă plâng. O să te ajut cu ce pot, dar vreau să fac asta fără să mă interoghezi la fiecare pas. Nu cred că ai idee cum e. Ar trebui să vezi cum te schimbi când începi să vorbeşti de o crimă.

— Îmi pare rău, am spus eu, cu duritate. Nu voiam să-ţi fac asta. Am primit o informaţie şi trebuia s-o verific. Nu-mi permit să mă iau după aparenţe.

— Nici măcar când eşti cu mine?

— De ce-mi faci asta? am spus eu, iar vocea mea coborâse în intensitate până la nivelul unei şoapte.

— Încercam doar să lămuresc câteva lucruri.

— Uite ce-i, tu eşti cel care ai venit la mine. Îţi mai aminteşti?

— Duminică. Da. Şi tu eşti cea care a venit la mine azi. Iar acum încerci să storci ceva de la mine şi asta nu-mi place.

M-am uitat în podea, simţindu-mă fragilă şi jignită. Nu-mi plăcea să fiu pălmuită astfel şi m-am enervat. Foarte tare. Am clătinat din cap.

— Am avut o zi grea, am spus eu. Chiar n-am nevoie de asemenea rahaturi.

— Şi eu am avut o zi grea, spuse el. Şi ce-i cu asta?

Mi-am pus paharul cu vin pe masă şi mi-am luat poşeta.

— Las-o baltă, i-am spus eu, cu blândeţe. Şi du-te dracului.

M-am dus în bucătărie. Câinii îşi ridicară capetele şi mă priviră trecând. Eram furioasă, iar ei îşi coborâră privirea, ca şi cum le-aş fi transmis asta. Charlie nu se mişcă. Am trântit uşa din spate şi am urcat în maşină, am pornit-o energic, apoi am dat înapoi pe alee, scârţâind din pneuri. Când am ieşit pe şosea, l-am zărit pe Charlie stând lângă garajul improvizat. Am băgat în viteza întâi şi am plecat.

Capitolul 23

Niciodată nu mi-a plăcut să înghit rahaturi, îndeosebi din partea bărbaţilor. M-am potolit abia la o oră după ce am ajuns acasă. Se făcuse ora opt şi încă nu mâncasem nimic. Mi-am turnat un pahar mare de vin şi m-am aşezat la birou. Am luat nişte cartonaşe albe şi am început să lucrez. La ora zece am cinat – un sandvici cu ou fiert, tâiat felii, pe care l-am pus fierbinte pe pâine de secară, stropită din belşug cu maioneză şi sare; am mai deschis o sticlă de Pepsi şi un pachet cu fulgi de porumb. Între timp, terminasem de trecut pe cartonaşe toate informaţiile pe care le aveam, după care am fixat cartonaşele pe panou.

Am făcut o schiţă a poveştii, permiţându-mi să fac supoziţii. De ce nu? în momentul acela nu dispuneam de mare lucru. Mi se părea posibil ca un individ să fi pătruns prin efracţie în casa familiei Fife, în weekendul în care fusese ucis ciobănescul german, când Nikki şi Laurence plecaseră la lacul Salton, cu Colin şi Greg. Mi se părea posibil ca Sharon Napier să fi descoperit ceva după moartea lui Laurence – şi (probabil) de aceea fusese ucisă. Am început să fac liste, sistematizând informaţiile adunate şi încercând să-mi clarific impresiile pe jumătate formate şi care mă obsedau. Mi-am dactilografiat fişele şi le-am pus în ordine alfabetică, începând cu Lyle Abernathy şi Gwen.

N-am respins ideea că se putea ca Diane şi Greg să fie implicaţi, dar nu mi se părea logic ca unul din ei să-l fi ucis pe Laurence, cu atât mai puţin pe Libby Glass. Am inclus-o şi pe Charlotte Mercer pe lista mea. Era o persoană agresivă şi răuvoitoare. Cred că n-ar fi făcut economie de energie sau de bani, ca să vadă lumea arătând exact aşa cum dorea ea. Putea să fi angajat pe cineva, dacă nu voia să se ostenească să omoare cu

mâinile ei. Iar dacă îl omorâse pe Laurence, de ce n-ar fi ucis-o şi pe Libby Glass? De ce nu şi pe Sharon Napier, dacă Sharon descoperise ceva? Am decis că ar fi bine dacă aş verifica la liniile aeriene, să văd dacă numele ei apărea pe vreo listă de pasageri către Las Vegas, atunci când murise Sharon. Nu mă mai gândisem să abordez lucrurile din acest punct de vedere. Mi-am făcut o însemnare. Charlie Scorsoni figura încă pe lista mea de suspecţi, iar când mi-am dat seama de asta, efectul n-a fost deloc plăcut.

* * *

S-a auzit un ciocănit în uşă şi am tresărit, fără să vreau. M-am uitat la ceas: ora douăsprezece şi douăzeci şi cinci de minute. Inima îmi bătea atât de tare, încât îmi făcea mâinile să tremure. M-am dus la uşă şi am aplecat capul:

— Da?

— Eu sunt, spuse Charlie. Pot să intru?

Am deschis uşa. Charlie stătea rezemat de tocul uşii. Fără haină. Fără cravată. Tenişi, fără şosete. Faţa lui frumoasă, sinceră, arăta solemnă şi potolită. Se uită la mine, apoi privi în altă parte.

— Am fost prea dur cu tine şi-mi pare rău, spuse el.

L-am privit şi i-am zis:

— Ai o plângere îndreptăţită.

Ştiam că tonul meu era neînduioşat, fără legătură cu vorbele, şi ştiam că intenţionam să-l pedepsesc. Charlie îmi aruncă o privire, doar ca să-şi dea seama care era atitudinea mea reală, iar ceea ce văzu îl făcu oarecum să îngheţe.

— Isuse! Putem să discutăm?

M-am uitat la el, apoi m-am îndepărtat. Charlie a intrat şi a închis uşa în urma lui. Apoi s-a rezemat de canat, cu mâinile în buzunare, şi m-a privit mergând la birou, unde am început să dau jos cartonaşele de pe panou şi să-mi strâng hârtiile.

— Ce vrei de la mine? m-a întrebat el, neajutorat.

— Tu ce vrei de la mine? m-am răstit eu, după care m-am stăpânit şi am ridicat mâna. Scuze. Nu voiam să-ţi vorbesc pe tonul ăsta.

Charlie se uită în podea, ca şi cum ar fi încercat să-şi imagineze cum să continue. M-am aşezat pe scaunul tapiţat de lângă canapea, cu picioarele atârnate peste braţul acestuia.

— Vrei ceva de băut? l-am întrebat eu.

El clătină din cap. Apoi se duse la canapea şi se aşeză greoi, lăsându-şi capul pe spate. Avea faţa ridată şi fruntea încreţită. Părul lui nisipiu arăta de parcă şi-ar fi trecut mâna de mai multe ori prin el.

— Nu ştiu ce să fac cu tine, zise el.

— Ce-o fi de făcut? am întrebat eu. Ştiu că-s dificilă uneori, dar de ce n-aş fi? Sincer vorbind, sunt prea bătrână ca să suport rahaturi de la oricine. Adevărul e că în cazul ăsta nu ştiu cine ce a făcut şi cui. Tu ai început cearta sau am început-o eu?

Charlie zâmbi uşor.

— Bine, cu toţii suntem uneori cu capsa pusă. Ţi se pare corect?

— Nu mai ştiu ce-i corect. Nu mai ştiu nimic.

— N-ai auzit de compromisuri?

— Sigur că am auzit. Asta înseamnă să renunţi la jumătate din ceea ce vrei. Asta înseamnă să-i dai celuilalt jumătate din ceea ce e de drept al tău. Am făcut asta de o grămadă de ori. E ceva nasol.

Charlie clătină din cap, zâmbind fără vlagă. M-am uitat la el, pusă pe harţă. El cedase deja mai mult decât mine, dar eu nu puteam să capitulez. Charlie mă privi sceptic.

— Ce vrei să faci când te uiţi la mine în felul ăsta? întreba el.

Nu ştiam ce să spun, aşa că mi-am ţinut gura. Charlie se întinse şi-mi mângâie piciorul gol, ca şi cum ar fi vrut să-mi atragă atenţia.

— Ştii cum să mă ţii la distanţă, zise el.

— Serios? Crezi că şi duminică noapte te-am ţinut la distanţă?

— Kinsey, când am făcut sex a fost singura oară când m-ai lăsat să mă apropii de tine. Ce-ar trebui să fac? Să te fugăresc cu sula scoasă?

Am zâmbit în sinea mea, sperând să nu mi se citească acest lucru pe faţă. Dar el îmi citi zâmbetul în ochi.

— Da, de ce nu? i-am răspuns eu.

— Nu cred că eşti obişnuită cu bărbaţii, spuse el, fără să mă privească în ochi, apoi se corectă: Nu cu bărbaţii. De fapt, nu cred că eşti obişnuită să ai pe cineva în viaţa ta. Cred că eşti obişnuită să fii independentă. Şi asta-i bine. În esenţă, şi eu trăiesc în acelaşi fel. Dar acum e altceva. Cred că trebuie să fim atenţi.

— La ce?

— La această relaţie. Nu vreau să-mi închizi gura. Nu eşti greu de citit. Uneori dispari ca un glonţ, iar eu nu mă împac cu asta. O să încerc s-o iau uşor. O să încerc să nu fiu tâmpit, îţi promit asta. Numai nu fugi. Nu da înapoi. Faci nişte retrageri instinctive, te închizi ca o scoică…

Se întrerupse.

M-am calmat şi m-am întrebat dacă nu-l judecasem greşit. Eram prea dură, prea iute. Sunt rigidă în relaţiile cu oamenii şi ştiu asta.

— Îmi pare rău, am spus eu, simţind nevoia să-mi dreg glasul. Îmi pare rău. Ştiu că reacţionez aşa. Nu ştiu cine a fost de vină, dar m-ai scos din sărite şi am explodat.

Am întins mâna, iar el mi-a luat-o şi mi-a strâns degetele. Apoi m-a privit îndelung. Mi-a sărutat uşor vârfurile degetelor, continuând să se uite la mine. Mă simţeam de parcă cineva apăsase pe un comutator aflat la baza şirei spinării mele. Charlie îmi întoarse mâna şi-şi apăsă gura pe palma mea. Nu voiam să facă asta, dar am remarcat că nu mi-am tras-o. Îl priveam ca hipnotizată, cu simţurile amorţite de căldura care îşi croia drum în jos, în adânc. De parcă o grămadă de zdrenţe începuseră să ardă mocnit – partea aceea întunecată din mine,

bine ascunsă sub scări, o chestie de care ne avertizaseră pompierii pe când eram în şcoala primară. Cutii cu vopsea, bidoane cu benzină, vapori sub presiune. Era de ajuns o scânteie, uneori nici măcar atât. Simţeam că ochii mi se închid, că gura mi se deschide fără să vreau. Simţeam că Charlie se mişcă, dar nu puteam face nimic, iar următorul lucru de care am fost conştientă a fost că el era în genunchi, între genunchii mei, trăgându-mi tricoul jos, punându-şi gura pe pieptul meu gol. M-am prins de el convulsiv, am alunecat în jos şi în faţă, spre el, iar el m-a ridicat un pic, cu mâinile vârâte sub fesele mele. Până atunci, până în momentul acela nu-mi dădusem seama cât de mult îl doream, aşa că sunetul pe care l-am scos a fost sălbatic, iar răspunsul lui aprig şi imediat, iar după aceea am făcut dragoste pe podea, în semiîntuneric, după ce împinseserăm masa într-o parte. Mi-a făcut lucruri despre care ştiam doar din cărţi şi, la sfârşit, cu picioarele tremurând, cu inima bubuind, am râs, iar el şi-a îngropat faţa în pântecul meu, râzând şi el.

* * *

A plecat pe la două dimineaţa. Avea de lucru a doua zi, aveam şi eu. Cu toate astea, i-am simţit lipsa în timp ce mă spălam pe dinţi şi mă hlizeam la imaginea mea reflectată în oglinda din baie. Bărbia îmi era roz, din cauză că se frecase de obrajii lui neraşi. Părul părea că-mi stă ţeapăn. Nu există nimic mai plăcut decât automulţumirea de după o partidă reuşită de sex, dar cu toate astea eram un pic stânjenită. Nu era bine, nu era grozav. Regula mea era să evit contactul personal cu oricine avea legătură cu un caz. Zbenguiala mea sexuală cu Charlie era prostească, lipsită de profesionalism şi, în teorie, putea să fie periculoasă. Într-un colţişor al minţii mele, pus pe cicăleală, nu mă simţeam în largul meu, dar îmi plăcuseră *mişcările* lui. Nu-mi aminteam când mai dădusem peste un bărbat atât de inventiv. Reacţia

mea faţă de Charlie era una chimică, la nivel de pântec – aşa cum cristalele de sodiu gonesc într-un bazin de înot, aruncând scântei, dansând pe deasupra apei ca lumina. Un prieten mi-a spus, odată: „De câte ori facem sex, ne străduim să creăm o relaţie care să merite efortul”. M-am gândit la vorbele lui, simţind că în curând o să încep să fac asta cu Charlie: o să încep să clădesc, să visez, să întind nişte cârcei emoţionali ca vrejul de fasole care se prinde de un arac. Dar eram şi îngrijorată. Mă simţisem foarte bine şi totul fusese foarte intens, dar adevărul era că mă aflam în mijlocul unei anchete, iar Charlie nu fusese şters încă de pe lista mea. Nu credeam că relaţia noastră fizică îmi întunecase judecata în ceea ce-l privea pe Charlie, dar puteam să fiu sigură de asta? Doar dacă nu încercam să dau o explicaţie logică înclinaţiei mele de a-l respinge. Oare chiar ştiam ce fac? Chiar refuzam intimitatea? Încercam să-i atribui lui Charlie rolul de „suspect posibil” ca să-mi justific lipsa de chef de a-mi asuma riscuri? Charlie era un bărbat drăguţ – deştept, grijuliu, responsabil, atrăgător, înţelegător. Ce, Doamne iartă-mă, mai voiam?

Am stins lumina din baie şi mi-am pregătit patul – operaţiune care s-a redus la un pled împăturit, pus de-a lungul canapelei. Aş fi putut să întind sofaua şi să fac totul ca la carte – cearşafuri, perne, o cămaşă de noapte potrivită. În loc de asta, mi-am luat pe mine acelaşi tricou şi m-am ghemuit în pled. La căldură am simţit că dintre picioare răzbate un iz de parfum sexual. Am stins veioza de pe birou şi am zâmbit în beznă, înfiorându-mă la amintirea gurii sale lipite de mine. Mi-am spus că nu era momentul potrivit să mă analizez. Poate că era un moment potrivit doar pentru meditaţie şi asimilare. Am adormit buştean.

* * *

Dimineaţa am făcut duş, am sărit peste micul dejun şi am ajuns la birou la nouă. Am intrat şi am

verificat mesageria vocală. Mă căutase Con Dolan. Am format numărul Departamentului de Poliţie din Santa Teresa şi am cerut să vorbesc cu el.

— Ce-i? lătră el, deja sătul de lume.

— Sunt Kinsey Millhone, i-am spus eu.

— Da? Şi ce vrei?

— Locotenente, tu m-ai sunat.

Am simţit că se miră.

— Oh, da. Am primit raportul de la laborator, despre scrisoare. Nicio amprentă. Doar pete, aşa că nu-i bună de nimic.

— Şi scrisul? Se potriveşte?

— Suficient de mult ca să fim satisfăcuţi. L-am pus pe Jimmy să se uite la scrisoare şi zice că-i autentică. Mai ai ceva?

— Acum nimic. O să vin şi o să discut cu dumneata peste două zile, dacă e bine.

— Să suni înainte, zise el.

— Bineînţeles, i-am replicat eu.

Am ieşit pe balcon şi m-am uitat în jos, spre stradă. Ceva nu era în regulă. Fusesem pe jumătate convinsă că scrisoarea era falsă, iar acum primisem confirmarea că nu era. Nu-mi plăcea. M-am întors şi m-am aşezat pe scaunul meu rotitor. M-am învârtit uşor, când într-o parte, când în cealaltă, ascultând cum scârţâie scaunul. Am clătinat din cap. Nu-i puteam da de cap. M-am uitat la calendar. Lucram pentru Nikki de două săptămâni. Şi parcă de-abia mă angajase. Şi parcă lucram la cazul ăsta de-o viaţă. M-am întins şi am luat un bloc de notiţe. Am socotit timpul lucrat, apoi am adăugat deasupra cheltuielile. Am dactilografiat totul, am făcut copii după chitanţe, am vârât toate hârţoagele într-un plic şi i l-am trimis prin poştă lui Nikki, la casa de pe plajă. M-am dus la biroul firmei California Fidelity şi am pierdut vremea pălăvrăgind cu Vera, cea care primeşte cererile pentru despăgubiri.

Am sărit peste prânz şi am capitulat pe la ora trei. În drum spre casă m-am oprit şi am luat

fotografiile color ale Marciei Threadgill. Am stat un pic în maşină, ca să-mi admir capodopera. Nu am parte prea des de un asemenea spectacol de avariţie şi escrocherie. Fotografia cea mai reuşită (pe care aş fi putut s-o intitulez „Portretul unei pungaşe“) era cea în care Marcia stătea pe scaunul ei de bucătărie, cu umerii încovoiaţi de greutatea plantei pe care o ridica. Ţâţele ei, în bustiera croşetată, atârnau ca nişte pepeni de carne ce se prăbuşesc prin fundul unei plase. Imaginea era atât de clară, încât puteam să văd locul unde rimelul lăsase nişte punctişoare negre ca urmele de muşte pe pleoapele ei. Ce jigodie! Dacă asta-i lumea în care trăim, atunci trebuie să ţinem minte. Între timp mă împăcasem cu gândul că doamna Threadgill o să aibă succes. Trişorii câştigă mereu. Nu-i o noutate, dar merita să-mi amintesc asta. Am pus din nou toate fotografiile în plic. Am pornit maşina şi m-am îndreptat spre casă. Nu mă simţeam în largul meu. Voiam doar să zac.

Capitolul 24

Am prins fotografiile Marciei Threadgill pe panoul meu şi m-am uitat la ele. Mi-am aruncat pantofii din picioare şi m-am plimbat prin încăpere. Mă gândisem toată ziua şi nu ajunsesem la nicio concluzie, aşa că am luat careul cu cuvinte încrucişate pe care mi-l lăsase Henry în prag. M-am cuibărit pe canapea, cu pixul în mână. Am reuşit să nimeresc 6 vertical – „neloial", din şapte litere, care era „cu două feţe", apoi am ghicit 14 orizontal, „instrument din două trestii", patru litere, care era „oboi". Ce aiureală! M-a dat gata „elice dublă", trei litere, care se dovedi ulterior a fi „ADN", dar după părerea mea, chestia asta era o păcăleală. La şapte şi cinci minute mi-a venit o idee care m-a făcut să ies din ceaţa întunecată o creierului meu, de parcă primisem un şoc electric.

Am căutat numărul de telefon al lui Charlotte Mercer şi l-am format. Mi-a răspuns menajera. Am cerut-o pe Charlotte.

— Domnul judecător şi doamna Mercer sunt la masă, îmi răspunse ea, dezaprobatoare.

— Atunci vă rog să-i întrerupeţi. Am doar o întrebare scurtă. Sunt convinsă că doamna n-o să se supere.

— Cine o caută? mă întrebă femeia, iar eu i-am spus cum mă cheamă. O clipă, zise ea şi puse receptorul jos.

Charlotte îmi răspunse. După glas, părea beată.

— Nu-mi place chestia asta, zise ea, şuierându-şi spusele.

— Regret, dar am nevoie de o informaţie.

— Ţi-am spus tot ce ştiu şi nu vreau să mă suni când judecătorul e acasă.

— Bine. Bine. Doar un lucru vreau, am spus eu iute, înainte să apuce să pună receptorul în furcă. Vă amintiţi cumva prenumele doamnei Napier?

Tăcere. Mi-o imaginam ţinând receptorul în mâna întinsă, ca să se uite la el.

— Elizabeth, spuse ea şi trânti telefonul în furcă.

Am închis. Piesa pe care o căutasem îşi găsise locul. Scrisoarea nu-i fusese adresată lui Libby Glass. Laurence Fife i-o scrisese lui Elizabeth Napier, cu ani în urmă. Puteam să pun pariu că aşa era. Acum mă întrebam cum de ajunsese la Libby Glass şi cine o voia înapoi.

Mi-am scos cartonaşele şi m-am apucat să lucrez din nou la lista mea. Am şters în mod deliberat numele lui Raymond şi a lui Grace Glass. Niciunul din ei nu şi-ar fi ucis propriul copil. Dacă presupunerea mea se adeverea, atunci era posibil ca Libby şi Laurence Fife să nu fi avut niciodată o legătură sentimentală. Asta însemna că motivul morţii sale fusese altul. Care? Mi-am spus că aş putea să presupun – doar să presupun – că între Laurence Fife şi *Lyle* exista o legătură oarecare. Poate Libby o descoperise, iar Lyle îi omorâse pe amândoi, ca să se apere. Poate Sharon aflase ceva, iar el o omorâse şi pe ea. Lucrurile nu păreau prea logice, dar după opt ani, majoritatea dovezilor se pierduseră sau fuseseră distruse. Unele legături evidente deveniseră mai puţin evidente. Am scris câteva comentarii şi am verificat lista.

Când am ajuns la numele lui Charlie Scorsoni, am simţit aceeaşi jenă pe care o simţisem şi anterior. Îl verificasem cu două săptămâni în urmă, înainte să mă întâlnesc cu el, şi ajunsesem la concluzia că era nevinovat, dar aparenţele sunt înşelătoare. Oricât de caraghios mi se părea, mi-am spus că ar fi bine să verific unde se afla Charlie în noaptea în care murise Sharon. Ştiam că fusese în Denver, pentru că-i telefonasem chiar eu acolo, dar nu eram foarte sigură unde plecase după aceea. Arlette îmi spusese că-i lăsase mesaje din Tucson şi din Santa Teresa, dar se bazase doar pe afirmaţiile lui. Iar în ceea ce-l priveşte pe Laurence

Fife, Charlie avusese ocazia potrivită. Cazul acesta fusese, de la bun început, unul în care motivul şi alibiul se suprapuneau într-un mod ciudat. De obicei, un alibi este o relatare a suspectului privind locul unde se aflase în momentul în care se săvârşise crima, care dovedea că era nevinovat, dar în cazul acesta nu conta unde fusese fiecare dintre suspecţi. În cazul unei otrăviri contează doar dacă cineva avusese motivaţia să dorească moartea cuiva – acces la otravă, acces la victimă şi intenţia de a ucide. De aceea încă cercetam. Insinctiv, voiam să-l scot pe Charlie de pe listă, dar trebuia să mă conving că procedam corect. Credeam cu adevărat că era nevinovat sau voiam doar să scap de propria jenă? Am încercat să mă gândesc la altceva. Am încercat să-mi continui treaba, dar mintea mea revenea la aceeaşi problemă. Nu credeam că eram prea isteaţă. Nu eram convinsă că-s cinstită cu mine însămi. Apoi, deodată, mi-a venit ideea neplăcută că s-ar putea să nu mai gândesc limpede. Tot zbuciumul ăsta m-a făcut să mă simt bolnavă până-n măduva oaselor. Am căutat în agendă numărul de telefon de acasă al lui Charlie. Am ezitat, apoi m-am scuturat, m-am eliberat şi am format numărul. Trebuia să fac asta.

Telefonul ţârâi de patru ori. M-am gândit că s-ar putea să se fi dus la locuinţa de pe plajâ a lui Powers, dar n-aveam numărul de acolo. M-aş fi bucurat dacă ar fi fost plecat. Dar Charlie a ridicat receptorul, iar eu am simţit un nod în stomac. Nu mai puteam să dau înapoi.

— Salut, sunt Kinsey, i-am zis eu.

— Salut, răspunse el, încet şi, după voce, mi-am dat seama că-i făcea plăcere faptul că îl căutam. Doamne, speram să te aud. Eşti liberă?

— Nu, nu sunt. Ascultă, Charlie. Cred că ar trebui să nu ne mai întâlnim un timp. Până când lămuresc lucrurile.

Tăcerea fu apăsătoarea.

— Bine, spuse el, în cele din urmă.

— Uite ce-i, n-am nimic cu tine. E doar o chestie de conduită.

— Nu te contrazic, spuse el. Fă ce vrei. Păcat că nu te-ai gândit la „conduită” mai înainte.

— Charlie, nu-i aşa, am replicat eu, disperată. Se va termina cu bine şi nu-i mare lucru, dar e o chestie care mă sâcâie. Mă sâcâie mult. Eu nu fac aşa ceva. E regula mea de bază. Nu pot să continui să mă văd cu tine până când nu înţeleg cum se leagă lucrurile.

— Scumpo, te înţeleg. Dacă tu nu te simţi în largul tău, atunci nu-i bine să ne vedem. Sună-mă, dacă te răzgândeşti.

— Stai un pic. La naiba, nu-mi face aşa ceva! Nu te părăsesc.

— Serios? zise el, neîncrezător.

— Voiam doar să ştii.

— Bine. Acum ştiu. Apreciez sinceritatea ta.

— O să luăm legătura atunci când o să pot.

— Să ai parte de o viaţă frumoasă, îmi ură el, iar telefonul păcăni uşor la urechea mea.

Am rămas cu mâna pe receptor, plină de îndoieli, dornică să-l sun din nou, dornică să repar tot ce spusesem. Căutam ceva care să mă aline, să mă facă să scap de sentimentul acesta neplăcut de vinovăţie. Cred că doream ca el să-mi facă scandal, ca să pot să opun rezistenţă şi să simt că am dreptate. Era vorba despre integritatea mea. Nu-i aşa? După tot ce fusese între noi, durerea din glasul lui fusese ceva înfiorător. Poate că avea dreptate să presupună că-l părăseam. Poate că devenisem perversă şi-l respingeam pentru că aveam nevoie să ridic o barieră între mine şi lume. Slujba îmi oferea o scuză perfectă. Cele mai multe cunoştinţe mi le-am făcut în timpul serviciului, iar dacă nu pot să am nicio relaţie sentimentală cu aceştia, atunci cu cine s-o am? Investigaţiile particulare sunt toată viaţa mea. De aceea mă scol dimineaţa şi mă bag în pat noaptea. Majoritatea timpului sunt singură, dar nu-i nimic. Nu-s

nefericită şi nu-s nemulţumită. Trebuia să fiu liberă până descopeream despre ce era vorba. Charlie n-avea decât să nu mă înţeleagă. Să-l ia naiba până când rezolv cazul ăsta nenorocit! Atunci o să vedem cum stăm – dacă n-o să fie prea târziu. Şi ce dacă avea dreptate, şi faptul că mă despărţeam de el era un exces de conştiinţă, o acoperire pentru altceva? Nu ne făcuserăm niciun soi de declaraţii, nu ne asumaserăm niciun fel de obligaţii. Mă culcasem de două ori cu el. Îi datoram ceva? Eu nu ştiu ce înseamnă dragostea şi nu-s sigură că mai cred că există. „Atunci de ce te justifici?" mi-a şoptit o voce interioară, dar eu am ignorat întrebarea.

Trebuia să forţez lucrurile. Nu exista altă cale de a ieşi din impas. Am luat telefonul şi am sunat-o pe Gwen.

— Alo?

— Gwen, sunt Kinsey, am spus, cu o voce cât mai neutră. S-a întâmplat ceva şi trebuie să discutăm.

— Despre ce-i vorba?

— Trebuie să discutăm între patru ochi. Ştii unde-i restaurantul lui Rosie, pe plajă?

— Da, cred că ştiu, răspunse ea, nesigură.

— Putem să ne întâlnim acolo peste o jumătate de oră? E ceva important.

— Sigur. Stai să mă încalţ. O să fiu acolo cât de iute pot.

— Mulţumesc.

M-am uitat la ceas. Era ora opt fără un sfert. De data asta voiam să joc pe terenul meu.

* * *

Restaurantul era gol, lumina slabă şi mirosea a fum stătut de ţigară. Când eram mică obişnuiam să mă duc la cinematograf, iar toaleta doamnelor mirosea în acelaşi fel. Rosie purta o rochie largă hawaiiană, din pânză imprimată pe care se vedeau mai multe păsări flamingo stând într-un picior. Rosie şedea la capătul barului, citind un ziar la

lumina unui mic televizor pe care-l pusese pe tejghea, cu sonorul închis. Când am intrat, şi-a ridicat privirea şi a pus ziarul deoparte.

— E prea târziu pentru cină. Bucătăria e închisă. Mi-am luat o seară liberă, mă anunţă ea din capătul celălalt al încăperii. Dacă vrei să mănânci, trebuie să-ţi pregăteşti ceva la tine acasă. Roagă-l pe Henry Pitts. O să-ţi pregătească ceva bun.

— Mă întâlnesc cu cineva, să bem ceva, i-am răspuns eu. Ce înghesuială e la tine!

Femeia se uită în jur, de parcă ar fi căutat pe cineva. M-am dus la bar. Rosie arăta de parcă-şi vopsise părul în roşu, pentru că scalpul ei avea o nuanţă uşor rozalie. Folosise un dermatograf cafeniu-închis pentru sprâncenele ei pensate pe care şi le arcuise cu cochetărie. În curând avea să rezolve toată treaba trasând o singură linie ondulată.

— Te mai întâlneşti cu vreun bărbat? întrebă Rosie.

— Şase, şapte pe săptămână, i-am răspuns eu. Ai nişte chablis rece?

— Exact ce trebuie. Serveşte-te.

M-am dus în spatele barului şi am luat un bidon mare de vin alb din frigiderul de sub bar. Am turnat într-un pahar şi am adăugat gheaţă. M-am dus la separeul meu favorit şi m-am aşezat, pregâtindu-mi replicile în minte, ca un actor gata să urce pe scenă. Venise vremea să încetez să fiu politicoasă.

Gwen sosi peste patruzeci de minute. Părea vioaie şi sigură pe sine. Salutul ei fu destul de amabil, dar simţeam în spatele acestuia încordare, de parcă Gwen se întreba despre ce anume intenţionam să vorbesc. Rosie se apropie şi-i aruncă o privire cercetătoare lui Gwen. Probabil că decise că Gwen arăta cum se cuvine, pentru că o onoră cu o întrebare directă.

— Vreţi ceva de băut?

— Scotch cu gheaţă. V-aş ruga şi un pahar cu apă.

Rosie ridică din umeri. Nu-i păsa ce beau oamenii.

— Plăteşti tu nota? mă întrebă Rosie pe mine.

Am dat din cap şi am zis:

— Da.

Rosie se duse spre bar. Privirea pe care am schimbat-o cu Gwen arăta că amândouă ne amintiserăm de referirea ei anterioară la faptul că băuse scotch în zilele de mult trecute, pe când fusese căsătorită cu Laurence Fife şi jucase rolul de soţie perfectă. M-am întrebat ce rol juca acum.

— Revin din când în când la băuturi tari, spuse ea, citindu-mi gândurile.

— De ce nu? am replicat eu.

Gwen îmi aruncă o privire şi mă întrebă:

— Despre ce-i vorba?

Întrebarea era plină de curaj. Nu credeam că voia cu adevărat să ştie, dar întotdeauna mi se păruse a fi genul de om care merge direct la ţintă.

— Am discutat cu Colin, i-am spus eu. Îşi aminteşte de tine.

Modificarea de comportament fu uşoară, iar în ochi îi luci o scânteie, nu de înţelegere, ci de prudenţă.

— Ce drăguţ! Sigur, nu l-am văzut de ani de zile, după cum ţi-am spus.

Căută în poşetă şi scoase o trusă de machiaj, se privi iute în oglindă şi-şi trecu mâna prin păr. Rosie se întoarse cu scotch-ul şi cu un pahar cu apă. Am plătit nota. Rosie vârî banii în buzunarul rochiei ei hawaiiene şi se întoarse la bar, în timp ce Gwen sorbi din apă. Părea că se controlează, că nu are încredere în sine ca să reia conversaţia de unde fusese întreruptă. Am atacat direct, ca s-o iau prin surprindere.

— Nu mi-ai spus că ai avut o aventură cu Laurence, i-am zis eu.

Izbucni în râs.

— Cine, eu? Cu el? Nu vorbeşti serios!

I-am întrerupt veselia.

— Colin te-a văzut în casa de pe plajă în weekendul acela în care Nikki plecase din oraş. Nu cunosc toate amănuntele, dar presupun ce s-a întâmplat.

Am privit-o în timp ce-şi făcea calcule şi schimba tactica. Fusese o actriţă bună, dar rolul pe care-l jucase devenise desuet. Trecuse mult timp de când nu-l mai jucase şi-şi pierduse obişnuinţa. Îşi ştia replicile, dar îi era greu să-şi interpreteze rolul după o pauză de opt ani. Nu-şi dăduse seama de cacealma, iar eu mi-am ţinut gura. Aproape că vedeam ce se întâmpla în mintea ei. Nevoia teribilă de a se confesa şi de a pune capăt întregii poveşti, de a mărturisi era prea tentantă ca să-i poată rezista. Jucase câteva reprize cu mine şi se descurcase bine, dar numai pentru că eu nu ştiusem pe ce butoane să apăs.

— Bine, se răţoi ea, îndărătnică. M-am culcat cu el o dată. Şi ce dacă? De fapt, m-am dat la el în Palm Garden. Aproape că ţi-am povestit, rândul trecut. Laurence mi-a spus că Nikki era plecată din oraş. Am fost şocată că mai vorbea cu mine.

Luă scotch-ul şi trase o duşcă zdravănă.

Inventa cât de iute putea, totul suna bine, dar nu ascultam un album muzical. Am decis să sar peste chestiile care nu mă interesau. Am luat-o iarăşi tare.

— N-a fost doar o dată, Gwen. Ai avut o aventură întreagă cu el. Charlotte Mercer a fost întoarsă pe dos pentru că Laurence rupsese legătura cu ea. Mi-a spus că Laurence avusese o aventură foarte tainică. Şi „foarte încinsă”, ca s-o citez. Cred că tu ai fost cea implicată.

— Ce mai contează că am avut o relaţie cu el? Laurence făcea asta de ani de zile.

Am făcut o mică pauză, iar când am vorbit, am făcut-o în şoaptă, aplecându-mă un pic în faţă, ca să aibă efect deplin asupra ei.

— Cred că tu l-ai omorât.

Însufleţirea se scurse de pe figura ei, de parcă aş fi scos un dop. Gwen începu să spună ceva, dar nu reuşi. Vedeam că mintea îi lucra de zor, dar ea nu reuşea să-şi adune gândurile suficient de iute. Se împotmolise, iar eu am forţat nota.

— Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Inima îmi bătea cu putere şi simţeam că la subsuoară îmi apăreau cercuri umede de sudoare.

Gwen clătină din cap, dar asta fu tot ce reuşi să facă. Părea transfigurată. Se schimbase la faţă, arătând cât se poate de vulnerabilă. Ochii ei erau strălucitori şi negri, şi două pete sclipitoare, roz, îi apărură pe obrajii ei albi, dându-i o înfăţişare de clovn. Îşi stăpâni lacrimile, îşi propti bărbia de pumn, privi dincolo de mine, luptându-se să se stăpânească, dar ultima linie de apărare fusese străpunsă, iar vinovăţia se străduia să iasă prin faţada aceea frumoasă. Văzusem de multe ori întâmplându-se asta. Oamenii rezistă prea mult, apoi se prăbuşesc. Gwen fusese, de fapt, o amatoare.

— Te-a tratat prea dur şi până la urmă ai cedat nervos, am spus eu, sperând că nu-mi joc prost cărţile, exagerându-le valoarea. Ai aşteptat până când Laurence a părăsit oraşul împreună cu Nikki şi ai folosit cheile lui Diane ca să intri în casă. Ai pus capsulele de leandru în cutiuţa lui de plastic, fiind atentă să nu laşi amprente, apoi ai plecat.

— Îl uram, zise ea; îi tremurau buzele; clipi, iar o lacrimă căzu pe bluza ei, ca un strop de ploaie; Gwen îşi trase răsuflarea, apoi se descărcă. Laurence îmi distrusese viaţa, îmi luase copiii, mă jefuise, mă insultase, mă chinuise – Doamne, n-ai idee… Cât *venin* avea omul ăsta…

Luă un şerveţel şi-l duse la ochi. Uimitor, dar Rosie părea să nu observe nefericirea lui Gwen. Stătea la bar, probabil citind rubrica satirică a lui Ann Launders, gândindu-se că Erma Bombeck, autoarea rubricii „At Wit’s End“ ar trebui să-şi

trimită soţul la culcare, ca să nu mai spună obscenităţi, în timp ce o clientă mărturisea, chiar sub nasul ei, că săvârşise o crimă. În dreapta lui Rosie, televizorul cel mic pâlpâia o reluare a unui episod din *Muppets*.

Gwen oftă şi se uită la faţa de masă. Se întinse şi-şi luă paharul, trase o duşcă zdravănă, care o făcu să se cutremure când îi alunecă pe gât.

— Nu mi-a părut rău pentru ce-a păţit. Mi-a părut rău pentru copii. Aceştia au suportat greu moartea lui şi am fost surprinsă, pentru că au dus-o mult mai bine după dispariţia lui Laurence.

— De ce ai avut relaţia aceea cu el? am încercat eu să aflu.

— Nu ştiu, spuse ea, împăturind şi despăturind şerveţelul de hârtie. Cred că a fost un soi de răzbunare din partea mea. Laurence era un egoist. Ştiam că nu poate să reziste ispitei. La urma urmei, îl insultasem extrem de grav având o legătură cu altcineva. Nu putea să tolereze una ca asta. Ştiam că voia să primească înapoi ceea ce fusese al lui. N-a fost greu de aranjat treaba. Laurence voia să-mi arate la ce-am renunţat. Şi a existat o oarecare atracţie exagerată către sex. Ostilitatea dintre noi era atât de evidentă, încât ambii sufeream de-o încordare maladivă. Doamne, cât îl detestam! Să-ţi mai spun ceva: Nu mi-a ajuns să-l omor o dată. Voiam să-l mai ucid o dată.

Apoi se uita la mine şi grozăvia spuselor ei deveni evidentă.

— Dar cu Nikki ce-ai avut? Ce ţi-a făcut?

— Am crezut că o să fie achitata, zise Gwen. Nu mi-a trecut prin minte că o să facă puşcărie, iar când s-a dat sentinţa n-am fost în stare să intervin şi să-i iau locul. Era deja prea târziu.

— Altceva? am zis eu şi am remarcat că tonul meu devenise ursuz. Tot tu ai omorât şi câinele?

— N-am nimic de-a face cu asta. Câinele a fost lovit de maşină duminică dimineaţă. Am dus-o pe Diane acolo pentru că-şi amintise că lăsase

animalul afară şi era îngrijorată. Câinele zăcea încă pe stradă. Doamne, n-aş putea să calc cu maşina un *câine,* spuse ea cât se poate de răspicat, de parcă ar fi trebuit să apreciez delicateţea sentimentelor ei.

— Şi restul se potriveşte? Leandrul din curte? Capsulele din apartament?

— O capsulă. Am schimbat doar una.

— Aiureli, Gwen. Doar aiureli.

— Nici vorbă. Ţi-am spus adevărul. Jur. M-am gândit la asta mult timp, dar nu găseam o cale ca s-o fac să meargă. Nici măcar nu eram convinsă că o să-l omoare. Diane era întoarsă pe dos din cauza câinelui, aşa că am dus-o la mine acasă şi am vârât-o în pat. După ce a adormit, am luat cheile, m-am întors înapoi şi asta a fost tot.

Vorbise un pic provocator, de parcă, după ce mărturisise atâtea, nu mai avea rost să-şi aleagă cuvintele.

— Şi cu ceilalţi doi ce-i? m-am răstit eu. Ce-i cu Sharon şi cu Libby Glass?

Se uită mirată la mine şi-mi răspunse:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Pe naiba nu ştii! M-ai minţit din prima clipă în care ne-am întâlnit. Nu cred o vorbă din ce-mi spui şi ştii asta.

Gwen păru uimită de vehemenţa mea.

— Ce-ai de gând să faci?

— O să-i transmit informaţia lui Nikki. Ea m-a plătit. S-o lăsăm pe ea să decidă.

M-am ridicat de la masă şi m-am îndreptat spre uşă. Gwen îşi înhăţă jacheta şi poşeta şi se ţinu după mine.

Când am ajuns în stradă, m-a prins de braţ, dar eu m-am scuturat.

— Kinsey, aşteaptă…

Era foarte palidă la faţă.

— Să te ia dracu'! i-am spus eu. Ai face bine să-ţi angajezi un avocat priceput, drăguţo, pentru că o să ai nevoie.

Am plecat şi am lăsat-o pe Gwen în urmă.

Capitolul 25

Am descuiat uşa locuinţei mele şi am încercat să o sun pe Nikki, în casa de pe plajă. Telefonul ţârâi de opt ori. Am pus receptorul în furcă şi m-am plimbat neliniştită prin încăpere. Ceva nu se potrivea. Ceva nu era la locul lui, iar eu nu puteam să arăt cu degetul lucrul care mă enerva. Nu simţeam că am pus punct. Niciun pic. Ar fi trebuit să fie sfârşitul întregii poveşti. Punctul culminant. Fusesem angajată ca să aflu cine-l omorâse pe Laurence Fife şi aflasem. Sfârşit. Final. Dar rămăsesem cu jumătate de caz nerezolvat şi cu o grămadă de lucruri nelămurite. Gwen îl omorâse pe Laurence, în parte premeditat, în parte impulsiv, dar restul nu se potrivea. De ce nu se potrivea totul? Nu mi-o imaginam pe Gwen omorând-o pe Libby Glass. Gwen îl ura pe Laurence Fife de ani de zile, probabil că-şi gâdilase orgoliul imaginându-şi căi de a-l ucide, fără să viseze că o va face vreodată, fără să-şi închipuie că va trece la fapte. Descoperise apoi planul cu leandrul şi, deodată, văzuse o cale de a reuşi. Apăruse ocazia perfectă, iar ea acţionase. Dar moartea lui Libby Glass nu putea fi aranjată la fel de uşor. De unde aflase Gwen despre ea? De unde aflase unde locuia? Cum intrase în apartamentul ei? Şi de unde ştiuse că Libby o să ia medicamente? Nici nu mi-o imaginam pe Gwen ducându-se la Las Vegas. Nu mi-o imaginam împuşcând-o cu sânge rece pe Sharon. Şi de ce ar fi împuşcat-o? Care era explicaţia? Uciderea lui Laurence înlăturase o ranchiună veche, satisfăcuse o ură amarnică şi îndelungată dintre ei, dar de ce să-i omoare pe ceilalţi doi? Şantaj? Ameninţare cu dezvăluiri? Asta i s-ar fi potrivit lui Sharon, dar de ce s-o ucidă pe Libby Glass? Gwen păruse sincer uimită. Ca şi atunci când negase orice amestec în uciderea

câinelui. În vocea ei existase nota aceea bizară de ofensă sinceră. Lucrurile nu se potriveau…

Doar dacă nu era implicat altcineva. Cineva care ucidea.

M-am înfiorat.

Doamne! Lyle? Charlie? M-am aşezat, clipind, cu mâna la gură. Eu mă gândisem că o singură persoană îi omorâse pe toţi trei, dar poate că nu fusese aşa. Poate că exista şi altă posibilitate. Am încercat s-o descopăr. Gwen îl omorâse pe Laurence Fife. De ce n-ar fi fost posibil ca un individ să fi descoperit ce se întâmplase şi să fi profitat de împrejurări? Evenimentele fuseseră apropiate în timp, metoda aceeaşi. Bineînţeles că părea că toate întâmplările făceau parte din acelaşi întreg.

M-am gândit la Lyle. M-am gândit la chipul lui, la ochii lui ciudaţi: posaci, atenţi, beligeranţi. Spusese că se întâlnise cu Libby cu trei zile înainte de moartea acesteia. Ştiam că aflase de moartea lui Laurence. Nu era un om cu o inteligenţă uriaşă, dar, chiar şi drogat, l-ar fi dus mintea să imite deşteptăciunea altuia.

Am sunat la serviciul de mesagerie vocală.

— Plec la Los Angeles, am anunţat eu. Dacă sună Nikki Fife, daţi-i numărul de telefon de la motelul Hacienda de acolo şi spuneţi-i că trebuie neapărat să ia legătura cu mine. Dar nu-l daţi altcuiva. Nu vreau să se ştie că-s plecată din oraş. O să iau legătura cu voi suficient de des ca să-i sun pe cei care mă caută. Spuneţi-le doar că-s ocupată şi că nu ştiţi unde sunt. De acord?

— În regulă, domnişoară Millhone, răspunse veselă operatoarea şi puse receptorul în furcă.

Doamne, dacă i-aş fi zis: „Întrerupe apelurile, pentru că-mi tai gâtul“, ar fi răspuns cu aceeaşi bunăvoinţă lipsită de conţinut.

* * *

Drumul până în Los Angeles mi-a făcut bine – uşor, fără evenimente. Era după ora nouă şi traficul

pe drumul întunecat spre sud se redusese. În stânga se ondulau coline acoperite cu vegetaţie măruntă – fără copaci, fără stânci. În dreapta, oceanul se zbătea la o aruncătură de băţ, părând foarte negru, cu excepţia unor încreţituri albe ici-colo. Am trecut prin Summerland, Carpinteria, am trecut pe lângă sonde şi centrale electrice pe care atârnau ghirlande de luminiţe, ca nişte podoabe de Crăciun. Era ceva liniştitor în faptul că nu aveai de ce să fii îngrijorat, cu excepţia faptului că puteai să te ciocneşti cu cineva şi să fii ucis. Mi-am golit mintea de orice alt gând.

Făcusem o greşeala, făcusem o presupunere falsă şi mă simţeam ca o începătoare. Pe de altă parte, făcusem aceeaşi presupunere pe care o făcuseră toţi ceilalţi: acelaşi mod de operare însemna acelaşi asasin. Acum nu mai credeam că presupunerea aceasta era corectă. Acum mi se părea că singura explicaţie logică era că altcineva le omorâse pe Libby Glass şi pe Sharon. Am trecut prin Ventura, prin Oxnard, prin Camarillo, unde se afla azilul de boli mintale al statului. Am auzit că printre nebunii internaţi există o tendinţă spre violenţă mai mică decât printre cetăţenii aflaţi în libertate şi cred că aşa stau lucrurile. M-am gândit la Gwen fără surpriză sau dezamăgire, iar mintea mea trecea de la una la alta, la întâmplare. Într-un fel, mă simţeam mai afectată de delictele minore ale Marciei Threadgill, care se chinuia pentru puţin, fără nicio justificare şi numai din lăcomie. M-am întrebat dacă Marcia Threadgill reprezenta noul standard de moralitate, în funcţie de care trebuie să judec toate celelalte păcate. Puteam înţelege ura, nevoia de răzbunare, de plată a vechilor datorii. Pe asta se baza şi noţiunea de dreptate: încheierea unui conflict.

Am trecut peste culme şi am ajuns în Thousand Oaks, unde traficul devenise mai intens. În fiecare parte a drumului se întindeau clădiri identice, apoi magazine înghesuite unul în altul. Aerul nopţii era

umed şi am lăsat ferestrele coborâte. M-am întins şi mi-am căutat servieta pe bancheta din spate, bâjbâind după ea. Am vârât micul pistol automat în buzunarul jachetei, iar acolo am găsit un teanc de hârtii. L-am scos şi m-am uitat la el. Chitanţele lui Sharon Napier. Le vârâsem în buzunarul scurtei în timp ce ieşeam din locuinţa ei şi nu mă mai gândisem la ele de atunci. Trebuia să le răsfoiesc. Le-am pus pe scaunul din dreapta mea şi m-am uitat la ceas, în lumina rece a autostrăzii. Era ora zece şi zece minute, îmi mai rămăseseră patruzeci şi cinci de minute de şofat, poate mai mult, datorită traficului mai intens de la ieşirea de pe autostradă. M-am gândit la Charlie, întrebându-mă dacă stricasem o relaţie perfectă. Charlie nu părea genul de om care să uite şi să ierte, dar cine ştie… Cert era că el ceda mult mai mult decât mine. Gândurile mele zburdau la întâmplare. Lyle ştiuse că mă duc la Las Vegas. Nu înţelegeam ce legătură avea cu Sharon, dar aveam să descopăr. Şantajul mi se părea cea mai bună explicaţie. Nu eram lămurită ce era cu scrisoarea. Cum dăduse Libby de ea? Dar chiar dăduse de ea? Poate Lyle şi Sharon erau complici. Poate Lyle obţinuse scrisoarea de la ea. Poate că Lyle nu încercase să ia scrisoarea, ci o pusese printre lucrurile lui Libby. Era în folosul lui să întărească ideea unei legături romantice între Libby şi Laurence Fife. Lyle ştiuse că aveam să mă opresc la întoarcere ca să iau cutiile. Ar fi putut să se întoarcă în Los Angeles înaintea mea, pentru că eu mă oprisem peste noapte ca să mă întâlnesc cu Diane. Poate că alesese în mod deliberat momentul, ca să-mi incite curiozitatea în legătură cu lucrul care fusese căutat. Am trecut la altceva şi m-am gândit la locotenentul Dolan, zâmbind uşor. Locotenentul fusese atât de convins că Nikki îşi omorâse soţul, fusese atât de mulţumit de soluţia asta. Trebuia să-i dau un telefon, după ce aveam să mă întorc. M-am gândit din nou la Lyle. Nu intenţionam să-l întâlnesc în

seara aceea. Individul nu era atât de deştept ca Gwen, dar putea să fie periculos. *Dacă* el era vinovatul. Nu credeam că era bine să mă grăbesc să trag iarăşi concluzii pripite.

La unsprezece şi cinci minute am ajuns la Hacienda, m-am dus direct în camera cu numărul doi şi m-am vârât în pat. La recepţie era mama lui Arlette. E de două ori mai grasă decât fiica ei.

Dimineaţa am făcut duş şi am îmbrăcat aceleaşi haine, apoi m-am împleticit până la maşină să iau valijoara cu lucruri pentru înnoptat, pe care o ţin în înghesuiala de pe bancheta din spate. M-am întors în cameră şi m-am spălat pe dinţi – oh, ce uşurare binecuvântată! — şi mi-am trecut pieptănul prin păr. M-am dus apoi la magazinul de delicatese de la intersecţia străzilor Wilshire şi Bundy, unde am comandat omletă, cârnaţi, un corn cu cremă de brânză, cafea şi suc proaspăt de portocale. Cel care a inventat micul dejun a făcut treabă bună.

Am mers pe jos până la Hacienda şi am găsit-o pe Arlette agitând un braţ imens către mine, prin uşa biroului. Faţa ei rotundă se înroşise, boneta ei de bucle blonde se zburlise, iar ochii îi deveniseră aproape invizibili în obrajii plini. M-am întrebat când îşi văzuse ultima oară gâtul. Cu toate astea o plăceam, în ciuda faptului că era enervantă uneori.

— Te caută cineva la telefon şi cucoana pare îngrijorată. I-am spus că ai ieşit, dar mi-a spus să te caut. Slavă Domnului că te-ai întors! îmi zise ea, gâfâind din greu.

N-o mai văzusem pe Arlette atât de agitată de când descoperise că există dresuri pentru femei supraponderale. Am intrat în birou cu Arlette ţinându-se după mine şi respirând cu greutate. Receptorul era pe masă. L-am ridicat.

— Alo?

— Kinsey, sunt Nikki.

M-am întrebat, instinctiv, de ce se simţea groază în glasul ei.

— Am încercat să te găsesc aseară, i-am spus eu. Ce s-a întâmplat? Te simţi bine?

— Gwen e moartă.

— Am discutat cu ea aseară, am replicat eu, cu glas inexpresiv.

„S-a sinucis. Gwen s-a sinucis. La naiba!“ mi-am spus eu.

— S-a întâmplat în dimineaţa asta. A lovit-o un şofer care a fugit de la locul accidentului. Tocmai am auzit la ştiri. Gwen alerga pe Cabana Avenue, cineva a doborât-o, apoi a fugit.

— Nu-mi vine să cred! Eşti sigură?

— Da. Am încercat să discut cu tine şi serviciul de mesagerie vocală mi-a spus că eşti plecată din oraş. Ce faci în Los Angeles?

— Verific ceva aici, dar mă întorc în seara asta, i-am răspuns eu, gândind iute. Vrei să vezi dacă poţi să afli amănunte?

— O să încerc.

— Sună-l pe locotenentul Dolan, de la Criminalistică. Spune-i că ţi-am cerut eu să discuţi cu el.

— Criminalistică, zise ea, uimită.

— Nikki, individul e poliţist. S-ar putea să fie doar un accident, aşa că vezi ce poate să-ţi spună, iar eu o să te sun de îndată ce mă întorc.

— Bine, rosti ea, fără să fie prea convinsă. O să văd ce pot să fac.

— Mulţumesc.

Am pus receptorul în furcă.

— A murit cineva? întrebă Arlette. Era cineva pe care-l cunosc?

M-am uitat la ea, dar n-am zis nimic. De ce Gwen? Ce se întâmplase?

Arlette mă urmă când am ieşit de la recepţie, până la camera mea.

— Pot să te ajut cu ceva? Ai nevoie de ceva? Kinsey, arăţi groaznic! Eşti palidă ca o fantomă!

Am închis uşa în urma mea. Mi-am amintit ultima imagine a lui Gwen, când stătea pe stradă,

albă la faţă. Putea să fi fost doar un accident? O coincidenţă? Lucrurile se întâmplau prea iute. Cineva intrase în panică, din motive pe care nu le înţelegeam încă.

În minte mi se contură o posibilitate. Am rămas înlemnită, reproducând povestea încă o dată, ca pe un film vechi. Poate că aşa era. Poate că da. Voi pune totul cap la cap în curând. Şi se vor potrivi toate.

Am aruncat lucrurile pe bancheta din spate a maşinii, fără să mă ostenesc să achit nota. O să-i trimit prin poştă lui Arlette afurisiţii ăia de douăzeci de dolari.

* * *

Drumul până în Valley a fost înceţoşat, am condus maşina automat, fără să fiu atentă la drum, la soare, la trafic sau la ceaţă. Când am ajuns la casa din Sherman Oaks unde Lyle zidea cărămizi, i-am văzut camioneta rablagită parcată în faţa clădirii. Nu aveam timp de pierdut şi nici chef de joacă. Am încuiat maşina şi am mers pe alee, dând ocol casei ca să ajung în spatele ei. L-am văzut pe Lyle înainte să mă vadă el. Era aplecat deasupra unei grămezi de fier cornier: blugi decoloraţi, ghete de lucru, fără cămaşă, cu o ţigară în colţul gurii.

— Lyle.

Se întoarse. Scosesem pistolul şi-l îndreptasem spre el. Îl ţineam cu ambele mâini, stând cu picioarele depărtate, cu o expresie hotărâtă. Lyle înlemni imediat, acolo unde era, fără să scoată o vorbă.

Mă simţeam calmă, aveam vocea impasibilă, iar pistolul nu tremura.

— Vreau nişte răspunsuri şi le vreau chiar acum, i-am spus eu.

L-am văzut aruncând o privire spre dreapta. Pe pământ zăcea un ciocan. Însă Lyle nu făcu niciun gest.

— Dă-te înapoi, i-am zis, înaintând încet până când am ajuns între el şi ciocan.

Lyle făcu aşa cum i-am spus, privindu-mă ţintă cu ochii săi albaştri-deschis; începu să ridice mâinile.

— Nu vreau să te împuşc, Lyle, dar o s-o fac.

De data asta, individul nu părea nici ursuz, nici obraznic, nici arogant. Se uită drept la mine, cu primul semn de respect pe care-l zărisem vreodată la el.

— Tu eşti şeful, spuse el.

— Nu mai face pe deşteptul! m-am răstit eu la el. Nu-s binedispusă. Stai pe iarbă. Acolo. Şi nu mişca un muşchi până nu-ţi spun eu.

Supus, se duse pe un petic de iarbă şi se aşeză, cu ochii aţintiţi tot timpul asupra mea. Era linişte şi auzeam păsările ciripind prosteşte. Se părea că suntem singuri şi-mi plăcea asta. Am ţinut pistolul îndreptat spre pieptul lui, dorindu-mi să nu-mi tremure mâinile. Soarele puternic îl făcu pe Lyle să-şi mijească ochii.

— Povesteşte-mi despre Libby Glass, i-am zis eu.

— N-am omorât-o eu, răspunse el, fără să pară convingător.

— Nu asta mă interesează. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat. Vreau să ştiu ce nu mi-ai spus până acum. Când ai văzut-o ultima oară?

Lyle rămase tăcut.

— *Spune-mi!*

Lyle nu avea prestanţa lui Gwen, nici inteligenţa acesteia. Vederea pistolului păru a-l face să se răzgândească.

— Duminică.

— Ziua în care a murit, nu-i aşa?

— Da, dar eu n-am făcut nimic. M-am dus s-o văd, ne-am certat groaznic şi ea s-a supărat.

— Bine, bine, treci peste asta. Altceva?

Lyle tăcu.

— Lyle! am spus eu, ameninţătoare.

Faţa i se schimonosi, iar Lyle începu să plângă. Îşi duse mâinile la cap, cu un gest patetic. Le ţinu aşa mult timp. Dacă greşisem în privinţa lui, atunci greşisem în toate privinţele. Nu puteam să slăbesc şurubul.

— Povesteşte-mi, i-am spus, pe un ton calm. Trebuie să ştiu.

Am crezut că tuşea, dar mi-am dat seama că auzeam suspine. Părea să fie un copil de nouă ani, arăta speriat, plăpând şi micuţ.

— I-am dat un tranchilizant, zise el, înciudat. Mi-a cerut unul, am găsit flaconul cu medicamente în dulapul din baie şi i l-am dat. Doamne, i-am dat până şi un pahar cu apă. O iubeam atât de mult!

Impulsul dintâi se potoli, iar Lyle îşi şterse lacrimile de pe faţă cu mâna murdară, lăsând dâre de jeg. Îşi strânse braţele în jurul trupului, legănându-se înainte şi înapoi cuprins de chin, iar lacrimile începură din nou să-i curgă şiroaie pe obraji.

— Spune mai departe, l-am îndemnat eu.

— Am plecat după aceea, dar m-am întors mai târziu şi am găsit-o moartă pe podeaua băii. Mi-a fost teamă că poliţia o să găsească amprentele mele, o să creadă că i-am dat ceva, aşa că am şters peste tot.

— Şi ai luat tranchilizantele cu tine când ai plecat?

Lyle dădu din cap, apăsându-şi degetele pe orbite, de parcă ar fi vrut să împingă lacrimile înapoi.

— Le-am aruncat la toaletă când am ajuns acasă. Am spart sticla şi am zvârlit-o.

— De unde ştii că asta a fost?

— Nu ştiu. Pur şi simplu am ştiut. Mi-am amintit de individul ăla din nord şi ştiam că murise în acelaşi fel. Poate că Libby n-ar fi luat chestia aia afurisită dacă n-aş fi fost eu, dar ne-am certat, iar ea fusese atât de furioasă, încât tremura. Nu ştiam că are tranchilizante până când nu mi-a cerut să-i

dau unul şi n-am văzut nimic rău în asta. Mă întorsesem ca să-mi cer scuze.

Se părea că trecuse de starea cea mai rea şi Lyle oftă profund. Vocea sa redevenise aproape normală.

— Altceva?

— Nu ştiu. Telefonul fusese scos din priză. L-am vârât în priză şi l-am şters, zise el, bățos. N-am vrut să fac nimic rău. Doar să mă apăr. N-am vrut s-o otrăvesc. Nu i-aş fi făcut una ca asta, jur pe ce am mai sfânt. N-am nimic de-a face cu toată povestea asta, în afară de faptul că am şters urmele din locuinţă. Gândind că s-ar putea să existe amprente de-ale mele. Nu voiam să existe nimic care să mă indice pe mine. Şi am luat sticla în care fuseseră pilulele. Asta am făcut.

— Dar n-ai spart dulapul din subsol.

Lyle clătină din cap.

Am lăsat pistolul jos. Într-un fel, ştiusem toate astea, dar trebuia să fiu sigură.

— Ai de gând să mă predai poliţiei?

— Nu. Nu pe tine.

M-am întors la maşină şi am stat acolo, întrebându-mă, într-un mod oarecum iraţional, dacă aş fi folosit pistolul. Nu cred că l-aş fi folosit. Sunt o dură. O tipă dură, care a speriat de moarte un puşti tâmpit. Am clătinat din cap, simţind că-mi dau şi mie lacrimile. Am pornit maşina şi am demarat în tromba, apoi am luat-o peste colină şi m-am îndreptat spre vestul Los Angelesului. Trebuia să mă mai opresc într-un loc, apoi puteam să mă întorc în Santa Teresa şi să fac curăţenie. Acum ştiam cine-i vinovatul.

Capitolul 26

Mi-am zărit chipul într-unul din pereţii reflectorizanţi de la intrarea firma Haycraft & McNiece. Arătam de parcă eram gata pentru ultima rundă: jigărită, ciufulită, cu gura încleştată. Până şi Allison, în bluza ei de piele cu franjuri la mâneci, păru alarmată când mă văzu, iar zâmbetul ei prefabricat de recepţioneră scăzu de la şaizeci de waţi la douăzeci şi cinci.

— Trebuie să vorbesc cu Garry Steinberg, i-am spus eu, cu un ton care arăta că n-am de gând să accept niciun fel de mizerii.

— Cred că e la el în birou, zise ea cu timiditate. Ştiţi care e?

Am dat din cap şi am împins uşile batante. L-am zărit pe Garry mergând prin coridorul interior îngust, îndreptându-se către biroul lui, apăsând un teanc de plicuri poştale nedeschise de şoldul său.

— Garry!

Se întoarse, iar faţa i se lumină când mă văzu, apoi deveni îngrijorată.

— De unde vii? Arăţi epuizată.

— Am condus toată noaptea. Putem sta de vorbă?

— Sigur. Poftește înăuntru.

Coti la stânga şi intră în încăpere. Strânse un teanc de dosare de pe scaunul din faţa biroului său.

— Vrei nişte cafea? Pot să te servesc cu ceva?

Aruncă plicurile pe fişet.

— Nu. Mă simt bine, dar tebuie să verific nişte informaţii.

— Dă-i drumul, spuse el şi se aşează.

— Mi-ai spus cândva…

— Acum o săptămână, interveni el.

— Da, cred că da. Ai menţionat că înregistrările contabile ale lui Fife au fost introduse în calculator.

— Sigur, preluăm totul pe calculator. Face lucrurile mult mai uşoare şi-i mai bine şi pentru client. Mai ales când vine vremea să plătească impozitele.

— Şi dacă registrele au fost măsluite?

— Adică-i vorba de o delapidare?

— Dacă vrei să foloseşti un singur cuvânt, da, i-am răspuns eu, ironică. Chestia asta ar fi ieşit la iveală destul de curând?

— Evident. Crezi că Fife fura bani din propriile conturi?

— Nu, am spus eu încet. Cred că fura Charlie Scorsoni. Asta-i doar una dintre probleme. Putea să scoată bani din averile pe care le administra?

— Bineînţeles. Se poate face şi nu-i prea greu, răspunse Garry, aprobator. Dar e foarte greu de descoperit. Depinde de modul în care a procedat, spuse el, apoi se gândi un timp, părând că ideea îl atrage; după care ridică din umeri. De exemplu, poate să creeze un cont special pentru toate proprietăţile pe care le gestionează – poate două, trei conturi false şi acest cont general. Soseşte un cec mare cu dividende, individul depune o parte din cec într-un cont fals, în loc să transfere tot cecul în contul care ar fi trebuit să fie depuşi banii.

— Libby ar fi putut să-şi dea seama dacă lucrurile nu erau în regulă?

— Ar fi putut. Îi mergea mintea în privinţa asta. Probabil că a urmărit dividendele în Moody's Dividend Book, unde se găseşte valoarea dividendelor pentru fiecare companie. Iar dacă ar fi existat vreo discrepanţă, ar fi cerut înregistrările sau alte documente – extrasuri de cont bancar, cecuri anulate, chestii de genul ăsta.

— Mda, Lyle mi-a spus săptămâna trecută că s-au dat o mulţime de telefoane şi că un avocat a venit aici la cină. Până la urmă mi-a trecut prin cap că lui Charlie i-a venit ideea s-o cucerească, sperând că ea o să-l acopere.

— Sau poate că i-a oferit o porţie din pradă, zise Garry.

— Oh, Doamne! Crezi că Libby ar fi făcut aşa ceva?

Garry ridică din umeri.

— Cine ştie? I-a oferit?

M-am uitat în jos, spre tăblia mesei.

— Da, cred că da. Ştii, toată lumea spune că Libby avea o legătură cu un avocat din Santa Teresa şi toţi am crezut că era vorba de Fife, pentru că au murit amândoi în acelaşi fel. Dar dacă am dreptate în privinţa delapidării, am nevoie de dovezi. Dosarele mai sunt în arhiva voastră?

— Nu. De fapt, le-am adus aici. M-am gândit să arunc o privire în timpul orei de prânz. Aveam nişte brânză de vaci, dar nu cred că asta poate fi considerată mâncare, aşa că o să renunţ la ea. Am adus-o de ieri şi m-a constipat. Acum, că ai adus vorba, cred că atunci când a murit lucra la contul ăsta, pentru că poliţiştii i-au găsit servieta la ea acasă, spuse el, apoi mă privi plin de curiozitate. Cum de l-ai bănuit?

Am clătinat din cap şi am răspuns:

— Nu ştiu. Ideea mi-a apărut brusc în minte şi s-a potrivit în context. Charlie mi-a spus că Fife a făcut un drum la Los Angeles la un moment dat, în cursul săptămânii dinaintea morţii sale, dar nu cred că-i adevărat. Presupun că Scorsoni e cel care a venit la Los Angeles, la o zi sau două după moartea lui Laurence. Libby avea o sticlă cu tranchilizante, iar el a umblat la unele dintre pastile – poate chiar la toate. N-o să ştim niciodată asta.

— Isuse! El l-a omorât şi pe Fife?

Am clătinat din cap.

— Nu. Ştiu cine l-a ucis pe Fife. Cred că atunci când Laurence a murit, Charlie a descoperit modalitatea de a scăpa de puşcărie. Poate Libby nu voia să intre în cârdăşie cu el, poate că-l ameninţase că-l denunţă… N-am nicio dovadă.

— O să avem, zise el, amabil. Dacă există, o s-o găsim. O să mă uit în dosare în după-amiaza asta.

— Foarte bine. Mi-ar face multă plăcere.

— Ai grijă de tine.

Ne-am strâns mâinile pe deasupra biroului.

* * *

M-am întors în Santa Teresa, refuzând cu încăpăţânare să mă gândesc la Gwen. Mă deprima destul faptul că mă gândeam la Charlie Scorsoni. Ar fi trebuit să verific unde fusese în momentul în care murise Sharon, dar Charlie putuse să-şi plătească hotelul din Denver şi să zboare în Las Vegas, aflând unde mă găseam de la serviciul de mesagerie vocală, să descopere motelul în care locuiam şi să mă urmărească până în Fremont. M-am gândit la Sharon – la momentul acela din cafenea când crezuse că zărise pe cineva cunoscut, îmi spusese că era şeful ei, care-i făcuse semn că i se terminase pauza, dar minţise. Se poate să fi fost Charlie, care se retrăsese când mă zărise. Poate că Sharon crezuse că Scorsoni venise ca să o mituiască. Eram aproape sigură că Sharon spera să scoată nişte marafeţi de la el, dar şi de data asta urma să clarific lucrurile ulterior. Sharon trebuie să fi ştiut că Fife nu avusese nimic de-a face din punct de vedere sexual cu Libby Glass. Charlie fusese cel care se dusese la Los Angeles ca să discute despre conturi. Iar Sharon îşi ţinuse gura în timpul procesului, urmărind întreaga poveste, aşteptând momentul potrivit, iar ulterior storcându-l bine pe Charlie de bani pentru informaţiile pe care le avea. Şi se mai putea ca Scorsoni să nu fi ştiut unde era Sharon, iar eu îl condusesem drept la uşa ei. Eram conştientă, în timp ce revedeam desfăşurarea evenimentelor, că întreaga poveste semăna foarte mult a închipuire, dar simţeam că mă îndreptam în direcţia corectă şi că puteam descoperi dovezile necesare.

Dacă Scorsoni o omorâse pe Gwen în accidentul acela de maşină, atunci existau cu siguranţă căi de

a demonstra vinovăţia sa: fire de păr şi fibre pe aripa maşinii sale, care probabil că suferise ceva avarii ce trebuiau reparate; pete de vopsea şi fragmente de sticlă pe hainele lui Gwen. Poate exista chiar şi un martor. Ar fi fost mai înţelept din partea lui Charlie să nu fi făcut nimic, să stea liniştit şi să-şi ţină gura. Probabil că ar fi fost imposibil să fie acuzat de ceva, după atâţia ani. Dar Charlie avea o atitudine arogantă, ce arăta că se consideră prea deştept şi prea şmecher ca să fie prins. Nimeni nu era chiar atât de bun. Mai ales în ritmul în care lucrase în ultimele zile. Trebuie să fi făcut nişte greşeli.

Şi de ce să nu luăm lucrurile de la început? Charlie încercase cu disperare să nu fie descoperit de Laurence Fife. Dar chiar dacă ar fi fost demascat, chiar dacă ar fi fost prins, nu cred că Laurence l-ar fi băgat la puşcărie. Ştiam că Fife, care fusese o jigodie în viaţa sa personală, era scrupulos de cinstit în probleme de afaceri. Însă Charlie era prietenul sau cel mai bun, iar ei doi parcurseseră împreună un drum lung. Ar fi putut să-l avertizeze pe Charlie sau să-i dea peste mână. Poate chiar ar fi rupt parteneriatul lor. Dar nu cred că Scorsoni ar fi ajuns la puşcărie sau ar fi fost exclus din barou. Viaţa lui Charlie n-ar fi fost distrusă, iar acesta n-ar fi pierdut ceea ce agonisise trudind din greu. Ar fi pierdut părerea bună a lui Laurence Fife, poate şi încrederea acestuia, însă ar fi trebuit să ştie asta încă dinainte să-şi vâre laba în borcanul cu miere. Absurdul situaţiei consta în faptul că în zilele astea, un delincvent în domeniul financiar poate deveni o celebritate, un erou, poate să apară în emisiuni de televiziune şi poate să scrie cărţi care să se vândă bine. Deci ce motiv avea să-şi facă griji? Societatea iartă orice, cu excepţia crimei. Aşa ceva era greu de ignorat, greu de justificat, dar Charlie reuşise să iasă din povestea aceea oarecum pătat, dar intact, în timp ce acum

avea necazuri mari, iar lucrurile păreau să se înrăutăţească şi mai tare.

Am încercat să nu mă gândesc la relaţia lui cu mine. Mă considerase o fraieră, aşa cum făcuse cu Libby Glass, dar Libby, în nevinovăţia ei, avusese o scuză pentru că picase în cursă, în timp ce eu nu aveam. Trecuse prea mult timp de când nu îmi mai păsase de un bărbat, prea mult timp de când nu-mi mai asumasem riscul şi investisem deja prea mult. Trebuia să trântesc uşa emoţională, s-o închid, şi să trec mai departe. Dar nu-i felul meu să fac aşa ceva.

* * *

Când am ajuns în Santa Teresa, m-am dus direct la birou, luând cu mine teancul de facturi sustras din apartamentul lui Sharon Napier. M-am gândit, pentru prima oară, că s-ar putea să fie ceva important. L-am parcurs cu curiozitate, dar mă simţeam ca un profanator de cadavre. Sharon era moartă şi mi se părea obscen să remarc faptul că îşi cumpărase pantofi, lenjerie, cosmetice care rămăseseră neplătite. Abonamentele ei erau în întârziere cu o lună şi primise citaţii insistente pentru plata creditelor de la mai multe firme mici, printre care cea care-i calcula impozitele, un pedichiurist şi pentru legitimaţia de membru pentru băi termale. Cei de la cărţile de credit Visa şi Mastercharge deveniseră mitocani, iar American Express îşi dorea cartea de credit înapoi, în anumite condiţii. Dar ce-mi trezi interesul fu factura ei telefonică, în luna martie existau trei apeluri cu codul ce acoperea zona în care se găsea şi Santa Teresa, nu prea multe, dar grăitoare. Două dintre apeluri erau la biroul lui Charlie Scorsoni – ambele în aceeaşi zi, la zece minute unul de altul. N-am recunoscut imediat al treilea număr la care sunase, dar era tot centrala telefonică din Santa Teresa. Am luat caietul meu cu adrese. Numărul corespundea casei de pe plajă a lui John Powers.

Am sunat-o pe Ruth. Nu-mi permiteam să ezit. Mai mult ca sigur că nu aflase că m-am despărţit de Charlie. Nu mi-l imaginam pe Charlie destăinuindu-şi problemele personale oricui. Dacă răspundea Charlie, trebuia să reacţionez iute şi nu ştiam ce aveam să-i spun. Informaţia de care aveam nevoie urma s-o aflu de la Ruth.

— Scorsoni & Powers, ciripi ea.

— Salut, Ruth. Aici Kinsey Millhone, am spus eu, cu inima cât un purice. Charlie e acolo?

— Salut, Kinsey. Nu este, spuse ea, compătimindu-mă parcă. În următoarele două zile are treabă la tribunalul din Santa Maria.

Slavă Domnului! Am tras aer în piept.

— Poate poţi să mă ajuţi tu. M-am uitat prin facturile unei cliente şi se pare că aceasta a luat legătura cu el. Îţi aminteşti cumva de cineva care l-a sunat de două ori, acum şase, şapte săptămâni? Numele ei este Sharon Napier. Apel de la mare distanţă.

— Ah, cea care a lucrat pentru el! Da, îmi amintesc. Ce vrei să ştii?

— Nu ştiam dacă l-a găsit sau nu. Se pare că Sharon a sunat într-o vineri – în ziua de douăzeci şi unu martie. Asta îţi spune ceva?

— Oh, da! Bineînţeles, îmi răspunse imediat Ruth. A telefonat şi a cerut să discute cu domnul Scorsoni, dar acesta era la locuinţa domnului Powers. Femeia era foarte insistentă şi i-am spus unde poate să-l găsească, dar am considerat că nu-i cazul să-i dau numărul de acolo până când nu vorbesc cu domnul Scorsoni. I-am zis să revină şi l-am sunat pe domnul Scorsoni în casa de pe plajă, iar el a spus că-i în regulă. Sper că totul e bine şi că femeia aceea nu te-a angajat să-i faci greutăţi domnului Scorsoni.

Am izbucnit în râs.

— Oh, Doamne! Ruth, crezi că aş putea să-i fac asta? Am văzut numărul lui John Powers şi mi-am închipuit că Sharon a discutat cu acesta.

— Nici vorbă. Domnul Powers era plecat din oraş în weekendul acela. De obicei, în jurul datei de douăzeci şi unu pleacă pentru vreo două zile. Am chestia asta notată în agenda. Domnul Scorsoni a avut grijă de câinii săi.

— Foarte bine, asta explică totul, am spus eu, pe un ton obişnuit. Mi-ai fost de mare ajutor. Acum mai trebuie să verific călătoria aceea în Tucson.

— Tucson? zise ea, iar în glasul ei se simţi îndoiala, atitudinea aceea defensivă pe care o adoptă uneori secretarele când le trece brusc prin minte că cineva vrea să afle de la ele ceva ce n-ar trebui. Despre ce-i vorba, Kinsey? Poate aş putea să-ţi fiu mai de folos dacă aş înţelege ce legătură are asta cu acel client al tău. Domnul Scorsoni e foarte strict în privinţa informaţiilor de acest fel.

— Oh, nu, asta-i altceva. Pot să verific şi singură, nu-ţi face griji. O să-l sun pe Charlie când o să se întoarcă şi o să-l întreb pe el.

— Bine, îţi dau numărul său de telefon de la motelul din Santa Maria, dacă vrei să-l suni.

Ruth încerca să fie de folos în ambele feluri – să mă ajute pe mine, dacă întrebările mele erau îndreptăţite, să-l ajute pe Charlie, dacă nu erau – lăsând însă problema în seama lui. Pentru o doamnă în vârstă, Ruth era foarte abilă.

Am notat numărul cu grijă, ştiind că n-o să-l sun pe Charlie, dar bucuroasă să am o posibilitate de a lua legătura cu el. Voiam să o rog pe Ruth să nu-i spună lui Charlie că l-am căutat, dar nu-mi dădeam seama cum puteam face asta fără să stric totul. Nu-mi rămânea decât să sper că n-o să primească prea curând vreun semn de viaţă din partea lui Charlie. Dacă Ruth îi spunea ce am întrebat-o, Charlie şi-ar fi dat seama imediat că eram pe urmele lui şi nu i-ar fi plăcut asta.

I-am telefonat lui Dolan, la Criminalistică. Locotenentul plecase, dar i-am lăsat un mesaj, cu menţiunea „important”, în care îi spuneam să mă sune când o să se întoarcă. Am sunat apoi la casa

de pe plajă a lui Nikki, iar ea mi-a răspuns la al treilea ţârâit.

— Salut, Nikki, eu sunt. E totul bine?

— Mda. Foarte bine. Nu mi-am revenit după şocul morţii lui Gwen, dar nu ştiu de ce. N-am cunoscut-o şi-i păcat.

— Ai aflat ceva amănunte de la Dolan? Tocmai am încercat să dau de el, dar e plecat.

— N-am aflat nimic. A fost înfiorător de grosolan. Mai rău decât mi-l aminteam. N-a vrut să-mi spună decât că maşina care a lovit-o era neagră.

— Neagră? am exclamat eu, dezamăgită; mă gândisem la Mercedesul albastru al lui Charlie şi mă aşteptasem la nişte amănunte care să-l implice. Eşti sigură?

— Aşa a spus locotenentul. Presupun că detectivii au controlat garajele, dar până acum n-au descoperit nimic.

— Ciudat, am spus eu.

— Nu vii să bem ceva? Aş vrea să aflu ce se întâmplă.

— Poate mai târziu. Încerc să lămuresc nişte lucruri. Uite ce mai trebuie să aflu – poate poţi să-mi spui tu. Îţi aminteşti de scrisoarea pe care ţi-am arătat-o, scrisă de Laurence…

— Da, cea către Libby Glass, mă întrerupse ea imediat.

— Da, numai că acum sunt aproape sigură că i-a fost adresată lui Elizabeth Napier.

— Cui?

— O să-ţi explic mai târziu. Bănuiesc că această Elizabeth Napier a fost cea cu care a avut o legătură pe când era însurat cu Gwen. Mama lui Sharon Napier.

— Oh, chestia cu scandal! exclamă ea. Sigur, s-ar putea să fie! Laurence nu mi-a spus prea multe. O treabă urâtă. Ştiu povestea, pentru că mi-a spus-o Charlotte Mercer, dar n-am aflat niciodată numele persoanei. Doamne, asta s-a petrecut

demult, în Denver, imediat după ce terminase Facultatea de Drept!

Am ezitat un pic.

— Cine crezi că mai ştia despre scrisoare? Cine ar fi putut să aibă acces la ea? Gwen ar fi putut?

— Cred că da, spuse Nikki. Iar Charlie în mod sigur. A lucrat ca jurist la firma care l-a reprezentat pe soţ în procesul de divorţ şi, din câte am auzit, chiar el a şutit scrisoarea.

— Ce-a făcut?

— A furat-o. Da, sunt sigură de asta. Nu ţi-am spus sfârşitul poveştii? Charlie a furat scrisoarea, a înlăturat orice dovadă, de aceea procesul a fost anulat. Femeia n-a scăpat prea uşor, însă Laurence n-a păţit nimic.

— Ce s-a întâmplat cu scrisoarea? E posibil să fi rămas la Charlie?

— Nu ştiu. Am presupus că a fost distrusă, dar se poate s-o fi păstrat. Charlie n-a fost prins şi nu cred ca avocatul soţului să fi bănuit ceva. Ştii cum dispar lucrurile prin birouri… Probabil că o secretară a fost dată afară…

— Gwen ar fi putut să depună mărturie despre asta?

— Crezi că eu sunt procuratura? răspunse ea, râzând. De unde să ştiu eu ce ştia Gwen?

— Oricum, indiferent de problemă, Gwen nu mai poate să vorbească.

— Oh! exclamă Nikki, iar eu puteam să pariez că zâmbetul îi dispăruse imediat. Nu-mi place asta! E o idee groaznică!

— O să-ţi povestesc restul când o să te văd. Dacă o să lămuresc lucrurile, o să sun mai înainte, să fiu sigură că eşti acasă.

— O să fiu. Înţeleg că ai făcut progrese.

— Foarte mari, i-am spus eu.

Am înhăţat maşina de scris şi am pus tot ce ştiam pe hârtie, făcând un raport lung şi amănunţit. Potrivisem la locul ei altă piesă a puzzle-ului. Cel care spărsese dulapul din subsol fusese Charlie, nu

Lyle. Pusese scrisoarea printre lucrurile lui Libby, sperând că o s-o găsesc, sperând că poate să-şi susţină propria poveste despre „relaţia” dintre Laurence Fife şi Libby Glass. Asta ar fi explicat şi cum de cheia de la apartamentul ei fusese găsită în legătura cu chei din biroul lui Laurence. N-ar fi fost greu pentru Charlie s-o plaseze acolo. Am dactilografiat în grabă, simţindu-mă obosită, dar dornică să scriu totul. În mintea mea, consideram asta ca un mod de apărare, ca o poliţa de asigurare, dar nu eram lămurită de ce fel de apărare aveam nevoie. Poate nu aveam nevoie de niciuna. Poate nu aveam nevoie de apărare. După cum au mers lucrurile, s-a dovedit că mă înşelam.

Capitolul 27

Mi-am terminat raportul şi l-am încuiat în sertar. M-am dus în parcare, mi-am luat maşina şi m-am îndreptat spre nord, către casa lui Charlie de pe Missile Avenue. La două clădiri de el se afla o vilă numită – nu ştiu din motive – Liniştea. Am parcat în faţa ei şi m-am întors pe jos. Locuinţa lui Charlie e o clădire cu două etaje, cu exterior din şipci vopsite în galben, cu acoperiş din şindrilă neagră şi cu o fereastră mare în faţă. În stânga are o alee îngustă. Felul acela de casă care poate să aparâ într-un serial de televiziune pentru întreaga familie, ceva ce putea fi difuzat la ora opt seara, ceva ce arată normal, firesc şi potrivit pentru copii. Nici urmă de maşină pe alee, nici urmă de locatari. Am mers pe alee până la garaj, privind din când în când în urma mea. Nu se vedea nici măcar vreun vecin curios care să se holbeze la mine. Când am ajuns la garajul pentru o singură maşină, m-am dus într-o parte a acestuia şi mi-am pus mâna pavază la ochi, ca să pot să mă uit pe fereastra acestuia. Garajul era gol: un banc de lucru de-a lungul peretelui din fund, mobilă veche, praf. M-am uitat în jur, întrebându-mă unde era maşina cea neagră şi de ce poliţiştii nu spuseseră nicio vorbă despre ea. Dacă puteam să descopăr ce-i cu ea, aveam despre ce să discut cu Con Dolan. Oricum trebuia să iau legătura cu el, dar voiam să am o dovadă solidă.

M-am întors pe alee, m-am dus la maşina mea şi am stat în ea – ocupaţia mea favorita. Se întunecase. M-am uitat la ceas. Era şapte fără un sfert, iar asta m-a făcut să tresar. Simţeam o nevoie disperată să beau un pahar cu vin şi am decis să mă duc până la Nikki. Îmi spusese că o să fie acasă. Am întors maşina, încălcând regulile de circulaţie şi am luat-o spre nord. Am ieşit de pe autostradă prin ieşirea ce dădea în La Cuesta şi m-

am îndreptat către plajă prin Horton Ravine, o bucată întinsă de teren care-i cunoscută drept „o zonă rezidenţială de lux”. Horton Ravine aparţinuse cândva unei singure familii, dar acum fusese împărţită în parcele de câte un milion de dolari bucata, pentru locuinţele noilor îmbogăţiţi, în Santa Teresa, Montebello este considerată zona celor cu bani „vechi”, iar Horton Ravine a celor cu bani „noi”, dar nimeni nu ia în serios această deosebire. Bogaţii sunt bogaţi şi ştim cu toţii ce înseamnă asta. Drumul prin Horton Ravine este îngust şi şerpuitor, cu copaci ce se boltesc deasupra lui. Pentru mine singura diferenţă era că aici puteai să vezi unele case din stradă, în timp ce în Montebello nu puteai. Am ajuns la Ocean Way şi am luat-o spre stânga, drumul fiind acum paralel cu faleza, iar mai multe clădiri elegante erau înghesuite în fâşia de teren aflată între drum şi râpă.

Am trecut de casa lui John Powers. Aproape că am ratat-o, pentru că rândul trecut venisem din cealaltă direcţie. Am zărit acoperişul clădirii, care se afla aproape de nivelul drumului. Mi-a venit brusc o idee şi am apăsat pe frână, apoi am tras lângă trotuar. Am stat acolo un timp, cu inima bătându-mi puternic de emoţie. Am scos cheia de contact şi mi-am vârât pistolul cel mic în buzunarul de la blugi, apoi am luat lanterna din torpedoul maşinii. Am aprins-o. Lumina era puternică. În zonă erau câteva felinare stradale, dar cele pe care le vedeam eu erau doar ornamentale, arătând întunecate şi înceţoşate ca într-o litografie, aruncând cercuri de lumină lipsite de orice efect, lumină care abia reuşea să pătrundă în întuneric. Am ieşit din maşină şi am încuiat-o.

Nu existau trotuare, doar mănuchiuri încâlcite de iederă de-a lungul drumului. Casele se aflau la distanţă una de cealaltă, cu zone împădurite între ele, pline acum cu greieri şi alte insecte cântătoare de noapte. Am mers de-a lungul drumului până la

locuinţa familiei Powers. Vizavi nu era nicio casă. Nu trecea nicio maşină, în nicio direcţie. Am coborât pe alee, luminând cu lanterna în faţa mea. M-am întrebat dacă familia Powers era plecată din oraş, dacă şi câinii lipseau. Dacă Scorsoni plecase pentru două zile în Santa Maria, nu ar fi lăsat animalele fără îngrijire.

Noaptea era tăcută, oceanul mormăia, se auzea un tunet continuu, ca o furtună pe cale să înceapă. Pe cerul negru, întunecat, se zărea doar o felie de lună. Era frig, aerul mirosea a sevă şi a umezeală. Lanterna croia o cărare îngustă pe alee, luminând într-o nuanţă albă, mohorâtă, poarta garajului improvizat. Dincolo de aceasta se afla maşina lui John Powers, cu botul în afară. Puteam să văd, chiar şi din locul în care mă găseam, că automobilul era negru. N-am fost surprinsă. Gardul din scânduri albe care alcătuia poarta era încuiat, dar am ocolit garajul prin stânga, luând-o spre partea din faţă a casei. Am luminat maşina. Un Lincoln. Nu-mi dădeam seama din ce an exact, dar era o maşină veche. M-am uitat la aripa stângă şi era în regulă. Simţeam că inima mea o luase razna de spaimâ. Aripa din dreapta era îndoita, farul era spart, rama de metal fusese îndoită şi atârna, bara de protecţie avea o uşoară adâncitură. Am încercat să nu mă gândesc la trupul lui Gwen în momentul impactului. Îmi imaginam cum fusese.

Am auzit un scârţâit brusc de frâne pe drumul de deasupra, văicăritul strident al unei maşini ce dădea înapoi în mare viteză. Apoi un şuvoi subit de lumină strălucitoare, atunci când o maşină pătrunse pe alee. Dacă era Charlie, atunci o mierlisem. Am surprins o licărire albastră. Rahat! Charlie o sunase pe Ruth. Se întorsese. Ştia. Farurile Mercedesului erau îndreptate chiar către garajul improvizat şi doar vehiculul lui Powers mă ferea să nu fiu văzută. Am auzit portiera automobilului păcănind şi am luat-o la fugă.

Am alergat prin curte, atingând doar în treacăt iarba tunsă neglijent. În urma mea, aproape fără zgomot, se auzea fâşâitul uşor al câinilor care se apropiau în salturi lungi. Am fugit pe scara îngustă către plajă. Nu vedeam nimic, după ce stinsesem lanterna. Am ratat o treaptă şi am alunecat către următoarea, pipăind orbeşte. Deasupra mea, la câţiva metri doar, câinele cel negru mârâi şi goni în jos, gâfâind, zgâriind treptele cu ghearele. Am aruncat o privire în urmă. Câinele cel negru era chiar deasupra capului meu. Fără să stau pe gânduri, m-am întors şi l-am înhăţat de unul dintre picioarele lui lungi, osoase, din faţă. L-am smucit. Câinele scoase un scheunat de surpriză, iar eu l-am aruncat pe malul stâncos de jos. Celălalt câine lătra, o potaie de cincizeci de kilograme, alergând de zor pe scări. Am fost pe punctul să-mi pierd echilibrul, dar m-am redresat, iar în beznă, în faţa mea, căzu o bucată de sol desprinsă. Am auzit câinele negru repezindu-se spre plajă, dar părea că o face fără ţintă, agitându-se fără încetare dintr-o parte în alta. Am alunecat ultimii metri şi am căzut pe nisipul moale. Pistolul îmi sări din mână şi am pipăit în grabă până când degetele mele se strânseră în jurul patului său. Lanterna dispăruse de mult. Nu-mi mai aminteam când o scăpasem din mână. Câinele negru se repezi din nou la mine. Am aşteptat până când a ajuns aproape, iar atunci am ridicat un picior şi i-am tras un şut, după care i-am dat una în cap cu pistolul. Javra chelălăi. Se vedea că nu fusese dresată ca să atace oameni. Avantajul meu consta în faptul că eu ştiam că el reprezintă un pericol pentru mine, în timp ce el abia începuse să-şi dea seama cât de vicleană eram eu. Potaia se retrase, lătrând. M-am decis iute. Plaja stâncoasâ continua spre nord kilometri întregi, întreruptă doar de Harley’s Beach, care era prea izolată ca să reprezinte un refugiu. Şi câinele îmi bloca trecerea spre nord. Plaja din dreapta ducea în cele din urmă în oraş, care se afla doar la

vreo trei kilometri. Am început să dau înapoi, îndepărtându-mă de câine. Animalul rămase locului, cu capul în jos, lătrând puternic. Valurile îmi acopereau deja pantofii. Am început să-mi ridic picioarele, trăgându-mă din faţa talazurilor. M-am întors şi am început să merg prin apă, ţinând pistolul sus. Câinele mergea de colo-colo, lătrând doar din când în când. Următorul val se sparse de gleznele mele, udându-mă până la mijloc. Am gemut, simţind şocul frigului, am aruncat o privire în urmă şi m-a apucat groaza când l-am văzut pe Charlie în capul scării. Luminile din exteriorul clădirii fuseseră aprinse, trupul său solid părea sculptat în beznă şi avea chipul lipsit de expresie. Charlie se uita drept la mine. M-am împins înainte, aproape aruncându-mă în apa adâncă până la talie, îndreptându-mă către stâncile de la marginea de sud a plajei. M-am prins de pietrele alunecoase şi ascuţite, o masă de granit care se desprinsese de pe culme şi căzuse în mare. M-am căţărat cu greu, împiedicată de blugii uzi, care-mi atârnau de picioare, de pantofii plini cu apă, de pistolul pe care nu îndrăzneam să-l abandonez. Sub tălpi alternau scoici sfărâmate şi noroi. Am alunecat şi ceva s-a înfipt în genunchiul meu stâng, direct prin blugi. M-am străduit să merg mai departe, până am ajuns din nou la o porţiune cu nisip compact, de unde plaja se lărgea uşor.

Nu se mai zărea casa lui Powers. Nici urmă de câini. Ştiusem că aceştia nu m-ar fi urmărit atât de departe, dar nu eram la fel de sigura în privinţa lui Charlie. Nu ştiam dacă acesta coborâse pe scara de lemn şi mă urmărise de-a lungul plajei sau aştepta, pur şi simplu. Am privit cu groază în urmă, dar dealul ieşea în afară şi acoperea lumina. Charlie nu avea decât să se întoarcă la maşina sa. dacă mergea pe un drum paralel cu cel urmat de mine, putea să mă intercepteze uşor la celălalt capăt. Până la urmă puteam să ajungem amândoi pe Ludlow Beach, dar eu nu puteam să mă întorc. Harley’s Beach era mai

rea, era prea departe de felinarele de pe străzi şi de ajutorul ce-mi putea fi oferit de locuinţe. Am început să fug, fără să ştiu cât de departe pot să ajung. Hainele ude se lipeau de mine, umede şi reci, dar principala mea grijă o reprezenta pistolul. Îl scăpasem o dată şi ştiam că apa de mare ajunsese până la el atunci când traversasem stâncile. Nu credeam că se udase, dar nu eram sigură. Acum vedeam ceva mai bine, dar plaja era plină de pietre şi de alge. Mă rugam să nu-mi sucesc o gleznă. dacă nu puteam să fug, atunci Charlie ar fi putut să mă urmărească, iar eu n-aş fi avut cale de scăpare. Am privit înapoi. Nici urmă de el. Zgomotele erau acoperite de valurile care se spărgeau de mal. Nu credeam că Scorsoni era acolo. Dacă ajungeam la Ludlow Beach, acolo se putea să fie şi alţi oameni, motociclişti în trecere. Cât timp alergam, îmi puteam stăpâni teama, adrenalina înlăturând orice altă senzaţie în afară de nevoia de a fugi. Vântul se potolise, dar era frig, iar eu eram udă până-n măduva oaselor.

Plaja se îngustă din nou şi m-am pomenit alergând prin apa puţin adâncă, croindu-mi drum printre valurile care se zbăteau. Am încercat să-mi dau seama unde mă aflam, dar nu fusesem niciodată atât de departe. Am văzut o scară de lemn urcând în zigzag pe culmea din stânga mea, treptele roase de vânt părând albe în contrast cu vegetaţia întunecată ce acoperea panta. Am privit în sus şi am presupus că era Sea Shore Park, care se întinde de-a lungul falezei. O parcare. Case dincolo de drum. M-am prins de balustradă şi am început să urc. Mă dureau genunchii şi pieptul îmi ardea de efort. Am ajuns sus şi m-am uitat dincolo de marginea râpei, iar inima mi se opri în loc.

Mercedesul 450 SL al lui Charlie era parcat acolo, cu farurile îndreptate spre gard. M-am ghemuit şi m-am tras înapoi, apoi am gonit pe scară, icnind. Respiram greu, pieptul îmi ardea. Am ajuns din nou pe nisip şi am început să gonesc,

mărind ritmul. Nisipul mă încetinea, era prea moale, am luat-o spre dreapta, căutând nisipul umed, mai îndesat. Măcar mă mai încălzisem un pic, hainele ude se scuturaseră, din părul îmbibat cu sare picau stropi de apă. Genunchiul stâng mă înţepa şi simţeam ceva, un lichid cald, prin cracul pantalonului. Plaja fu întreruptă de data asta nu de stânci, ci chiar de un perete stâncos, care se înfigea ca o pană de despicat lemne în negreala apei. Am pătruns în valuri, iar curenţii submarini au început să mă tragă în timp ce ocoleam stânca. Ludlow Beach se vedea în faţă. Aproape că am început să plâng de uşurare. Chinuindu-mă, am început să fug din nou, încercând să găsesc un ritm pe care să-l pot îndura. Vedeam acum lumini şi crânguri întunecate de palmieri distingându-se pe cerul cenuşiu. Am încetinit ritmul, încercând să-mi trag răsuflarea. În cele din urmă m-am oprit, m-am îndoit din mijloc, cu gura uscată, iar pe faţă mi se scurgea sudoare sau apă de mare. Aveam obrajii fierbinţi şi mă usturau ochii. Mi-am şters gura cu dosul palmei şi am plecat mai departe, de data asta mergând, iar frica începu să crească, până când inima începu să mi se izbească de coaste.

Fâşia de plajă era netedă și curată, părea de-un cenuşiu albicios, şi se lăţea spre stânga, unde faleza înaltă se sfârşea în cele din urmă într-o pantă uşoară, ce aluneca spre netezimea nisipului. Dincolo de plajă vedeam fâşia întinsă a parcării şi dincolo de ea, strada, bine luminată, goală şi îmbietoare. Am simţit însă un şoc văzând Mercedesul albastru-deschis al lui Charlie – singurul vehicul din toată întinderea de asfalt gol. Farurile maşinii erau aprinse, îndreptate către palmieri. Nu aveam cum să traversez plaja şi să ajung în stradă fără să mă vadă. Întunericul – care păruse să se retragă mai înainte – căzu ca un voal. Nu mai vedeam limpede. Nu puteam să-mi dau seama de nimic în mlaştina aceea ceţoasă de beznă. Luminile stradale, aflate la distanţă, păreau

fără rost, batjocoritoare şi pline de cruzime, neluminând nimic, creând o cale de salvare la care nu puteam să ajung. Unde era Charlie? Stătea în maşină, privind parcul, aşteptând să mă apropii de el? Sau se ascunsese între palmierii aflaţi mult mai aproape de plajă?

M-am îndreptat din nou spre dreapta, intrând în ocean. Apa rece îmi îngheţă sângele, dar am mers mai departe, cu valurile spărgându-se de genunchii mei. Acolo puteam fi descoperită cu greu, iar dacă eu nu puteam să-l văd, măcar nu mă vedea nici el. Când am ajuns suficient de departe, m-am cufundat, pe jumătate mergând, pe jumătate strecurându-mă prin adâncurile ce se ondulau dincolo de valurile ce se spărgeau. Depuneam un efort groaznic să ţin pistolul sus. Eram obsedată de asta, mă durea braţul, îmi amorţiseră degetele. Părul îmi plutea în jurul feţei ca un tifon umed. Am privit plaja, fără să văd mare lucru, uitându-mă după Charlie. Farurile erau încă aprinse. Nimic. Nimeni. Trecusem probabil cu vreo două sute de metri de capătul din stânga al parcării, eram în dreptul zonei de distracţii: o mică oază de palmieri şi mese de picnic, lăzi de gunoi, telefoane cu fise. Mi-am pus picioarele jos, stând dreaptă, aplecată un pic spre dreapta. Charlie putea fi oriunde, în orice umbră. M-am îndreptat spre apa mai mică, cu valurile alunecând la nivelul genunchilor, curgându-mi peste pantofi. În cele din urmă am ajuns din nou pe nisipul umed, mergând în tăcere către parcare, privind prin întuneric, ca să-l zăresc pe Charlie. Acesta nu putea să se uite în acelaşi timp în toate părţile. M-am ghemuit şi am privit către stânga. Acum, când eram obligată să stau nemişcată, mi se făcu iar teamă, un fior de gheaţă mi se întinse în plămâni, pulsul începu să-mi bată nebuneşte. M-am strecurat afară din blugii umezi şi din pantofi – uşor, în tăcere.

Zona de distracţii era ca moartă: o construcţie pătrată din blocuri de zgură, cu obloanele trase pe

timpul nopţii. M-am deplasat spre dreapta, prin nisip, înfundându-mă în el până la glezne, mergând mai greu pe uscat decât mersesem pe apă. Am tresărit. Era acolo – o licărire în stânga mea. M-am ghemuit din nou, întrebându-mă cât de vizibilă eram. M-am întins pe burtă, târându-mă înainte pe coate. Am ajuns în umbra întunecată a palmierilor, care până şi la ora aceea aruncau umbre clare pe cenuşiul nopţii. Am privit spre stânga şi l-am zărit din nou. Purta o cămaşă albă şi pantaloni mai închişi la culoare. Apoi dispăru în umbră, ducându-se în crângul de palmieri unde se aflau mesele de picnic. În spatele meu, oceanul sâsâia, subliniind printr-un şuierat jocul nostru de-a şoarecele şi pisica. În dreapta mea se afla o ladă de gunoi lungă, metalică, cu un capac prins în balamale. Am auzit maşina lui Charlie pornind şi am privit surprinsă înapoi. Poate că pleca… Poate se gândea că mă ratase şi se ducea să mă intercepteze într-un loc mai îndepărtat de pe plajâ. În timp ce maşina cotea, m-am repezit către lada de gunoi, am ridicat capacul şi m-am aruncat în grămada de pahare de hârtie, pungi pentru picnic rupte şi resturi de tot felul. Mi-am făcut loc împingându-mă cu spatele şi mi-am întins picioarele goale în gunoi, strâmbând scârbită din nas. Piciorul meu drept atingea ceva rece şi cleios, iar gunoiul de sub mine părea cald, ca un morman de compost ce se încinge din cauza bacteriilor. M-am ridicat uşor şi am privit peste umăr, prin crăpătură, capacul de metal fiind uşor ridicat de muntele de gunoi ce se strânsese. Maşina lui Charlie venea către mine, cu farurile îndreptate chiar către locul în care mă ascunsesem. M-am ghemuit la loc, iar bătăile inimii făceau să-mi iasă ochii din cap.

Charlie ieşi din maşină, lăsând farurile aprinse. Din locul în care stăteam ascunsă, puteam să văd o fâşie de lumină reflectată. Charlie trânti portiera. I-am auzit zgomotul paşilor pe ciment.

— Kinsey, ştiu că eşti aici, undeva, zise el.

Am încercat să nu mişc. Să nu respir.

Tăcere.

— Kinsey, nu are de ce să-ţi fie frică de mine. Doamne, nu ştii asta?

Tonul lui era blând, insistent, convingător, jignit.

Îmi imaginasem totul? El părea să fie acelaşi ca întotdeauna. Tăcere. Am auzit paşii lui îndepărtându-se. M-am ridicat uşor şi am privit prin crâpâturâ. Charlie stătea la trei metri de mine, privind către ocean, cu trupul întors pe jumătate. Charlie se răsuci, iar eu m-am ghemuit. I-am auzit paşii apropiindu-se. M-am făcut mică, ridicând pistolul, cu mâinile tremurând. Poate eram nebună. Poate mă înşelasem. Uram jocul de-a v-aţi ascunselea. Nu fusesem bună la aşa ceva, pe vremea când eram copil. Întotdeauna tresăream când cineva ajungea aproape, pentru că din cauza încordării aveam mereu senzaţia că sunt gata să fac pipi pe mine. Simţeam că mi se umplu ochii de lacrimi. „Doamne, nu acum!” mă rugam eu cu fervoare. Teama era ca o durere ascuţită. Inima mă durea la fiecare bătaie a ei şi făcea să-mi bubuie sângele în urechi. Mai mult ca sigur că el auzea asta. Mai mult ca sigur că ştia unde sunt.

Charlie ridică încet capacul lăzii. Raza lanternei pe care o ţinea în mână îi lumină obrazul auriu. Charlie se uită la mine. În mâna dreaptă avea un cuţit de măcelărie, cu lamă de aproape treizeci de centimetri.

I-am tras un glonţ în cap.

Poliţia din Santa Teresa a efectuat o scurtă anchetă, dar la sfârşit nu s-au adus niciun fel de acuzaţii. Dosarul lui Laurence Fife conţine raportul pe care l-am trimis şefului Biroului de Servicii de Colectare a Impozitelor şi Investigaţii, privind descărcarea armei mele de foc „în timp ce acţionam în timpul şi conform ţelului" slujbei mele. Există şi o copie a cecului pe care i l-am trimis lui Nikki pentru suma pe care nu o folosisem din cei cinci mii de dolari pe care mi-i dăduse în avans. În total, am fost plătită cu 2978,25 dolari pentru serviciile prestate în cele şaisprezece zile şi mi se pare destul de cinstit. Împuşcătura mă frământă încă. M-a adus în aceeaşi tabără cu soldaţii şi cu maniacii. N-am vrut niciodată să omor pe cineva. Dar poate că aşa zicea şi Gwen, poate aşa zicea şi Charlie. Bineînţeles, o să-mi revin. O să fiu bună de treabă într-o săptămână, două, dar n-o să mai fiu niciodată cea dinainte. Încerci să ai o viaţă normală, dar nu ţine niciodată, şi, până la urmă, rămâi doar cu tine însuţi.

Cu respect,
Kinsey Millhone

[1] Este vorba de anul 2007, data publicării în limba română a primului volum din serie. În prezent autoarea ajungând la litera W – ”W” is for Wasted

[2] Mâncare tradiţională ungurească, confundată deseori cu gulaşul (n.tr.)

[3] Joc de cuvinte *Ka-nine Komers,* colţul canin (n.tr.)

[4] Cutii din plastic pentru păstrat alimentele (n.tr.)

[5] Ayds sunt pastile cu aromă de ciocolată, caramel etc., pentru reducerea poftei de mâncare, lansate pe piaţă în 1937. Datorita coincidenţei care a făcut ca produsul să poarte numele bolii SIDA (AIDS în engleză), pastilele au fost retrase de pe piaţă prin 1985. (n.tr.)

[6] *Tânăra Bess* – film din 1953, dedicat primilor ani de domnie ai reginei Elizabeth I (n.tr.)

[7] W. Reich, un psihiatru din şcoala lui Freud, a inventat spre bătrâneţe, după stabilirea în Statele Unite, un tratament pseudomedical, bazat pe un soi de acumulatori de energie. (n.tr.)

[8] Personaj dintr-o carte pentru copii, scrisă de Judith Byron Schachner (n.tr.)

[9] Cupă de ciocolată umplută cu unt de arahide, prăjitură foarte răspândită în America (n.tr.)

CUPRINS

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27

Table of Contents

Capitolul 1 6
Capitolul 2 14
Capitolul 3 22
Capitolul 4 30
Capitolul 5 37
Capitolul 6 47
Capitolul 7 56
Capitolul 8 67
Capitolul 9 81
Capitolul 10 95
Capitolul 11 106
Capitolul 12 113
Capitolul 13 123
Capitolul 14 133
Capitolul 15 145
Capitolul 16 153
Capitolul 17 161
Capitolul 18 170
Capitolul 19 180
Capitolul 20 188
Capitolul 21 197
Capitolul 22 204
Capitolul 23 216
Capitolul 24 224
Capitolul 25 236
Capitolul 26 246
Capitolul 27 257